Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Maupassant, Guy de.; af Guy de Maupassant ; paa Dansk ved Loulou Lassen ; Illustrationer af Julian Damazy, Træsnit af G. Lemoine.
Titel | Title:	Til Salg og andre Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : A. Christiansens Forlag, 1909
Fysiske størrelse | Physical extent:	359 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58,-309.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 12151 X

+ REX

SAMLEDE VÆRKER AF
GUY DE MAUPASSANT

TIL SALG

Illustreret af
JULIAN DAMAZY

Paa Dansk ved
LOULOU LASSEN

Træsnit af
G. LEMOINE

PARIS BERLIN LEIPZIG
SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES
Librairie POUL OLLENDORF

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG
(HERMANN-PETERSEN)
KØBENHAVN

GUY DE MAUPASSANT

TIL SALG

OG ANDRE FORTÆLLINGER

SAMLEDE VÆRKER
AF
GUY DE MAUPASSANT

TIL SALG

OG ANDRE FORTÆLLINGER

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN
ILLUSTRATIONER AF JULIAN DAMAZY
TRÆSNIT AF G. LEMOINE

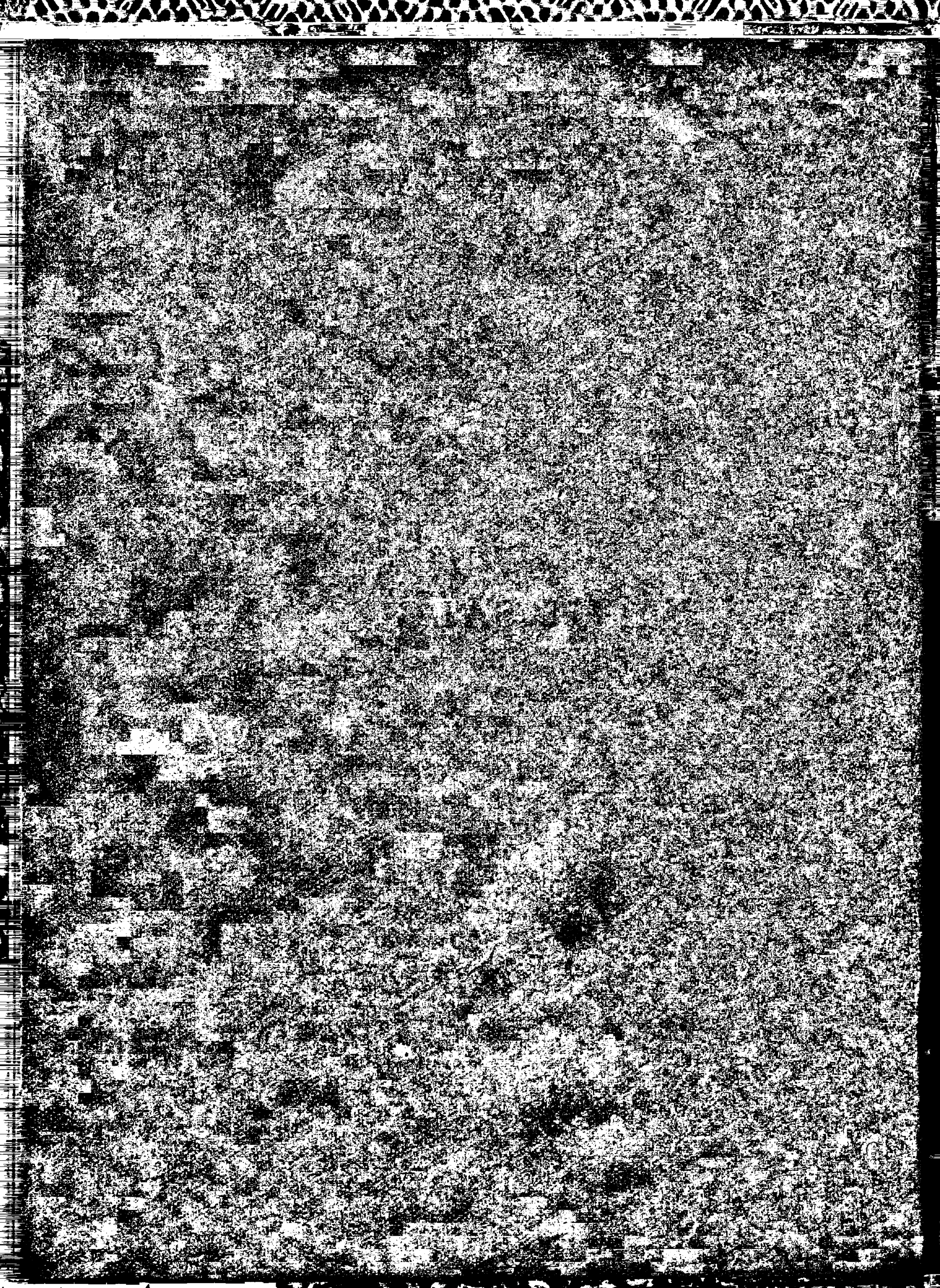
KØBENHAVN MDCCCCIX
forlhen A. CHRISTIANSENS FORLAG

PARIS BERLIN LEIPZIG
SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISTIQUES
Librairie PAUL OLLENDORFF

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

DET HOFFENSBERGSKE ETABL. KBHVN.

TIL SALG

TIL SALG.

Gives der en skønnere Rus end den, man føler, naar man ved Solopgang gaar ud og i Morgenduggen vandrer hen over Markerne eller langs Stranden ved det stille, endnu slumrende Hav?

Gives der en skønnere Rus? Man inddrikker den gennem Øjnene sammen med Lyset, indaander den gennem Næsen sammen med den lette Luft og indsuger den gennem Huden sammen med Vindens Pust.

Hvorfor bevarer man saa klart, saa kært og saa tydeligt Mindet om visse Elskovsøjeblikke med Naturen, Mindet om en flygtig, betaget Stemning, der er som et Kærtegn af et Landskab, der ligesom en smuk og føjelig Pige møder én ved Omdrejningen af en Vej, ved Indgangen til en Dal eller ved Bredden af en Flod?

Jeg mindes især én Dag blandt mange andre. Jeg gik langs med det bretagneske Ocean ud imod Finis-

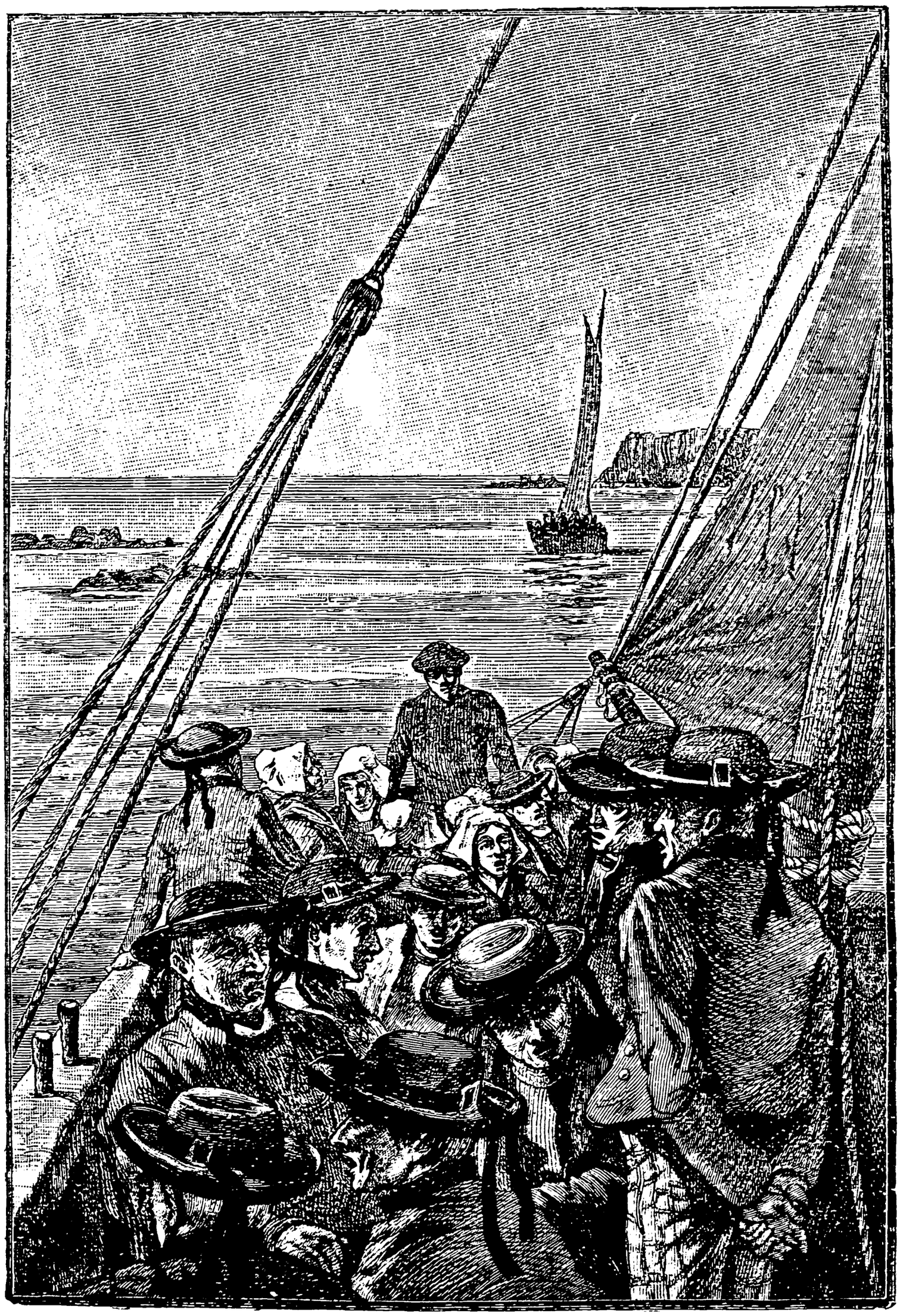
tère-Pynten. Uden at tænke paa noget vandrede jeg raskt afsted langs Vandet. Det var i Omegnen af Quimperlé, den mildeste og skønneste Del af Bretagne.

Det var en Foraarsmorgen, en af den Slags Morgener, der gør én tyve Aar yngre, giver én nye Forhaabninger og atter lader én drømme Ungdommens Drømme.

Jeg gik ad en næppe synlig Vej mellem Kornet og Bølgerne. Kornet bevægede sig slet ikke og Bølgerne kun ganske lidt. Duften fra de modne Aks paa Marken blandede sig med den salte Tanglugt ude fra Vandet. Jeg gik lige frem uden at tænke paa noget bestemt, saaledes som jeg havde gjort i de sidste fjorten Dage paa den Fodtur, jeg foretog langs hele Bretagnes Kyst. Jeg følte mig stærk, spændstig, lykkelig og glad. Jeg gik paa mine Ben!

Jeg tænkte ikke paa noget. Hvorfor skal man tænke i saadanne Timer, hvor man gennemstrømmes af en uvilkaarlig, dyb og legemlig Glæde ligesom et Dyr, der løber hen over Græsset eller i Solskinnet flyver gennem den blaa Luft?

I nogen Afstand lød en gudelig Sang. Det var rimeligvis fra en eller anden Procession, thi det var Søndag. Men jeg drejede omkring en lille Klint og blev staaende ubevægelig og betaget. Fem store Fisker-

baade aabenbarede sig for mig. De var fyldte med Mænd, Kvinder og Børn, der skulde til Afladsfest i Plouneven.

De gik langsomt langs med Kysten, drevet frem af en svag og anstrengt Brise, som fik de brune Sejl til at svulme ganske lidt, men som snart stilnede af og fik dem til at falde slappe ned langs Masterne.

Sagte gled de tunge Baade frem, overlæssede med Folk. De sang allesammen. Mændene stod op langs Rælingen med deres store Hatte paa Hovedet og udslyngede dybe og kraftige Klange, der blandede sig med Kvindernes skingre Røster, medens de spinkle Barnestemmer som falske Fløjtetoner skar ind i den stærke og fromme Sang.

Passagererne i alle fem Baade sang den samme Salme, hvis ensformige Rythmer steg op imod den rolige Himmel; og de fem Baade fulgte efter hverandre, ganske tæt ved hverandre.

De kom nærmere og nærmere, sejlede lige forbi, og jeg saa dem fjerne sig samtidig med, at jeg hørte Sangen blive svagere og dø hen.

Og jeg gav mig til at drømme de mest vidunderlige Ting, saaledes som unge Mennesker drømmer, barnagtigt og dejligt.

Hvor hastigt flygter den ikke bort denne Drøm-

menes Alder, Tilværelsens eneste lykkelige Alder! Aldrig er man ensom, aldrig bedrøvet, aldrig gnaven og modløs, saalænge man endnu ejer den guddommelige Evne til, saasnart man er alene, at kunne fortabe sig i Forhaabninger. Hvilke Æventyrlande, hvor alt kan hænde, ser man ikke i sine omflakkende Tankers Syner! Hvor Livet er skønt i Drømmenes gyldne Skær!

Ak! Det er altsammen forbi!

Jeg gav mig til at drømme. Om hvad? Om alt det, man bestandig venter paa og længes efter, om Rigdom og Lykke, om Elskov og Kvinder.

Og raskt gik jeg videre, idet jeg med den ene Haand kærtegnede Kornets lyse Hoveder, der bøjede sig under mine Fingre og kildrede min Hud, som om det var Haar, jeg strøg hen over.

Jeg var kommet omkring et lille Næs og fik inderst inde paa den smalle og runde Strand Øje paa et hvidt Hus, der var bygget ovenfor tre Terrasser, som gik ned mod Vandet.

Hvorfor fik Synet af dette Hus mig til at skælve af Glæde? Jeg ved det ikke. Det hænder tidt, naar man saaledes er paa Rejse, at man træffer paa Steder, som man synes, at man længe har kendt, saa fortrolige forekommer de én. Er det virkelig muligt, at man aldrig før har set dem? At man ikke en Gang

for lang Tid siden har været dèr? Alt behager og henrykker én, Horisontens bløde Linie, Træernes Sammenstilling og Grusets Farve.

Aa, hvor var det Hus dog nydeligt, saaledes som det dèr knejsede over sine Afsatser! Store Frugttræer voksede paa begge Sider af Terrasserne, der som kæmpestore Trin førte ned til Vandet. Og hver af dem bar, som en Guldkrone, en stor Buket blomstrende Gyvel.

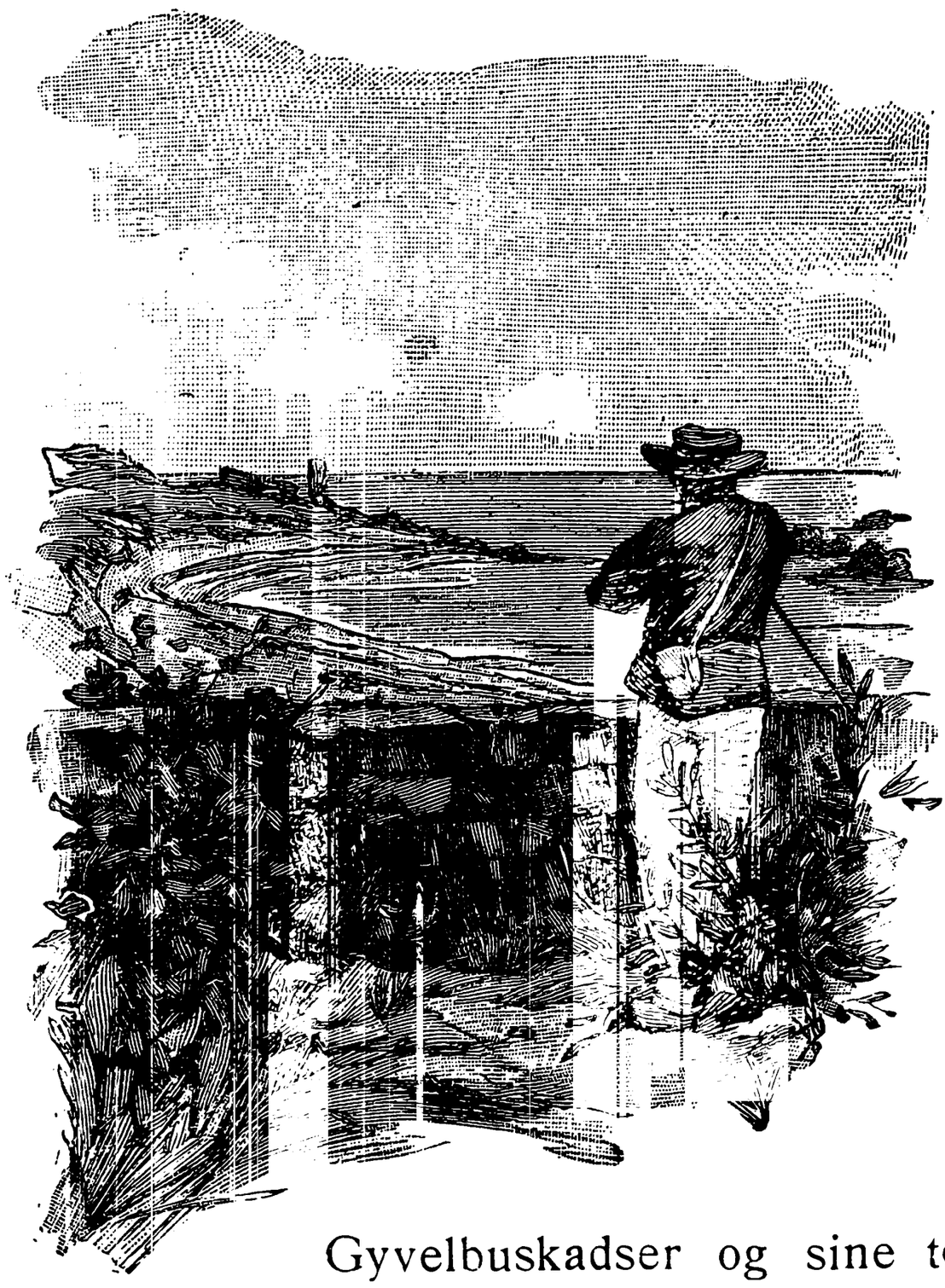
Jeg stod stille, aldeles forelsket i denne Bolig. Hvor vilde jeg ikke have været henrykt over at eje den, over altid at kunne bo dèr!

Jeg gik nærmere hen imod Huset med Hjertet bankende af Misundelse og fik paa en af Laagens Stolper Øje paa et stort Skilt med Paaskriften: „*Til Salg!*“

Det gav et Ryk i mig af Glæde, som om nogen pludselig havde tilbudt mig, havde foræret mig Huset! Hvorfor? Ja, hvorfor? Jeg skal ikke kunne sige det!

„Til Salg!“ Det tilhørte altsaa ikke mere nogen, det kunde blive alle og enhvers, det kunde blive mit, mit! Hvorfor følte jeg en saa dyb og uforklarlig Fryd? Jeg vidste jo dog godt, at jeg ikke kunde købe det. Hvorledes skulde jeg bære mig ad med at betale det? Det var lige meget, det var til Salg. Fuglen i Buret tilhører sin Herre, Fuglen i Luften tilhører mig, saa længe den ikke er nogen andens.

Jeg gik ind i Haven. Aa, hvad det var for en henrivende Have med sine tre Afsatser, sine Espaliers med de lange korsfæstede Martyrarme, sine gyldne

Gyvelbuskadser og sine to gamle Figentræer ved Enden af hver Terrasse!

Da jeg var kommet op paa den sidste, vendte jeg mig om og saa paa Udsigten. Nede for mine Fødder laa den lille runde og sandede Strandbred, og foran den tre lange og brune Klipper, som lukkede for Bug-

ten, og som maatte bryde Bølgerne de Dage, Havet var i Oprør.

Paa Pynten ligeover for var to vældige Kampestene, den ene stod op, den anden laa ned, og de lignede et besynderligt Ægtepar, der af en eller anden ond Aand var bleven gjort ubevægeligt. De saa ud, som om de stadig holdt Udkig med det lille Hus, som de havde set blive bygget inde i Bugten, hvis Ensomhed de i Aarhundreder havde bevogtet, det lille Hus, som de ogsaa vilde se synke i Grus og forsvinde!

Aa, I to ældgamle Kampestene, hvor jeg elskede Eder!

Jeg ringede paa Døren, som jeg vilde have ringet paa hos mig selv. En Kvinde lukkede op, en Pige, et lille, gammelt, sortklædt Tyende med hvid Kappe. Hun lignede en Beguinerinde. Det forekom mig, at ogsaa hun var mig bekendt.

Jeg spurgte hende:

„De er ikke Bretagnerinde, vel?“

Hun svarede:

„Nej, jeg er fra Lothringen.“

Hun kastede et undersøgende Blik paa mig og tilføjede:

„Kommer De for at se Huset?“

„Ja, naturligvis.“

Og jeg gik indenfor.

Jeg havde stadig Forneimmelsen af, at jeg kendte det hele. Jeg blev næsten forbavset over ikke at finde mine Stokke i Forstuen.

Jeg gik ind i Dagligstuen, en nydelig lille Dagligstue, hvis Vægge var beklædte med kinesiske Straamaatter og gennem hvis tre brede Vinduer der var en herlig Udsigt ud over Søen. Paa Kaminhylden stod to kinesiske Vaser og et stort Fotografi af en Kvinde. Jeg gik straks henimod det, overbevist om, at jeg ogsaa vilde genkende hende. Og det gjorde jeg ogsaa, skønt jeg var vis paa, at jeg aldrig nogensinde havde truffet hende. Det var hende, hende, som jeg ventede paa, som jeg længtes efter, som jeg kaldte paa, hende, hvis Ansigt gik igen i alle mine Drømme. Det var hende, hende, som man altid og allevegne søger efter, hende, som man om lidt vil møde paa Gaden, som man tror at indhente paa Vejen, saasnart man skimter en rød Parasol over Kornet, hende, som allerede er i det Hotel, man tager ind i, i den Jernbanekupé, man stiger op i, i den Stue, hvis Dør aabner sig for én.

Det var hende, der var ingen Vaklen, ingen Tvivl! Jeg genkendte hende paa hendes Øjne, der saa paa mig, paa hendes Haar, der var sat op paa engelsk Maner, og fremfor alt paa hendes Mund, paa Smilet, som jeg forlængst havde gættet mig til.

Jeg spurgte straks:

„Hvem er den Dame?“

Pigen med Beguinerindekappen svarede tørt:

„Det er Fruen.“

Jeg spurgte videre:

„Er det Deres Herskab?“

Hun svarede med sit haarde og skinhellige Udtryk:

„Ih, nej, det er det rigtignok ikke!“

Jeg satte mig ned og sagde:

„Fortæl mig det altsammen.“

Hun saa forbløffet paa mig og forholdt sig tavs.

Jeg trængte ind paa hende:

„Saa er det maaske hende, der ejer Huset?“

„Ih, nej, det er det rigtignok ikke.“

„Hvem tilhører det da?“

„Min Herre, Hr. Tournelle.“

Jeg pegede paa Fotografiet:

„Ja, men hvem er saa den Dame?“

„Det er Fruen.“

„Er Deres Herre gift med hende?“

„Nej, det er han rigtignok ikke.“

„Er det da hans Elskerinde?“

Beguinerinden svarede ikke. Jeg spurgte videre, hidset af en ubestemmelig Skinsyge, et uforklarligt Raseri mod den Mand, der havde fundet denne Kvinde:

„Hvor er de nu?“

Pigen mumlede:

„Herren er i Paris, hvor Fruen er, ved jeg ikke.“

Jeg skælvede:

„Aah, de er ikke mere sammen?“

„Nej.“

Jeg tog min Tilflugt til List. Med alvorlig Stemme sagde jeg:

„Sig mig, hvad der er hændt, jeg kan maaske gøre Deres Herre en Tjeneste. Jeg kender den Kvinde, der er ikke noget ved hende!“

Den gamle Pige saa' paa mig og min ærlige og aabenhjertige Mine indgød hende Tillid.

„Aa, Herre, hun gjorde min Herre meget ulykkelig! Han havde gjort Bekendtskab med hende i Italien og tog hende med sig hjem, som om han havde giftet sig med hende. Hun sang saa dejlig, og Herren var saa forelsket i hende, at det var en ren Ynk at se paa. De var paa Rejse her paa Egnen for et Aar siden og saa fandt de dette her Hus, som maa være bygget af en gal Mand, for der er da ingen med almindelig sund Menneskeforstand, som vilde falde paa at bygge et Hus hele to Mil fra den nærmeste Landsby. Fruen vilde straks købe det for at blive her sammen med Herren, og for at gøre hende en Glæde købte han det ogsaa.

De boede her hele sidste Sommer og næsten hele Vinteren.

Men saa en Morgen ved Frokosttid, kalder Herren paa mig: „Césarine, er Fruen kommet hjem?“

„Nej, hun er ikke.“

Vi ventede hele Dagen. Herren var ganske ude af sig selv. Der blev søgt efter hende allevegne, men hun var ikke til at finde. Hun var rejst sin Vej, og det blev aldrig opklaret, hvor hun var rejst hen, og hvorledes hun havde baaret sig ad med at komme afsted.“

Aah! jeg blev helt vild af Glæde! Jeg havde Lyst til at omfavne Beguinerinden, til at tage hende om Livet og danse rundt i Stuen med hende!

Aah! hun var rejst, hun var løbet sin Vej, hun havde forladt ham, fordi hun var bleven led og ked af ham! Hvor jeg var lykkelig!

Den gamle Pige fortalte videre:

„Herren tog sig det saa nær, at han var lige ved at dø af det, og han tog tilbage til Paris og bad mig og min Mand blive her for at sælge Huset. Prisen er tyve tusinde Francs.“

Men jeg hørte ikke længer efter! Jeg tænkte paa hende! Og paa én Gang syntes jeg, at jeg bare behøvede at drage videre for at finde hende, at hun maatte være kommet tilbage til Egnen nu i Foraaret for at gense Huset, sit yndige Hus, som hun vilde have holdt saa meget af — uden ham.

Jeg kastede ti Francs i den gamle Kones Haand, greb Fotografiet og flygtede ud ad Døren, idet jeg som en Vanvittig kyssede det blide Ansigt, der smilte mig i Møde indenfor Paprammen.

Jeg løb ned til Vejen og gav mig atter til at gaa, medens jeg betragtede hende! Hvilken Glæde, at hun var fri, at hun var løbet sin Vej! Jeg var sikker paa, at jeg vilde møde hende i Dag eller i Morgen, denne

Uge eller den næste, siden hun havde forladt ham! Hun havde forladt ham, fordi min Time var kommen!

Hun var fri, og hun var et eller andet Sted i Verden! Jeg behøvede kun at finde hende, eftersom jeg kendte hende.

Og jeg kærtegnede stadig det modne Korns vigende Hoveder, jeg inddrak Søluften, der fik mit Bryst til at svulme, jeg følte Solen kysse mit Ansigt. Jeg gik og gik, vanvittig af Lykke, beruset af Haab. Jeg gik, sikker paa snart at møde hende og tage hende med for sammen med mig at bo i det smukke Hus. *Til Salg!* Hvor hun skulde føle sig tilfreds dèr denne Gang!

EN UFORSIGTIGHED

EXPURGATED

EN UFORSIGTIGHED

Før Brylluppet havde de elsket hinanden i himmelblaa Kyskhed. De havde mødt hinanden paa Strandbredden og han var straks bleven indtaget i den unge Pige, som gik forbi ham, og hvis lyse Parasoller og klare Kjoler tegnede sig mod det blaa Hav som Baggrund. Lys og slank saa hun ud i disse Omgivelser, og han fattede Kærlighed til hende. Han smeltede den Følelse, denne lige udviklede unge Kvinde vakte til Live hos ham, sammen med den ubestemmelige, betagende Stemning, som den skarpe, saltholdige Luft og den vide Udsigt over de solbeskinnede Bølger fremkaldte i hans Sjæl.

Hun paa sin Side gav sig til at elske ham, fordi han gjorde Kur til hende og fordi han var ung, ret velhavende, ganske køn og ridderlig i sin Optræden. Hun elskede ham, fordi det for alle unge Piger falder

naturligt at elske de unge Mænd, som hvisker ømme Ord til dem.

I tre Maaneder levede de Side om Side med hin-

anden i Haanden og seende hinanden dybt i Øjnene. Den første Hilsen, som de udvekslede om Morgenen inden Badet i den nye Dags friske Kølighed, og det sidste Godnat, der om Aftenen paa Sandet under Stjer-

nerne i den stille og lune Nat blev hvisket ganske sagte, ganske sagte, havde allerede en Smag af Kys, skønt deres Læber endnu aldrig var mødtes.

Saasnart de var faldet i Søvn, drømte de om hinanden, og saasnart de vaagnede, tænkte de paa hinanden. Uden endnu at sige det til hinanden, længtes de mod hinanden af hele deres Sjæl og hele deres Legeme.

Efter Brylluppet havde de tilbedt hinanden paa en mere jordisk Maade. Til at begynde med havde det været en eneste rasende og utrættelig Sanserus, derpaa en overspændt Ømhed, bestaaende af haandgribelig Poesi, allerede raffinerede Kærtegn og stadig nye, kælne Paafund. Hvert eneste Blik betød noget urent og hver eneste Bevægelse rummede en Hentydning til deres Nætters hede Fortrolighed.

De var nu kommet til det Punkt, at de, uden at indrømme det for hinanden og maaske uden at forstaa det, begyndte at blive kede af hinanden. De holdt stadig meget af hinanden, men de havde intet mere at afsløre for hinanden, intet at gøre, som de ikke allerede havde gjort, intet at lære hinanden, ikke en Gang et nyt Elskovsord, et uforudset Udbrud, en Betoning, der kunde gøre det kendte og saa ofte gentagne Verbum mere brændende.

De gjorde sig alligevel Anstrængelser for at genoplive den Flamme, der havde glødet i deres første Favntag. Hver Dag fandt de paa naive eller kunstfærdige Barnestreger, en hel Række fortvivlede Forsøg paa atter at vække de første Dages umættelige Glød i deres Hjerter og Hvedebrødsdagenes Ild i deres Aarer.

Af og til lykkedes det dem ved stadig at hidse deres Attraa at genfinde et Øjebliks kunstig Betagelse, men den blev straks efterfulgt af en mat Lede.

De havde prøvet Maaneskin, Spasereture under Løvet i Aftnernes lune Stilhed, Flodbreddens taagebadede Poesi, Markedernes hidsende Lystighed.

En Morgen sagde Henriette til Paul:

„Vil Du tage mig med ud at spise til Middag paa en Restaurant?“

„Ja, gerne min Skat.“

„Paa en meget søgt Restaurant?“

„Ja, vist saa.“

Han saa spørgende paa hende. Han mærkede godt, at hun tænkte paa noget, hun ikke vilde sige.

Hun fortsatte:

„Forstaar Du, det skal være et Sted . . . . ja, hvorledes skal jeg forklare det? . . . . et meget flot Sted . . . . et Sted, hvor man sætter hinanden Stævne.“

Han smilte:

„Ja, jeg ved, hvad Du mener . . . . et Separatkabinet i en af de store Restaurant'er."

„Ja, netop. Men det skal være i en Restaurant, hvor Du er kendt, hvor Du før har souperet . . . nej, jeg tør slet ikke sige, hvad det er, jeg vil."

„Sig det bare, min Elskede, hvad kan det gøre mellem os? Vi plejer da ellers ikke at have smaa Hemmeligheder for hinanden."

„Nej, det faar jeg aldrig Mod til."

„Snak, lad nu være med at spille snerpet. Sig det nu."

„Naa, ja . . . . siden Du vil have det . . . . jeg vilde . . . . jeg vilde gerne blive antaget for at være din Elskerinde . . . . nu er det sagt! . . . . at Tjenerne, som ikke ved, at Du er gift, tror, at jeg er din Elskerinde, og at Du selv . . . at Du ogsaa tror, at jeg er din Elskerinde, blot en Time, blot saa længe vi er der, paa det Sted, hvor du . . . . hvor du maa have Minder . . . . jo, Du har . . . . Og jeg vil ogsaa selv tro, at jeg er det . . . . Jeg vil gøre noget rigtigt slemt . . . . jeg vil bedrage Dig . . . . med Dig selv! . . . . Nu ved Du det! . . . . Det er grimt, det ved jeg godt . . . . men jeg har saadan en Lyst til det . . . . Faa mig ikke til at rødme . . . . Jeg

føler, at jeg rødmer . . . . Du kan ikke forestille Dig, hvor det . . . . vilde sætte mig i Stemning at spise med Dig paa saadan et uanstændigt Sted . . . . i et Separatkabinet, hvor der hver Aften holdes Stævnemøde, hver eneste Aften! . . . . Det er stygt . . . . jeg er ligesaa rød i Hovedet som en Pæon . . . . Lad være med at se paa mig . . . .“

Han morede sig kosteligt, lo og svarede:

„Ja, i Aften skal vi gaa hen paa et meget søgt Sted, hvor jeg er kendt.“

Ved Syvtiden gik de op ad Trapperne til en af Boulevardkaféerne, han med en smilende Sejrherremine og hun frygtsom, tilsløret og henrykt. Saasnart de var vist ind i et Kabinet, der var møbleret med fire Lænestole og en bred rød Fløjelsdivan, traadte Overkelneren ind i sort Kjole og præsenterede dem Spisekortet. Paul rakte det over til sin Kone:

„Hvad vil Du helst spise?“

„Det ved jeg ikke, hvad man plejer at spise her.“

Medens han tog sin Overfrakke af og rakte den til Tjeneren, gennemløb han den lange Madliste. Saa sagde han:

„En kraftig Menu — Krebsesuppe — Høns à la diable — Hareragout — Hummer à l'américain — en

stærk krydret Salat og Dessert. — Vi skal kun have Champagne.“

Overkelneren smilte og saa' paa den unge Frue. Han tog Kortet, lukkede det sammen og spurgte:

„Ønsker Hr. Paul sød eller tør Champagne?“

„Tør, meget tør.“

Henriette var lykkelig over at høre, at Tjeneren vidste hendes Mands Navn.

De satte sig ved Siden af hinanden paa Divanen og begyndte at spise.

Stuen oplystes af seks Lys, der spejlede sig i et stort Spejl, hvis Flade var helt mat af de Tusinder af Navne, som var indridsede i det med Diamanter og dannede som et Edderkoppenet over det klare Krystal.

Henriette drak Glas paa Glas for at komme i Stemning, skønt hun allerede efter de to første følte sig helt fortumlet. Paul, der blev hidset af sine Erindringer, kyssede hvert Øjeblik sin Kones Hænder. Hans Øjne skinnede.

Hun følte sig underlig forvirret ved de mislige Omgivelser, oprømt og tilfreds, en lille Smule besudlet, men dirrende. To tause og alvorsfulde Tjenere, vante til at se alt og glemme alt, til at komme ind paa de passende Tidspunkter og gaa ud i de ømme Øjeblikke, kom og gik, hurtigt og lydløst.

Da de havde spist Halvdelen af Middagen, var Henriette ør, fuldstændig ør, og Paul, som var stærkt oprømt, trykkede af al Magt hendes Knæ.

Hun snakkede løs, dristig, med røde Kinder og skinnende og svømmende Øjne:

„Aa, Paul, skrift for mig . . . . jeg vilde saa forfærdelig gerne vide alt.“

„Hvad for noget, min Elskede?“

„Jeg tør ikke sige Dig det.“

„Jo, vist saa, sig det kun.“

„Har Du haft Elskerinder . . . . mange . . . . før mig?“

Han betænkte sig; han var lidt i Forlegenhed med, hvorledes han skulde svare. Skulde han skjule sine Æventyr eller skulde han prale af dem?

Hun trængte ind paa ham:

„Aa, hvad, fortæl mig det! Har Du haft mange?“

„Naah ja . . . nogle!“

„Hvor mange?“

„Det ved jeg ikke . . . . Saadan noget ved man virkelig ikke.“

„Har Du da aldrig talt dem?“

„Nej, det ved Gud jeg ikke har.“

„Aa, saa har Du altsaa haft mange!“

„Det kan gerne være.“

„Hvor mange omtrent . . . . blot saadan omtrent?“

„Jeg siger Dig jo, at jeg ikke ved det! Nogle Aar har jeg haft mange og andre har jeg haft færre.“

„Hvor mange om Aaret, tror Du?“

„Snart tyve eller tredive og snart kun fire eller fem.“

„Næh! Det bliver over hundrede Kvinder i alt!“

„Ja, det kan vel saa nogenlunde passe.“

„Uf! Hvor det er modbydeligt!“

„Hvorfor er det modbydeligt?“

„Fordi det er modbydeligt, naar man tænker rigtig over det . . . . alle de Kvinder . . . . uden Klæder paa . . . . og altid . . . . altid det samme . . . . Uf! Hvor det dog er modbydeligt! Over hundrede Kvinder!“

Han blev stødt over, at hun fandt det modbydeligt, og svarede med den overlegne Mine, som Mændene anlægger for at lade Kvinderne forstaa, at de siger en Dumhed:

„Det var en mærkelig Opfattelse! Hvis det er modbydeligt at have hundrede Kvinder, saa er det ligesaa modbydeligt at have én.“

„Nej, aldeles ikke!“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi én Kvinde, det er et Elskovsforhold, det er Kærlighed, som knytter Jer til hende, medens hundrede Kvinder derimod, det er kun lav Raahed og Løsagtighed. Jeg forstaar ikke, at en Mand gider røre ved den Slags Tøse, som er snavsede og . . . .“

„Vist ikke nej, de er meget rene.“

„Man kan ikke være ren med det Liv, de fører.“

„Tværtimod, det er netop paa Grund af det Liv, de fører, at de er rene.“

„Aa fy! Naar man tænker paa, at de Dagen i Forvejen har gjort det samme med en anden! Det er hæsligt!“

„Det er ikke mere hæsligt end at drikke af et Glas, som jeg ved ikke hvem har drukket af i Morges, og som — det kan Du være overbevist om — sikkert er vasket mindre omhyggeligt end . . . .“

„Aa, ti stille! Du oprører mig!“

„Men hvorfor spørger Du mig saa, om jeg har haft Elskerinder?“

„Sig mig en Gang, dine Elskerinder . . . . var det Tøse, allesammen? . . . . Alle de hundrede? . . . .“

„Nej . . . . nej . . . .“

„Hvad var de da?“

„Ja . . . . der var Skuespillerinder . . . . smaa Sypiger . . . . og nogle Damer . . . .“

„Rigtige Damer?“

„Ja, rigtige Damer.“

„Hvor mange?“

„Seks.“

„Kun seks?“

„Ja.“

„Var de smukke?“

„Aa, ja!“

„Smukkere end de andre?“

„Nej.“

„Hvem foretrak Du, de rigtige Damer eller de andre?“

„De andre.“

„Aa, hvor Du skulde skamme Dig! . . . . Hvorfor det?“

„Fordi jeg ikke sætter videre Pris paa Dilettanter.“

„Nej, nu har jeg aldrig hørt Mage! Du er væmmelig, er Du! . . . . Og det morede Dig virkelig saaledes at gaa fra den ene til den anden?“

„Ja!“

„Meget?“

„Meget!“

„Hvad var det, der morede Dig? Ligner de da ikke hverandre?“

„Nej, slet ikke.“

„Ligner ikke alle Kvinder hverandre?“

„Langt fra.“

„Ikke i nogetsomhelst?“

„Nej, ikke i nogetsomhelst.“

„Det var mærkeligt! Hvad er det, som er saa forskelligt hos dem?“

„Alt muligt.“

„Deres Legeme?“

„Ja, blandt andet deres Legeme.“

„Hele deres Legeme?“

„Ja, hele deres Legeme.“

„Og hvad mere?“

„Deres Maade at . . . . at kysse paa, at tale paa, at sige selv den mindste Ting paa.“

„Aah! . . . . Og det er virkelig saa morsomt at skifte?“

„Ja, vist saa.“

„Er Mændene ogsaa forskellige?“

„Ja, *det* ved jeg sandelig ikke?“

„Ved Du det ikke?“

„Nej.“

„De maa være forskellige.“

„Ja . . . . det er rimeligt nok.“

Hun blev siddende eftertænksom med sit Champagneglas i Haanden. Det var fuldt og hun tømte det i ét Drag. Saa satte hun det fra sig paa Bordet, slyngede begge sine Arme om sin Mands Hals og hviskede ind mod hans Mund:

„Aa, min egen søde Ven, hvor jeg elsker Dig!“

Han trak hende ind til sig i et lidenskabeligt Favntag . . . . En Tjener, som traadte ind, veg hastigt til-

bage og lukkede Døren efter sig. I omtrent fem Minutter var Serveringen afbrudt.

Da Overkelneren med værdig og alvorsfuld Mine atter viste sig med de Frugter, der udgjorde Desserten, sad hun paa ny med et fuldt Glas mellem Fingrene. Hun saa' ned paa Bunden af den gyldne og gennemsigtige Vædske som for dernede at finde drømte og ukendte Ting, og i en eftertænksom Tone mumlede hun:

„Aa ja, det maa alligevel være morsomt!“

GAL

GAL

Han var død som den øverste Myndighed for en meget høj Domstol, en ubestikkelig Øvrigheds-person, hvis ulastelige Vandel overalt i Frankrig blev fremhævet som et lysende Eksempel for Standen. Advokaterne, de unge Raadsherrer og de andre Dommere hilste altid med en Bøjning, der udtrykte den dybeste Ærbødighed, hans store, hvide og magre Ansigt, som oplystes af et Par dybtliggende, funklende Øjne.

Han havde tilbragt sit Liv med at forfølge Forbryderne og beskytte de Svage. Alle Mordere og Bedragere havde ikke haft nogen frygteligere Fjende end ham, thi han syntes at være i Stand til paa Bunden af deres Sjæl at læse deres hemmelige Tanker og til med et eneste Øjekast at udrede deres Hensigter.

Han var altsaa død, to og firsindstyve Aar gammel, omgivet af Hyldest og savnet af et helt Folk. Soldater

i røde Bukser havde eskorteret ham til Graven og Herrer med hvide Slips havde over hans Baare udøst trøstesløse Ord og Taarer, der gjorde Indtryk af at være ægte.

Dagen efter fandt den bestyrtede Notar i Sekretæren, hvor den Afdøde plejede at gemme de Dokumenter, der stod i Forbindelse med større Forbrydelser, følgende Manuskript.

Det havde til Titel:

HVORFOR?

20. Juni 1851. — Jeg kommer lige fra Retsmødet. Jeg har faaet Blondel dømt til Døden! Hvorfor havde den Mand egentlig dræbt sine fem Børn? Hvorfor? Man træffer ofte Mennesker, for hvem det at tilintetgøre noget levende rummer en Nydelse. Ja, ja, det maa være en Nydelse, den største af alle maaske, thi er det at dræbe ikke det, der kommer nærmest op ad at skabe? Skabe og tilintetgøre! Disse to Ord indeslutter hele Verdenshistorien, hele Universets Historie, Historien om alt, hvad der er til, alt! Hvorfor er det saa berusende at dræbe?

25. Juni. — Tænke sig, at et Væsen er til, et Væsen, som lever, som gaar, som løber . . . . Et Væsen? Hvad er et Væsen? Denne levende Ting, der

i sig har Bevægelsesprincippet og en Vilje, som regulerer hver Bevægelse! Den holder sig ikke fast ved noget, denne Ting. Den er et Livskorn, som bevæger sig hen over Jorden; og dette Livskorn, som er kommet, jeg ved ikke hvorfra, kan man tilintetgøre, som man har Lyst til. Og intet bliver tilbage, slet intet. Det raadner, og det er forbi.

26. Juni. — Hvorfor er det egentlig en Forbrydelse at dræbe? Ja, hvorfor? Det er jo tværtimod Naturens Lov. Hvert eneste Væsen har den Opgave at dræbe: det dræber for at leve og det dræber for at dræbe. — Det ligger i vor Natur at dræbe; vi *maa* dræbe. Dyrene dræber uden Ophør hele Dagen, hvert Øjeblik af deres Tilværelse. — Mennesket dræber ligeledes for at skaffe sig Føde, men da han ogsaa føler Trang til at dræbe for Nydelsens Skyld, har han opfundet Jagten. Barnet dræber de Insekter, det finder, Smaafuglene og alle de Smaadyr, det kan faa fat paa. Men det er ikke tilfredsstillende nok for den forfærdelige Blodtørst, der er i os. Det er ikke nok for os at dræbe Dyrene, vi føler ogsaa Trang til at dræbe Mennesker. I gamle Dage mættede man denne Trang ved at foretage Menneskeofre. I vor Tid har Nødvendigheden af at leve i et Samfund gjort Mord til en Forbrydelse. Morderen bliver dømt og straffet. Men da Menneskene ikke kan

leve uden at give efter for dette medfødte og bydende Drabsinstinkt, udløses det fra Tid til anden ved en Krig, under hvilken et helt Folk skærer Halsen over paa et andet. Det er da en sand Blodsabbath, en Sabbath, som faar Hærene til at svimle og endogsaa beruser de hjemmesiddende Borgere, der om Aftenen sammen med deres Koner og Børn sidder under Lampelyset og læser begejstrede Beskrivelser af Blodbadene.

Og man kunde maaske tro, at de, der var bestemte til at udføre disse Slagtninger, var Genstand for Foragt! Nej. De bliver overøste med Æresbevisninger. De bliver klædt i Guld og skinnende Farver, de faar Fjer paa Hovedet og Prydelser paa Brystet, de faar Ordner, Udmærkelser og Titler af enhver Art. De er stolte, ansete, ombejlede af Kvinderne, tiljublede af Mængden, ene og alene, fordi det er deres Opgave at udgyde Menneskeblod! De slæber deres Mordinstrumenter efter sig gennem Gaderne, og de mørktklædte Forbipasserende ser misundeligt efter dem. Thi at dræbe er den store Lov, som Naturen har nedlagt i alle Skabningers Hjerte! Der er intet skønnere og hæderligere end at dræbe!

30. Juni. — At dræbe er Loven, fordi Naturen elsker den evige Ungdom. Det er, som om den skreg gennem alle sine uvilkaarlige Handlinger: „Hurtig!

Hurtig! Hurtig!“ Jo mere, der tilintetgøres, desmere fornyer den sig.

2. Juli. — Skabningen — hvad er en Skabning? Alt og intet. Gennem Tanken er den et Genskin af alt. Gennem Hukommelsen og Videnskaben er den et Resumé af Verden, hvis Historie den bærer i sig. Et Spejl, hvori Tingene og Begivenhederne spejler sig — derigennem bliver hvert eneste menneskeligt Væsen et lille Univers i Universet!

Men rejs; se paa Racernes Vrimmel og det enkelte Menneske betyder intet mere, intet, intet! Gaa ombord i et Skib og sejl bort fra den menneskefyldte Strandbred, og snart vil De ikke mere kunne skelne andet end Kysten. De menneskelige Skabninger svinder bort hurtigere end alt andet, saa smaa og ubetydelige er de. Kør med et Iltog gennem Evropa og se ud ad Kupévinduet. Mennesker, Mennesker, stadig Mennesker, talløse ukendte; de mylrer i Markerne og de mylrer i Gaderne; sløve Bønder, der lige akkurat forstaar sig paa at pløje Jorden op, og hæslige Kvinder, som lige akkurat duer til at koge Mandens Mad og føde Børn. Tag til Indien, til Kina og atter dèr vil De se Milliarder af Væsener, der fødes, lever og dør uden at efterlade dybere Spor end Myren, som er bleven traadt ihjel paa Vejen. Tag til de Lande, hvor de

sorte Negere søger Ly i opklinede Lerhytter eller hvor de hvide Arabere lægger sig til Hvile under brune Lærredstelte, der flagrer i Vinden, og De vil forstaa, at den bestemte enkelte Skabning intet er, intet. Racen er alt. Hvad er det enkelte Individ, ligegyldig hvilket, i en af Ørkenens omflakkende Stammer? Og disse Mennesker, som er vise, bekymrer sig ikke om Døden. Mennesket tæller ikke hos dem. Man dræber sin Fjende: det er Krigens Gang. Saaledes skete det i fordums Tider fra Borg til Borg, fra Provins til Provins.

Ja, rejs gennem Verden og se Mylret af talløse og ukendte Væsener? Ukendte? Se, dèr har vi det Ord, Problemet hviler paa! At dræbe er en Forbrydelse, fordi vi har nummereret alle Skabninger! Naar de fødes, bliver de indskrevne, faar Navn og bliver døbte. Loven tager dem til sig. Dèr har vi det! Det Væsen, som ikke staar skrevet ind i en Protokol, regnes ikke med: dræb det paa Heden eller i Ørkenen, dræb det oppe i Bjærgene eller nede paa Sletten, det er ganske ligegyldigt! Naturen elsker Døden, den tænker ikke paa at straffe!

Men hvad der derimod er helligt, det er Samfundets Protokoller. Det er dem, som forsvarer Mennesket. Mennesket er bleven ukrænkeligt, fordi det staar indskrevet i en officiel Protokol. Respekt for Protokollerne, for Lovens Bogstaver! Paa Knæ!

Staten kan selv dræbe, fordi den har Ret til at forandre i Protokollerne. Naar den har ladet to hundrede tusinde Mænd slagte i en Krig, streger den dem ud i sine Protokoller, lader sine Skrivere slette dem ud og saa er det forbi. Men vi andre, som ikke kan rette noget i Borgmesterens Protokoller, vi skal respektere Livet. Hellige Protokoller, almægtige Guddomme, som troner i de kommunale Templer, jeg bøjer mig for Eder! I er stærkere end Naturen selv! Ah! Ah!

5. *Juli.* — Det maa være en besynderlig svulmende Fryd at dræbe, at have foran sig et levende og tænkende Væsen, at stikke et lille Hul i det, blot et ganske lille Hul, se den røde Væske flyde ud, den mærkelige røde Væske, som er Blodet, som skaber Livet, og saa ikke mere have andet for sig end en Klump, slapt, koldt, livløst og tanketomt Kød!

5. *August.* — Jeg, som har tilbragt mit Liv med at dømme, med at dræbe gennem de Ord, jeg udtalte, dræbe med Guillotinen de, som havde dræbt med en Kniv, hvis jeg! jeg! gjorde som alle de Mordere, jeg har fældet, jeg! jeg! hvem vilde saa faa det at vide?

10. August. — Hvem vilde nogensinde faa det at vide? Vilde nogen mistænke mig, mig, især hvis jeg valgte et Væsen, som jeg ikke havde nogensomhelst Interesse af at udrydde?

15. August. — Fristelsen! Fristelsen har listet sig ind i mig som en levende Orm. Den borer sig frem, den borer sig dybere og dybere, sniger sig rundt i hele mit Legeme, i mine Tanker, der ikke mere har noget andet Maal end dette ene: at dræbe; i mine Øjne, der tørster efter Blod, efter at se nogen dø; i mine Øren, i hvilke der stadig lyder noget ukendt, forfærdeligt, sønderrivende og betagende som en Døendes sidste Skrig; i mine Ben, som skælver af Længsel efter at komme afsted, efter at vandre hen til den Plet, hvor Gerningen skal finde Sted; i mine Hænder, som ryster af Attraa efter at dræbe. Hvor det maa være herligt, sjældent, værdigt en frigjort Mand, som staar over alle andre, som er Herre over sit eget Hjerte, og som søger nye og raffinerede Indtryk.

22. August. — Jeg kunde ikke længere staa imod. Jeg har dræbt et lille Dyr, for at prøve, for at begynde.

Jean, min Tjener, havde en Stillids i et Bur, som hang i Vinduet i Folkestuen. Jeg sendte ham et Ærinde i Byen, og jeg tog den lille Fugl i min Haand, i min Haand, hvor jeg følte dens Hjerte slaa. Den var varm. Jeg gik op i mit Værelse. Fra Tid til anden trykkede jeg stærkere, dens Hjerte bankede hurtigere, det var grusomt og vidunderligt. Jeg var lige ved at kvæle den, men saa vilde jeg ikke have set Blodet.

Jeg tog en Saks, en kort Neglesaks, og med tre Snit skar jeg Halsen over paa den. Den spærrede Næbet op, den gjorde fortvivlede Anstrengelser for at slippe fra mig, men jeg holdt fast paa den, saa fast — om den saa havde været en rasende Buldog, kunde jeg have holdt fast! Og jeg saa Blodet flyde. Hvor Blod er smukt, rødt, rent og lyst! Jeg havde Lyst til at drikke det. Jeg vædede Spidsen af min Tunge i det! Det er godt. Men den havde saa lidt, den lille Fugl. Jeg fik ikke saa megen Tid til at nyde Synet, som jeg gerne vilde have haft. Det maa være pragtfuldt at se en Tyr forbløde sig.

Derefter gjorde jeg som de rigtige Mordere. Jeg vaskede Saksen, vaskede mine Hænder, kastede Vandet bort og bar Fuglen, Liget, ned i Haven for at begrave det. Jeg gravede det ned under en Jordbærplante. Ingen vil nogensinde finde det. Hver Dag vil jeg spise et Jordbær fra den Plante. Man kan virkelig skaffe sig Nydelser her i Livet, naar man forstaar det!

Min Tjener græd. Han tror, at hans Fugl er fløjet bort. Hvorledes skulde han vel falde paa at mistænke mig! Ah! Ah!

25. August. — Jeg maa dræbe et Menneske, jeg *maa*!

30. August. — Det er gjort. Det er næsten ingenting!

Jeg var gaaet ud for at spadsere en Tur i Vernes-Skoven. Jeg tænkte paa ingenting, paa slet ingenting, da et Barn, en lille Dreng, som gik og spiste paa et Stykke Smørrebrød, kom mig i Møde.

Han staar stille for at lade mig gaa forbi og siger: „Goddag, Hr. Retsformand!“

Og Tanken farer gennem min Hjerne: „Hvad om jeg dræbte ham?“

Jeg svarer: „Er Du ganske alene, min Dreng!“

„Ja.“

„Ganske alene her i Skoven?“

„Ja.“

Lysten til at dræbe berusede mig som Alkohol. Jeg gik forsigtigt nærmere hen til ham, overbevist om, at han vilde prøve paa at flygte. Og paa en Gang greb jeg ham i Struben. Jeg klemmer til, jeg klemmer til af alle Kræfter. Han saa' paa mig med nogle skrækkelige Øjne! Hvilke Øjne! Ganske runde, dybe, klare, forfærdelige! Jeg har aldrig før følt en saa voldsom Sindsbevægelse . . . . men saa kort! Han holdt om mine Haandled med sine smaa Hænder, og hans Legeme vred og snoede sig som en Fjer over Ilden. Saa rørte han sig ikke mere.

Mit Hjerte bankede, aah, som Fuglens Hjerte! Jeg smed Liget ned i Grøften og dækkede det med Løv.

Jeg gik hjem og spiste godt til Middag. Hvor det har lidt at sige! Om Aftenen var jeg meget munter, jeg følte mig lettere og yngre. Jeg var i Selskab hos Præfekten, og de fandt alle, at jeg var usædvanlig morsom og aandrig.

Men jeg saa' ikke Blodet! Jeg er rolig.

30. August. — Liget er bleven opdaget, og der søges efter Morderen. Ha! Ha!

1. September. — To Vagabonder er bleven arresterede. Beviserne mangler.

2. September. — Forældrene har været hos mig. De græd. Ha! Ha!

6. Oktober. — Man har intet opdaget. Det maa være en eller anden omstrejfende Vagabond, som har

begaaet Mordet. Ha! Ha! Havde jeg bare set Blodet flyde, tror jeg, at jeg nu vilde have været rolig!

18. Oktober. — Lysten til at dræbe flammer stadig i mine Aarer. Det er noget lignende som den Elskovstørst, der piner én, naar man er tyve Aar.

20. Oktober. — En til! Jeg gik langs med Floden efter Frokost og pludselig fik jeg under et Piletræ Øje paa en Fisker, som laa og sov til Middag. Klokken var tolv. En Spade syntes næsten med Forsæt at være stukket ned i en Kartoffelmark lige i Nærheden.

Jeg gik hen og tog den og kom tilbage. Jeg løftede den som en Kølle og med et eneste Slag kløvede jeg med den skarpe Kant Fiskerens Hovede. Aah, han blødte! Og det, saa det kunde blive til noget. Lyserødt Blod, fuldt af Hjerne. Ganske langsomt flød det ned i Vandet. Og jeg gik videre med alvorsfulde Skridt. Man skulde bare have set mig! Aah, jeg vilde have været en fortræffelig Morder!

25. Oktober. — Mordet paa Fiskeren vækker en vældig Opsigt. Mistanken er falden paa hans Søstersøn, der fiskede sammen med ham.

26. Oktober. — Forhørsdommeren anser Søstersønnen for at være skyldig. Alle Mennesker i Byen tror det ogsaa. Ha! Ha!

27. Oktober. — Søstersønnen forsvarer sig meget

daarligt. Han var gaaet ind til Byen for at købe Brød og Ost, forsikrer han. Han sværger paa, at Onklen er bleven dræbt, medens han var borte. Hvem vil tro ham?

28. Oktober. — Søstersønnen har været lige ved at tilstaa, til den Grad har man gjort ham forfjamsket! Ha! Ha! Det er det, man kalder Retfærdigheden!

15. November. — Der er overvældende Beviser imod Søstersønnen, som skulde arve Onklen. Jeg skal præsidere ved Retsmøderne.

25. Januar. — Til Døden! til Døden! til Døden! Ha! Ha! Den offentlige Anklager talte som en Engel! Ha! Ha! En til! Jeg vil hen for at se ham blive henrettet!

18. Marts. — Det er forbi. Han blev henrettet i Morges. Han døde flot, virkelig flot! Det glædede mig! Hvor det er smukt at se Hovedet blive skaaret af et Menneske! Blodet vældede frem som en Bølge, som en Bølge! Aah, hvis jeg havde kunnet, vilde jeg gerne have badet mig i det. Hvilken Beruselse at lægge mig under det, at faa det ned over mit Haar og mit Ansigt, og naar jeg atter rejste mig være rød, helt rød! Aah, hvis nogen vidste!

Men nu maa jeg vente og jeg kan vente. Der skal saa lidt til, for at jeg skal blive overrasket og grebet!“

— — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

Manuskriptet havde endnu mange Sider, men berettede ikke om nogen ny Forbrydelse.

Sindssygelægerne, som fik det betroet, forsikrer, at der rundt i Verden findes mange Gale, hvis Galskab er ukendt, og som er ligesaa snedige og ligesaa frygtelige som dette vanvittige Uhyre.

HÆVNEN

HÆVNEN

Den lille Baronesse de Grangerie laa og døsede paa en Chaiselongue, da den lille Marquise de Rennedou pludselig kom farende ind med et ophidset Udtryk, krøllet Kjoleliv og Hatten lidt paa Snur. Hun lod sig falde ned paa en Stol og udbrød:

„Uf! Det er overstaaet!“

Hendes Veninde, som vidste, at hun ellers plejede at være rolig og stilfærdig, rettede sig overrasket op og spurgte:

„Hvad for noget? Hvad er det, der er overstaaet?“

Marquisen, der gjorde Indtryk af ikke at kunne blive siddende paa det samme Sted, sprang op og gav sig til at gaa frem og tilbage i Stuen. Saa smed hun sig pludselig ned paa Chaiselonguen ved Siden af Veninden og tog hendes Hænder:

„Vil Du love mig, at Du aldrig, aldrig nogensinde fortæller videre, hvad jeg nu betror Dig?“

„Det sværger jeg.“

„Ved din Sjæls Frelse?“

„Ja, ved min Sjæls Frelse.“

„Godt! Jeg har hævnet mig paa Simon.“

Den anden udbrød:

„Gud, hvor det er fornuftigt!“

„Ja, ikke sandt? Tænk Dig bare, i det sidste

halve Aar var han bleven endnu mere utaalelig end før, ganske forfærdelig utaalelig. Da jeg giftede mig med ham, vidste jeg nok, at han var grim, men jeg troede, at han var saa god. Hvor tog jeg dog fejl! Han mente aabenbart, at jeg havde taget ham, fordi jeg var forelsket i ham med samt hans tykke Mave og røde Næse, for han gav sig til at kurre som en Due. Jeg lo bare ad ham, det kan Du nok forstaa. Mændene gør sig virkelig de besynderligste Forestillinger om sig selv. Da det gik op for ham, at jeg ikke følte andet end Venskab for ham, blev han mistænksom og begyndte at sige mig ubehagelige og triste Ting, at beskylde mig for at være koket og udspekuleret og Gud ved hvad. Og efterhaanden blev det endnu værre paa Grund af noget andet, som . . . som . . . ja, det er meget vanskeligt at fortælle . . . Kort sagt, han var meget forelsket i mig . . . meget forelsket . . . og han beviste mig det ofte, altfor ofte. Aa, Kære, Du aner ikke, hvad det er for en Kval at blive elsket af en Mand, som er grotesk . . . Nej, jeg forsikrer Dig . . . jeg kunde virkelig ikke mere holde det ud . . . virkelig ikke . . . Det er, som om man hver Aften fik en Tand trukket ud . . . Ja, værre endnu, meget værre! Tænk Dig, hvis Du kendte én, som var meget grim, meget latterlig, meget frastødende, med

en tyk Mave — det er næsten det allerværste — og tykke laadne Lægge. Du kan se ham for Dig, ikke sandt? Tænk Dig saa endvidere, at han er din Mand, og at han . . . hver eneste Aften . . . Du forstaar mig nok. Nej, det er modbydeligt! . . . modbydeligt! modbydeligt! Jeg fik Kvalme, Du, rigtig Kvalme, saa at jeg kastede op i Vandfadet. Jeg kunde virkelig ikke være med til det mere. Der burde være en Lov, som kunde beskytte os Kvinder i et saadant Tilfælde . . . Kan Du tænke Dig det? Hver Aften! Uf, hvor det er svinsk!

Du maa ikke tro, at jeg har drømt om en poetisk Kærlighed, nej, aldrig. Den findes ikke mere. Alle Mændene i vor Verden er Staldkarle eller Bankier'er; de bryder sig kun om Heste eller Penge og bryder de sig om Kvinder, er det paa samme Maade som om deres Heste for at vise dem frem i deres Saloner, ligesom de i Boulogneskoven fremviser et Par Rødfukser — intet mere. Livet har i vore Dage formet sig saaledes, at alt, hvad der hedder Følelse, ikke kan faa nogen Plads i det.

Lad os derfor leve som praktiske og overlegne Kvinder. Selv vore Bekendtskaber bestaar kun af regelmæssige Sammenkomster, hvor der hver Gang gentages de samme Ting. For hvem skulde vi iøvrigt

kunne føle lidt Kærlighed eller Venskab? Mændene, Mændene i vore Kredse, er i Almindelighed kun korrekte Skrædderstativer, der er blottede for al Intelligens og al Finfølelse. Naar vi længes efter lidt Aand, som man i Ørkenen længes efter Vand, kalder vi Kunstnere til os, og saa er de kun utaalelige Skabekrukker eller uopdragne Bohèmer. Ligesom Diogenes søger jeg en Mand, en eneste Mand i hele det parisiske Selskabsliv, men jeg er allerede temmelig vis paa, at jeg aldrig finder ham, og blæser snart min Lygte ud.

Men for at komme tilbage til min Mand — da det fremkaldte en sand Revolution i mig at se ham komme ind til mig i Skjorte og Underbenklæder, benyttede jeg mig af alle Midler — alle, forstaar Du, til at holde ham paa Afstand . . . til at gøre ham ked af mig. Han blev først rasende og derefter skinsyg; han bildte sig ind, at jeg bedrog ham. I Begyndelsen nøjedes han med at passe paa mig. Med Tigerblikke vogtede han paa enhver Mandsperson, der nærmede sig Huset. Senere gav han sig til at forfølge mig. Overalt fulgte han mig. Han brugte de hæsligste Midler for at overraske mig. Jeg maatte ikke længere have Lov til at tale med nogensomhelst. Naar vi var paa Bal, plantede han sig bag ved mig og stak sit store Hunde-

hovede frem, hver Gang jeg sagde et Ord. Han fulgte bagefter mig til Buffet'en, forbød mig at danse med den eller den, forlangte, at jeg skulde tage hjem midt i Kotillonen, gjorde mig dum og latterlig og fik Folk til at tro Gud ved hvad om mig. Tilsidst foretrak jeg slet ikke at deltage i nogetsomhelst mere.

Men hjemme blev det værre endnu. Tænk Dig, at den Slyngel behandlede mig som . . . som . . . ja, jeg kan knapt sige det . . . som en Skøge!

Hver eneste Aften sagde han til mig: „Hvem har Du saa haft at gøre med i Dag?" Jeg græd, og han var henrykt.

Og det blev stadig værre. Forrige Uge tog han mig med ud at spise til Middag i en Restaurant i Champs-Elysées. Tilfældet vilde, at Baubignac kom til at sidde ved Bordet ved Siden af os. Straks gav Simon sig til som en Rasende at trampe løs paa mine Fødder, medens han over sin Melon skældte mig ud for alt mulig slemt. „Det er Dig, der har sat ham Stævne," paastod han, „dit skamløse Fruentimmer, men vent bare!" Og ved Du, hvad han saa fandt paa? Ja, Du kan ikke gætte det: han trak ganske forsigtigt en af mine Hattenaale ud og borede den ind i Armen paa mig. Jeg udstødte et højt Skrig, alle løb til, og saa spillede han den afskyeligste Komedie, og lod som

om han var utrøstelig over sin Kejtethed. Er Du med?

I det Øjeblik sagde jeg til mig selv: „Jeg vil hævne mig, og det skal ikke vare længe.“ Hvad vilde Du have gjort, hvis det var Dig?“

„Jeg vilde ogsaa have hævnet mig!“

„Ja, ikke sandt? — Godt, jeg har gjort det.“

„Hvorledes det?“

„Hvad for noget? Kan Du ikke tænke Dig det?“

„Ja, jeg ved ikke . . . har Du? . . .“

„Akkurat ja.“

„Ja, men . . .“.

„Herregud, tænk paa hans Ansigt! Kan Du ikke se ham for Dig med hans tykke Kinder, hans røde Næse og hans Bakkenbarter, der hænger som et Par Hundeøren?“

„Jo.“

„Tænk saa ogsaa paa, at han er skinsyg som en Tiger.“

„Ja.“

„Godt, jeg sagde til mig selv: „Jeg vil hævne mig blot for min egen personlige Tilfredsstillelses Skyld. Ingen skal vide det uden jeg selv og saa Marie, for det var naturligvis min Hensigt at fortælle det til Dig, men heller ikke til et eneste andet Menneske.“ Tænk

saa paa hans Ansigt og tænk saa paa, at han . . . at han . . . at han er . . .“

„Hvad? . . . Du har altsaa? . . .“

„Aa, sig det endelig ikke til nogen, hører Du! Det maa Du love mig! . . . Men tænk, hvor det er komisk, tænk! . . . Jeg synes, at han lige fra det Øjeblik er bleven en hel anden . . . og jeg kan ikke lade være med at le ganske alene . . . ganske alene . . . Tænk dog paa hans Ansigt . . . !!!“

Baronessen saa' paa sin Veninde, og Latteren, der arbejdede sig frem, vældede ud af hendes Mund; hun lo og lo, som om hun havde faaet et Nerveanfald. Hun pressede Hænderne mod Brystet, hendes Ansigt var ganske fortrukket, hun snappede efter Vejret og bøjede sig forover, som om hun var lige ved at falde paa Næsen.

Den lille Marquise kunde ikke længere modstaa; ogsaa hos hende brød Latteren frem og truede med at kvæle hende. Mellem hele Kaskader af smaa Skrig gentog hun stadig:

„Tænk Dig! . . . tænk Dig! . . . er det ikke grinagtigt? . . . hvad? . . . tænk paa hans Ansigt! . . . paa hans Næse . . . og paa hans Bakkenbarter! . . . tænk, hvad? . . . er det ikke forfærdelig grinagtigt? . . . men sig det endelig ikke . . . ikke til et eneste

Menneske . . . hører Du? . . . aldrig . . . Du . . . aldrig!“

Til sidst kunde de næsten ikke mere. De var omtrent kvalte, ude af Stand til at tale og den vanvittige Lystighed fik dem til at græde rigtige Taarer.

Baronessen var den, der først blev roligere, og endnu helt dirrende spurgte hun:

„Aa, fortæl mig, hvorledes Du bar Dig ad . . . fortæl mig det altsammen . . . det er saa morsomt . . . saa morsomt! . . .“

Veninden havde endnu ondt ved at tale; hun stammede:

„Da jeg tog min Beslutning, sagde jeg til mig selv: . . . „Skal det være . . . saa skal det gaa i en Fart! . . . Og saa . . . saa gjorde jeg det . . . nu . . . i Dag! . . .“

„I Dag!“

„Ja . . . for lidt siden . . . og jeg har sagt til Simon, at han skulde komme og hente mig her hos Dig, for at vi rigtig kunde more os . . . her . . om lidt . . . tænk . . . tænk paa det . . . naar Du . . . naar Du ser paa ham . . .“

Baronessen, der var begyndt at komme sig, pustede, som om hun havde løbet stærkt. Hun blev utaalmodig:

„Herregud, saa fortæl mig dog, hvorledes det gik til . . . hører Du! . . .“

„Det gik ganske af sig selv. Jeg sagde til mig selv: „Han er skinsyg paa Baubignac, godt! — saa skal det netop være Baubignac.“ Han er torskedum, men meget skikkelig, og det vilde aldrig falde ham ind at fortælle noget om det. Og saa gik jeg hen til ham, da vi havde spist Frokost.“

„Gik Du hen til ham? Under hvilket Paaskud?“

„En Indsamling . . . til nogle Forældreløse.“

„Fortæl . . . skynd Dig . . . fortæl!“

„Han blev saa forbauset, da han saa' mig, at han slet ikke kunde sige noget. Han gav mig to Tyve-francsstykker til Indsamlingen, og da jeg rejste mig for at gaa, spurgte han, hvorledes min Mand havde det. Saa lod jeg, som om jeg ikke længere kunde beherske mig, og fortalte ham alt, hvad jeg havde paa Hjerte. Jeg gjorde ham naturligvis sortere, end han er, det kan Du nok begribe . . . Baubignac blev rørt og gav sig til at søge efter et Middel til at hjælpe mig . . . og jeg . . . jeg gav mig til at græde . . . saaledes som man græder . . . naar man vil . . . Han trøstede mig . . . fik mig til at sidde ned . . . og da jeg stadig ikke blev roligere . . . saa kyssede han mig . . . Jeg sagde: „Aa, min stakkels Ven . . . min stakkels Ven!“

Han gentog: „Stakkels Veninde . . . stakkels lille Veninde“ og blev ved at kysse mig, lige indtil . . . ja, lige indtil det var sket!“

Bag efter fik jeg et skrækkeligt Anfald af Fortvivlelse. Jeg overøste ham med Bebrejdelser og behandlede ham som jeg ved ikke hvad . . . Men indvendig havde jeg den forfærdeligste Lyst til at le. Jeg tænkte paa Simon, paa hans Ansigt, paa hans Bakkenbarter, Du!! Da jeg kom ned paa Gaden, kunde jeg ikke styre mig længere, men maatte gaa ind i en Port for at le ud. Tænk bare! . . . Det er sket, Du! Og han, som var saa bange for det! Der kan komme Krig og Jordskælv og Pest, og vi kan allesammen dø . . . men det er sket alligevel!!! Intet kan mere gøre det ugjort!!! Tænk paa hans Ansigt . . . og sig til Dig selv . . . at det er sket!!!“

Baronessen, der atter var nær ved at kvæles, spurgte:

„Vil Du besøge Baubignac igen?“

„Nej, aldrig . . . aldrig i Verden . . . jeg fik mere end nok . . . det vilde bare være min Mand om igen.“

Og de begyndte begge at le igen med en saadan Voldsomhed, at deres Legemer gennemrystedes af krampagtige Ryk.

En Ringen standsede deres Munterhed.

Marquisen mumlede:

„Det er ham . . . se nu paa ham . . .“

Døren gik op, og en svær Mand kom til Syne, en svær Mand med et rødt Ansigt, tykke Læber og

hængende Bakkenbarter. Han rullede forbitret med Øjnene.

De to unge Kvinder saa' et Sekund paa ham, saa kastede de sig pludseligt ned over Chaiselonguen i et

saadant Latteranfald, at de stønnede og klagede sig, som om de gennemgik de forfærdeligste Lidelser.

Han stirrede forbløffet paa dem og blev ved med i en gnaven Tone at gentage:

„Men er I da bleven gale? . . . Er I da bleven gale? . . . Er I da bleven gale?“

DÅABEN

DAABEN

„En lille Smule Cognac, Doktor?“

„Tak, gerne.“

Den gamle Marinelæge rakte sit Glas frem og saa' den smukke Vædske med de gyldne Reflekser stige op til Kanten.

Saa hævede han Glasset i Højde med Øjnene og lod Lampelyset skinne igennem det. Saa lugtede han til det og opsugede nogle Draaber, som han længe lod løbe om paa Tungen og fugte Ganens sarte Hud. Endelig sagde han:

„Ah, hvilken herlig Gift! Eller rettere, hvilken lokkende Morder, hvilken liflig Menneskefordærver!

De kender den slet ikke. De har ganske vist læst Zolas fortræffelige Roman „Mukkerten“, men De har ikke saaledes som jeg set Alkoholen undergrave en hel Stamme af Vilde, et lille Kongerige af Negere

— den lumske Alkohol, som rødskæggede, engelske Matroser sindigt udlossede i trinde Tønder.

Men ikke nok med det, jeg har ogsaa set — set med mine egne Øjne — et højst mærkeligt og gribende Alkohol-Drama, der udspilledes ganske nær herved, i Bretagne, i en lille Landsby i Omegnen af Pont l'Abbé.

Jeg havde den Gang et Aars Orlov og boede i en lille Villa, som min Faster havde efterladt mig. De kender jo denne flade Kyst, hvor Vinden baade Nat og Dag farer hvinende hen over Tidslerne, og hvor der hist og her rager store staaende og liggende Stene frem, uhyre Stene, som en Gang blev tilbedt som Guder, og som endnu i Størrelse og Form har bevaret noget underligt ængstende. Jeg har altid en Fornemmelse af, at de skal til at blive levende, og at de store Granitkolosser med tunge og langsomme Skridt vil give sig

til at vandre hen over Heden eller paa uhyre Vinger, Vinger af Sten, svinge sig op mod Druidernes Paradis.

Horisonten lukkes og beherskes af Havet, det brummende Hav, som er fuldt af Skær og hvis sorte Hoveder, der altid er omgivet af Skumfraade, minder om Hunde, der ligger og venter paa Fiskerne.

Og de, Menneskene, begiver sig ud paa dette forfærdelige Hav, der med et pludseligt Sæt skyder sin grønlige Ryg i Vejret, vælter Baadene omkuld og sluger dem som Piller. Dag og Nat gaar de ud i deres smaa Fartøjer, dristige, ophidsede og drukne. Thi de er ofte drukne. „Naar Flasken er fuld," siger de, „ser man Skæret, men naar den er tom, ser man det ikke mere."

Gaa ind i Hytterne. Aldrig vil De træffe nogen Fader. Og hvis De spørger Konen, hvor hendes Mand er henne, vil hun række Haanden ud mod det mørke Hav, der brummer og spyr sin hvide Fraade op mod Strandbredden. En Aften, da han havde drukket lidt for meget, blev han derude. Og den ældste Søn ligeledes. Hun har endnu fire Drenge, fire kraftige lyshaarede Drenge. Deres Tur kommer snart.

Jeg boede altsaa i en Villa i Nærheden af Pont l'Abbé. Jeg boede alene sammen med min Tjener, en gammel forhenværende Sømand, og en bretagnesk Fa-

milie, der havde Opsyn med Ejendommen, naar jeg var borte. Den bestod af tre Personer, to Søstre og en Mand, som havde ægtet den ene af dem, og som passede min Have.

Netop det Aar, jeg boede der, nedkom Gartnerens Kone ved Juletid med en Dreng.

Manden kom ind til mig for at bede mig om at være Fadder. Jeg kunde ikke godt sige nej, og han laante ti Francs af mig — til at afholde Udgifterne i Kirken med, sagde han.

Højtideligheden blev fastsat til den anden Januar. I otte Dage havde Jorden været bedækket med Sne; et uhyre haardt og hvidt Lagen, der syntes at være uden Ende, laa over det lave og flade Land. I det fjerne bag den hvide Slette synede Havet helt sort, og man saa' det hidse sig op, skyde Ryg og rulle med sine Bølger, som om det vilde vælte sig ind over sin blege Naboerske, der laa saa kold og saa uhyggelig stille, at det var, som om man havde Døden for sig.

Klokken ni om Morgenen stillede Fa'r Kardec foran min Dør sammen med sin Svigerinde, den store og tykke Kermagan, og Barnepigen, som bar Barnet, der var rullet ind i et Tæppe.

Vi begav os paa Vej til Kirken. Det var saa koldt,

at selv Stenene skulde synes at maatte briste, en sønderrivende Kulde, der sved i Huden og pinte én som Brandsaar. Jeg tænkte paa det stakkels lille Væsen,

der blev baaret afsted foran os, og jeg sagde til mig selv, at denne bretagneske Race virkelig maatte være af Jern, siden dens Børn kunde være i Stand til i en saa spæd Alder at udholde den Slags Ture.

Vi naaede omsider Kirken, men Døren var lukket. Præsten var forsinket.

Barnepigen satte sig paa en af Afviserstenene foran Kirkedøren og gav sig til at klæde Barnet af. Først troede jeg, at det havde gjort sig vaadt, men jeg saa' snart, at det blev klædt nøgen, splitternøgen i den bidende Kulde. Jeg blev oprørt over en saadan Uforsigtighed og gik hen til Barnepigen:

„Er De bleven forrykt? De slaar jo Barnet ihjel."

Pigen svarede med den mest ophøjede Ro:

„Ih nej, det gør ingenting, det kan ikke have Klæder paa, naar det skal vente paa Vorherre."

Faderen og Tanten stod og saa' til uden at røre sig. Det var en gammel Skik, og fulgte man den ikke, vilde der hændes den lille en Ulykke.

Jeg blev vred, jeg skældte Manden ud, truede med at gaa min Vej og vilde med Magt dække den spæde Skabning til. Det var forgæves. Barnepigen løb sin Vej foran mig i Sneen, og Barnets Krop blev helt blaa.

Jeg var lige ved at forlade disse Barbarer, da jeg fik Øje paa Præsten, der kom gaaende over Marken, fulgt af Sakristanen og en lille Bondedreng.

Jeg løb ham i Møde og forklarede ham hæftigt Aarsagen til min Harme. Han blev aldeles ikke over-

rasket, han fremskyndede end ikke sine Skridt og gjorde intet for at komme hurtigere.

„Det er der ikke noget at gøre ved," svarede han, „det er Skik og Brug, det gør de allesammen, det er noget, vi ikke kan forhindre."

„Ja, men saa skynd Dem dog i det mindste," skreg jeg.

Han mumlede:

„Jeg kan vel ikke gaa hurtigere, end jeg kan."

Han gik ind i Sakristiet, medens vi blev staaende udenfor Døren og ventede. Jeg er vis paa, at jeg led endnu mere end det stakkels Barn, som hvinede af Kulde.

Endelig blev Døren lukket op, og vi slap ind. Men Barnet skulde vedblive at være nøgent under hele Ceremonien.

Den fik aldrig Ende. Præsten drævede de latinske Stavelser, som med forkerte Betoninger faldt fra hans Mund. Han var utaalelig langsom, ligesaa langsom som en hellig Skildpadde, og hans hvide Messehagel isnede mit Hjerte, som om det var en anden Slags Sne, han havde indhyllet sig i, for i en ubarmhjertig og barbarisk Guds Navn yderligere at pine den stakkels Menneskelarve, som Kulden fik til at vride sig i Smerte.

Endelig var Daaben fuldført, og jeg saa' Barnepigen

paany rulle det gennemisnede Barn, der klynkede med en spæd og pibende Røst, ind i det lange Tæppe.

Præsten sagde til mig:

„Vil De skrive under i Kirkebogen?“

Jeg vendte mig om imod min Gartner.

„Skynd Dem nu endelig hjem og sørg for at faa Barnet rigtig grundig varmet igennem.“

Og jeg gav ham endnu nogle Raad for om muligt, hvis det endnu kunde lade sig gøre, at undgaa en Lungebetændelse.

Manden lovede at efterkomme mine Anordninger og gik sammen med Svigerinden og Barnepigen. Jeg fulgte med Præsten ind i Sakristiet.

Da jeg havde skrevet under, forlangte han fem Francs til at dække Omkostningerne med.

Da jeg allerede havde givet Faderen ti Francs, nægtede jeg at betale igen. Præsten truede mig med at rive Bladet ud og annulere Daaben. Jeg paa min Side truede ham med at henvende mig til Republikens Prokurør.

Vi skændtes længe, og jeg endte med at betale.

Ligesaa snart jeg var kommet hjem, vilde jeg vide, om der ikke var sket noget slemt. Jeg skyndte mig over til Kardecs, men Faderen, Svigerinden og Barnepigen var endnu ikke kommet tilbage.

Barselkvinden laa ganske alene, hun rystede af Kulde i sin Seng og klagede over, at hun var sulten, da hun intet havde faaet at spise siden den foregaaende Dag.

„Hvor Pokker kan de være henne?“ spurgte jeg.

Uden at være i mindste Maade forbavset eller ærgerlig svarede hun:

„De er nok gaaet hen og drikke et Glas for at fejre Højtideligheden.“

Det var ogsaa Skik og Brug. Jeg tænkte paa mine ti Francs, som skulde have været brugt i Kirken, og som nu formodentlig blev givet ud til Alkohol.

Jeg sendte Bouillon ind til Moderen og gav Befaling til, at der skulde tændes et godt Baal i Kaminen hos hende. Jeg var ængstelig og rasende; jeg lovede mig selv, at jeg vilde jage de Bæster ud, og tænkte med Rædsel paa, hvad der var bleven af den ulykkelige Unge.

Klokken seks om Aftenen var de endnu ikke kommet tilbage.

Jeg gav min Tjener Ordre til at vente paa dem og gik i Seng.

Jeg faldt snart i Søvn, thi jeg sover som en sand Matros.

Ved Daggry blev jeg vækket af min Tjener, der kom med varmt Vand til at barbere mig med.

Saasnart jeg havde faaet Øjnene op, spurgte jeg:

„Naa — og Kérandec?“

Han betænkte sig lidt, saa stammede han:

„Ja, han er kommet hjem, det var langt over Midnat, han var saa fuld, at han ikke kunde staa paa Benene, og det var baade Svigerinden og Barnepigen ogsaa. Jeg tror nok, at de havde ligget og sovet i en Grøft, og at den lille var død, uden at de lagde Mærke til det.“

Jeg fo'r op med et Sæt og skreg:

„Er Barnet dødt?“

„Ja, Herre. De havde Liget med til Moderen, og da hun saa' det, gav hun sig til at græde, men saa gav de hende noget at drikke for at trøste hende.“

„Hvad behager? Gav de hende noget at drikke?“

Ja; men det fik jeg ikke at vide før nu i Morges for lidt siden. Da Kérandec ikke havde mere Brændevin og ikke flere Penge, tog han Spritten fra Lampen, Herren havde sendt over til hende, og det drak de af alle fire, saa længe der var noget tilbage. Konen er ovenikjøbet bleven meget syg af det.“

Jeg havde hurtigt trukket mine Klæder paa. Jeg snappede en Stok i den Hensigt at slaa løs paa alle disse Menneskedyr og løb over til Gartnerens.

Barselkvinden laa i Krampetrækninger og døddrukken ved Siden af Barnets blaa Lig.

Kérandec, Barnepigen og Svigerinden snorkede paa Gulvet.

Jeg gjorde alt for at frelse Konen, men ved Middagstid døde hun.“

Den gamle Læge tav. Han tog atter Cognacsflasken for at skænke sig et nyt Glas og efter endnu

en Gang at have ladet Lampelyset skinne igennem den gyldne Væske og forvandle den til flydende Topazer, tømte han i et Drag den hede og lumske Drik.

I KUPÉEN

I KUPÉEN

Solen var lige ved at forsvinde bag den store Kæde, i hvilken Puy de Dôme rager op som en Kæmpe, og Tindernes Skygge bredte sig ud over den dybe Royat-Dal.

En Del Mennesker spadserede i Parken omkring Musik-Kiosken. Andre sad endnu trods Aftenens Kølighed rundt paa Bænkene.

I en af disse Grupper førtes en ivrig Samtale, thi det drejede sig om en meget alvorlig Sag, der i høj Grad optog Fruerne de Sarcagnes, de Vaulacelles og de Bridoie. Om nogle Dage skulde Ferien begynde, og de vidste ikke, hvorledes de skulde faa deres Sønner, som blev opdragne henholdsvis hos Jesuiterne og Dominikanerne, skaffede hjem.

De gode Damer havde ikke selv Lyst til at foretage Rejsen for at hente deres Afkom og de kendte

uheldigvis ingen, de kunde bebyrde med dette delikate Hverv. Det var allerede i Slutningen af Juli og Paris var menneskетom. De ledte forgæves efter et Navn, som kunde frembyde den fornødne Garanti.

Deres Betænkeligheder øgedes ved en grim Sædelighedsforbrydelse, som nogle Dage forinden var bleven begaaet i en Jernbanekupé. De tre Damer følte sig overbeviste om, at alle Hovedstadens løse Fugle tilbragte deres Liv i Iltogene mellem Auvergne og Lyonerbanegaarden. Desuden havde Hr. de Bridoie fortalt, at *Gil Blas* havde skrevet, at alle Paris' kendte og ukendte Demimondedamer havde slaaet sig ned i Vichy, Mont Dore og Bourboule. For at komme dertil maatte de nødvendigvis være taget med Toget, og ligesaa utvivlsomt var det, at de fremdeles daglig rejste frem og tilbage med Toget. Det vilde med andre Ord sige, at hele Linien var befængt med disse urene Skabninger. Damerne var trøstesløse over, at Adgangen til alle Banegaarde ikke var forbudt alle mistænkeligt udseende Kvindemennesker.

Roger de Sarcagnes var femten Aar, Gontran de Vaulacelles tretten og Roland de Bridoie elleve Aar. Hvad skulde de gribe til? De kunde jo dog ikke udsætte deres Børn for en Berøring med denne Art Væsener! Hvad kunde de ikke faa at høre, hvad kunde

de ikke lære, hvis de tilbragte en hel Dag eller en hel Nat i en Kupé, hvor der maaske befandt sig en eller to af disse Fruentimmere med en eller to af deres Ledsagere?

Situationen syntes at være uløselig, da Fru de Martinsec tilfældigvis kom forbi. Hun standsede for at hilse paa sine Veninder, der betroede hende deres Bekymringer.

„Ih, men det er jo meget nemt," udbrød hun, „jeg laaner Jer Abbeden. Jeg kan godt undvære ham i otte og fyrretyve Timer. Rodolphes Opdragelse vil ikke lide ved et Par Dages Frihed. Han kan tage ind og hente Børnene og følge med dem tilbage."

Det blev altsaa bestemt, at Abbed Lecuir, en ung, meget kundskabsrig Præst, der var Huslærer for Rodolphe de Martinsec, den paafølgende Uge skulde rejse til Paris for at hente de tre Drenge.

Abbeden tog altsaa ifølge Bestemmelsen til Paris om Fredagen og Søndag Morgen stod han paa Lyonerbanegaarden sammen med de tre Drenge for at tage med Otte-Toget, en ny direkte Iltogsforbindelse, der for en halv Snes Dage siden var bleven oprettet paa almindeligt Forlangende af Badegæsterne i Auvergne.

Han gik ned ad Perronen, fulgt af sine unge Rejse-

fæller, for at lede, efter en Kupé, som enten var tom, eller hvori der kun sad Folk, som saa respektable ud, thi han var endnu opfyldt af alle de omstændelige Forsigtighedsregler, Fruerne de Sarcagnes, de Vaulacelles og de Bridoie havde indskærpet ham.

Foran en Kupé fik han Øje paa en gammel Herre og en gammel hvidhaaret Dame, der stod og talte med en anden og yngre Dame, som allerede sad inde i Kupéen. Den gamle Herre var Officer af Æreslegionen og baade han og den gamle Dame gjorde et overordentlig agtværdigt Indtryk.

„Det er noget for mig," tænkte Abbeden og lod sine tre Elever stige ind.

Den gamle Dame sagde:

„Vær nu endelig forsigtig og pas godt paa Dig selv, mit Barn."

Den unge svarede:

„Ja, vist Mo'r, Du skal ikke være ængstelig."

„Send endelig Bud efter Lægen, saasnart Du føler Dig daarlig."

„Ja, ja, det skal jeg nok."

„Farvel mit Barn!"

„Farvel Mo'r!"

En lang Omfavnelse, saa smældede Konduktøren Døren i, og Toget satte sig i Bevægelse.

De var alene. Abbeden var henrykt over sin egen Behændighed og gav sig til at passiare med de tre Drenge, der var ham betroet. Den Dag han rejste, var det bleven aftalt, at han med Fru de Martinsecs Tilladelse skulde give dem nogle enkelte Timer i Feriens Løb, og han vilde straks søge at faa et Indtryk af sine tilkommende Elevers Evner og Karakter.

Roger de Sarcagnes, den ældste, var en af den Slags blege og magre Latinskoledrenge, som er skudt altfor hurtigt i Vejret. Han var mærkelig leddeløs i sine Bevægelser, han talte langsomt og kom med meget naive Bemærkninger.

Gontran de Vaulacelles syntes derimod at staa i Stampe; han var opvakt, fiffig, næsvis og pudsig. Han gjorde Nar ad alle, var underlig gammelklog i sine

Betragtninger og kom med dobbeltbundede Udtalelser, der ængstede hans Forældre.

Den yngste, Roland de Bridoie, lod ikke til at have nogetsomhelst Anlæg for nogetsomhelst. Det var en lille, skikkelig Fyr, der vilde komme til at ligne sin Fader.

Abbeden meddelte dem, at de i de to Sommermaaneder vilde komme under hans Varetægt, og holdt en velfølt Formaningstale til dem om deres Pligter imod ham, om den Maade, paa hvilken han vilde lede dem, og om den Methode, han vilde følge i sin Undervisning.

Abbeden var retsindig og ligetil, lidt for veltalende og fuld af Systemer.

Hans Tale blev afbrudt af et dybt Suk, der kom fra deres Rejseledsagerske. Han drejede Hovedet om imod hende. Hun sad stadig i sit Hjørne og stirrede lige ud for sig; hendes Kinder var lidt blege. Abbeden vendte sig atter til sine Elever.

Toget fo'r afsted i fuld Fart, over Marker, gennem Skove, under Broer og over Broer, og skumplede med sin dirrende Rysten den lange Kæde Rejsende, som sad indelukket i Kupéerne.

Gontran de Vaulacelles begyndte nu at udspørge Abbed Lecuir om Royat og om de Fornøjelser, Stedet kunde byde paa. Var der en Flod? Kunde man fiske? Vilde han faa en Hest at ride paa ligesom ifjor, o. s. v.?

Den unge Dame udstødte pludselig et Slags Skrig, et hurtig undertrykt, smertefuldt: „Aah!“

Præsten spurgte hende ængstelig:

„Føler De Dem daarlig, Frue?“

Hun svarede:

„Nej, nej, Hr. Abbed, det er ingenting, en rent forbigaaende Smerte; det betyder ikke noget. Jeg har ikke været rigtig rask i den sidste Tid, og Togets Rysten trætter mig.“

Hendes Ansigt var bleven gusten blegt.

Han trængte ind paa hende:

„Er der ikke noget, jeg kan gøre for Dem?“

„Nej, mange Tak, slet intet, Tak.“

Præsten genoptog Samtalen med sine Elever og forberedte dem videre paa at komme under hans Ledelse.

Timerne svandt. Fra Tid til anden standsede Toget, saa satte det sig atter i Bevægelse. Den unge Dame syntes at sove, hun havde boret sig helt ind i sit Hjørne og rørte sig ikke mere. Skønt omtrent den halve Dag var gaaet, havde hun endnu intet spist. Præsten tænkte: „Hun maa være meget syg!“

Der var kun to Timer tilbage til Clermont-Ferrand, da Damen paa en Gang gav sig til at stønne. Hun lod sig næsten falde ned paa Sædet og støttede

sig paa Hænderne. Hendes Øjne stirrede vildt, hendes Træk var fordrejede og hun blev ved med at gentage:

„Aa, Gud! Aa, Gud! Aa, Gud!“

Abbeden styrtede hen til hende:

„Frue . . . Frue . . . hvad er der i Vejen?“

Hun stammede:

„Jeg . . . jeg . . . tror . . . at jeg skal føde!“

I det samme begyndte hun at skrige ganske forskrækkeligt. Hun udstødte et langt, vanvittigt Hvin, der syntes at sønderrive hendes Legemes Forpinthed og hendes Sjæls Dødsangst.

Den stakkels Præst stod aldeles forfjamsket foran hende. Han vidste hverken, hvad han skulde sige, eller hvad han skulde gøre, og han mumlede:

„Bare jeg vidste . . . bare jeg vidste . . .!“

Han var rød lige til det hvide i Øjnene, og hans tre Elever betragtede forbløffet Damen, der laa og skreg.

Paa en Gang syntes hun at vride hele sit Legeme, hun løftede Armene op over Hovedet og en underlig Trækning gik over hendes Underliv.

Abbeden troede, at hun var ved at dø, og den Tanke, at hun skulde dø, medens han stod og saa paa det, dø af Mangel paa Hjælp og Pleje, og at det saa-

ledes vilde være hans Skyld, fik ham til at tage en rask Beslutning.

Med fast Stemme sagde han:

„Jeg skal hjælpe Dem, Frue. Jeg kender ganske vist ikke til det . . . men jeg skal gøre det, saa godt jeg kan. Det er min Pligt at yde enhver lidende Skabning min Bistand.“

Derpaa vendte han sig om mod de tre Drenge og raabte:

„Stil Jer hen og se ud ad Vinduet, og hvis én af Jer vover at vende sig om, skal han faa Lov til at afskrive tusinde Virgilske Vers.“

Han slog selv de tre Ruder ned og anbragte et Hovede i hver af dem, trak de blaa Gardiner sammen bagved dem og gentog:

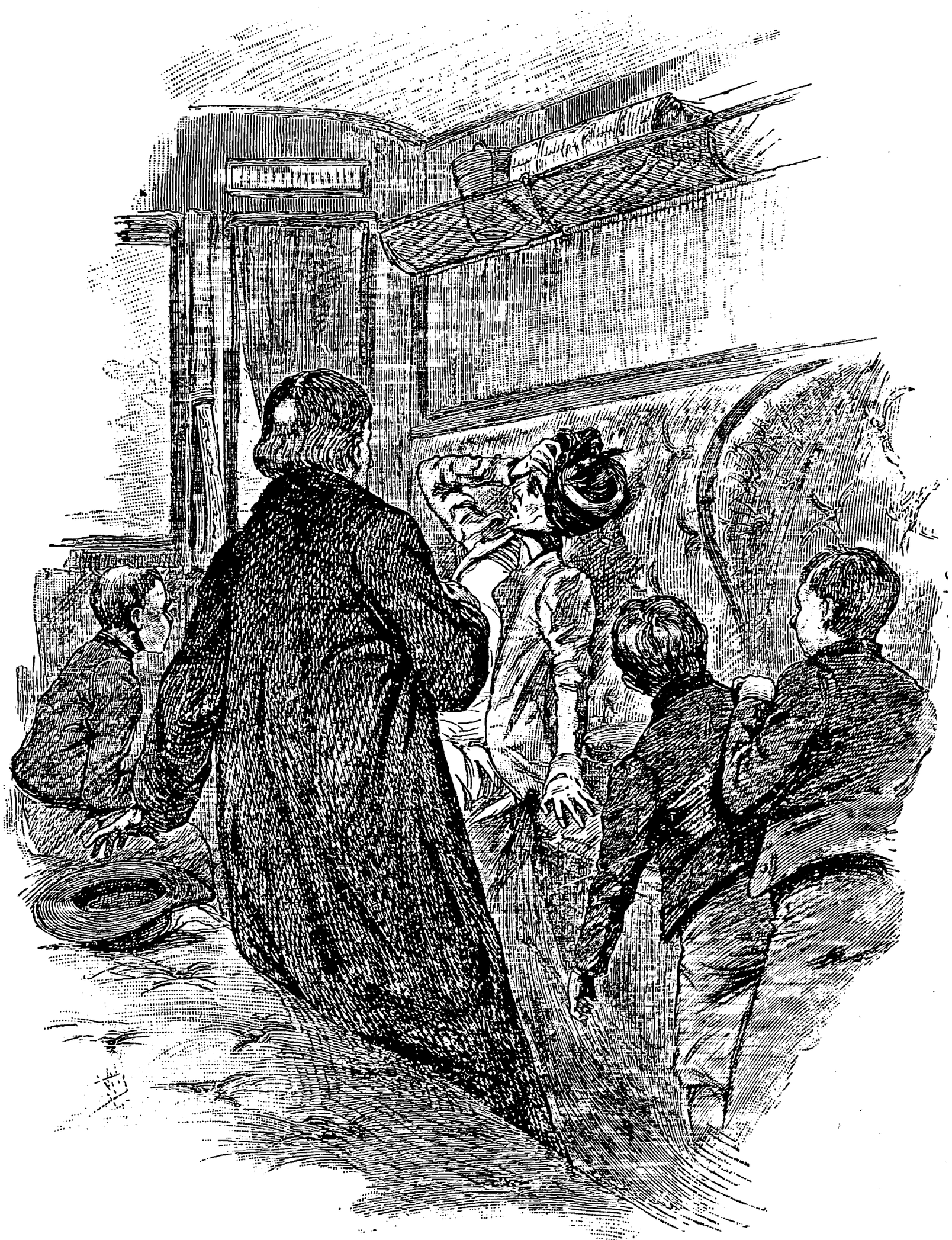
„Hvis I blot gør en eneste Bevægelse, faar I ikke Lov til at foretage nogensomhelst Udflugt i hele Ferien. Og glem .ikke, at jeg altid holder, hvad jeg har sagt!“

Han gik atter tilbage til den unge Dame, idet han smøgede sine Ærmer op.

— — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — —

Hun stønnede stadig og med Mellemrum hvinede hun. Abbeden, der var karmosinrød i Ansigtet, hjalp hende, formanede hende og opmuntrede hende, medens

han uafbrudt holdt Øje med de tre Drenge, der prøvede paa at sende stjaalne Blikke ind i Kupéen for at opdage, hvad det var for noget, deres nye Lærer foretog sig, men hastigt fik Øjnene til sig igen.

„Hr. de Vaulacelles, De kommer til tyve Gange at konjugere mig Verbet: „at adlyde.“ Det lader ikke til, at De kender det!“ raabte han.

„Hr. de Bridoie, De faar ikke Dessert i en Maaned!“

Pludselig holdt den unge Dame op med at jamre sig og næsten i samme Øjeblik fik en underlig spæd Lyd, der baade lignede en Mjaven og en Gøen, de tre Elever til som efter fælles Aftale at vende sig om, i fast Overbevisning om, at de havde hørt en nyfødt Hvalp klynke.

Abbeden stod med et lille bitte, ganske nøgent Barn mellem Hænderne. Han stirrede forbitret paa det og saa paa én Gang baade glad og ulykkelig ud, som om han havde Lyst til at le og græde paa samme Tid. Man kunde godt have antaget ham for at være vanvittig, saa mange vekslende Udtryk passerede lige efter hinanden hans Øjne, hans Mund og hans Pande.

Som om han forkyndte sine Elever en stor Nyhed, erklærede han:

„Det er en Dreng!“

Og næsten i samme Aandedræt fortsatte han:

„Hr. de Sarcagnes, vil De være saa god at række mig Vandflasken, der ligger oppe i Nettet. — Tak. — Tag Proppen af. — Tak. — Hæld et Par Draaber ud i Haanden paa mig, blot et Par Draaber . . . Tak, det var udmærket.“

Han hældte Vandet ud over det lille Væsens nøgne Isse og udtalte:

„Jeg døber Dig i Faderen, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Amen!“

Toget kørte ind paa Stationen i Clermont. Fru de Bridoies Ansigt vise sig ved Kupédøren. Synet af hende fik Abbeden til fuldstændig at tabe Hovedet og han præsenterede hende den lille skrølige Menneskespire, som han lige havde hjulpet frem til Dagens Lys, idet han mumlede:

„Det er Damen dèr, som har haft et lille Uheld undervejs.“

Han saa' ud, som om han havde samlet Barnet op af en Kloak. Hans Haar var sammenklistret af Sved, hans Dragt var tilsølet og han blev ved med at gentage:

„De har ingenting set, slet ingenting . . . det tør jeg svare for . . . De saa alle tre ud ad Vinduet . . . jeg tør svare for det . . . De saa ingenting."

Og han steg ud af Kupéen med de fire Drenge i Stedet for de tre, han var rejst ind for at hente, medens Fruerne de Bridoie, de Vaulacelles og de Sarcagnes, der alle tre var bleven ligblege, stirrede forfærdet paa hverandre uden at kunne finde et eneste Ord at sige.

De tre Familier spiste til Middag sammen for at fejre Sønnernes Hjemkomst. Men der blev ikke talt meget, Fædrene, Mødrene og selv Børnene syntes at have deres Tanker andetsteds.

Paa én Gang spurgte den yngste, Roland de Bridoie:

„Hør, Mama, hvor fandt Abbeden den lille Dreng?"

Moderen gav ikke noget direkte Svar:

„Saa spis nu bare, og lad os være i Fred for dine Spørgsmaal."

Han tav nogle Minutter, saa fortsatte han:

„Der var ingen andre i Kupéen end den Dame, som havde ondt i Maven. Abbeden maa altsaa være

en Troldmand ligesom Robert Houdin, der tager en Skaal med Fisk frem under et Tæppe.“

„Ti nu stille, hører Du! Du kan da nok forstaa, at det var Vorherre, der sendte ham.“

„Ja, men hvorledes bar Vorherre sig ad med det? Jeg saa' ingenting. Kom han ind gennem Vinduet, hvad?“

Fru de Bridoie blev utaalmodig og sagde skarpt:

„Maa jeg nu være fri for den evige Spørgen!“ Han kom fra et Kaalhovede ligesom alle andre smaa Børn, det ved Du jo godt!“*).

„Ja, men der ikke var Spor af Kaal i Kupéen!“

Gontran de Vaulacelles, der med en listig Mine havde lyttet til Samtalen, smilte og sagde:

„Jo, der var et Kaalhovede — men det var kun Abbeden, der saa' det!“

---

*) At de smaa Børn sidder gemt inde i et Kaalhovede, svarer i Frankrig til vor Forestilling om Storken, der kommer flyvende med dem. O. A.

SĀA LA LA

SAA LA LA

Jeg var steget af i Barvilier, ene og alene fordi jeg i (jeg ved ikke længere hvilken) Rejsebog havde læst: „Et smukt Musæum, to Rubens, en Teniers, en Ribera.“

Jeg tænkte: „Det er noget for mig. Jeg vil spise til Middag i Hôtel de l'Europe, som Rejsebogen udtrykkelig fremhæver som et særligt godt Madsted, og rejse videre næste Dag.“

Musæet var lukket, det aabnes kun paa Forlangende af de Tilrejsende. Paa min Anmodning blev det altsaa lukket op, og jeg fik Adgang til at betragte nogle Smørerier, som en eller anden fantasifuld Konservator havde tilskrevet Malerkunstens største Mestre.

Da det var gjort, stod jeg ganske alene og uden at have det mindste at foretage mig i en lang Gade midt i den lille ukendte By, der er bygget midt paa en uen-

delig Mark. Jeg gik hele *Aaren* igennem og studerede dens beskedne Butiker, og da det var besørget, og Klokken ikke var bleven mere end fire, følte jeg mig

greben af den Art Modløshed, der kan gøre selv de mest energiske Mennesker ganske desperate.

Hvad skulde jeg faa Tiden til at gaa med? Hvad i Alverden skulde jeg faa Tiden til at gaa med? Jeg vilde gerne have betalt hundrede Francs til den, der

havde givet mig en god Idé! Da jeg imidlertid ikke selv kunde finde paa noget, besluttede jeg mig til ganske simpelt at ryge en god Cigar, og jeg gav mig til at lede efter en Cigarforretning. Takket være den røde Lygte, fandt jeg snart én og gik derind. Damen bag Disken stillede flere Kasser frem til at vælge imellem og efter at have betragtet Cigarerne, som jeg fandt elendige, kom jeg tilfældigvis til at kaste et Blik paa Damen selv.

Det var en Kvinde paa henved en fem og fyrretyve Aar, temmelig svær og ret graahaaret. Hun havde et fyldigt og agtværdigt Ansigt, hvori det forekom mig, at jeg fandt noget bekendt. Og dog kendte jeg ikke Damen. Nej, jeg var aldeles sikker paa, at jeg ikke kendte hende . . . Men skulde jeg mon alligevel ikke have truffet hende et eller andet Sted? Det kunde jo godt tænkes! Hendes Ansigt maatte være mit Øje bekendt, men det maatte have forandret sig, formodentligt paa Grund af sin Fedme.

Jeg sagde:

„De maa undskylde, at jeg ser saa vist paa Dem, men det forekommer mig, at jeg har set Dem før.“

Hun svarede, idet hun blev rød:

„Det er mærkeligt . . . jeg har det samme Indtryk.“

Jeg udstødte et Skrig:

„Aah, nu har jeg det! . . . Saa la la!“

I komisk Forfærdelse over dette Udbrud løftede hun begge sine Hænder og stammede:

„Gnd, sæt nogen hørte det!“

Hun saa sig forskrækket om for at se, om der var nogen i Nærheden, saa raabte hun:

„Georges? Er Du der, Georges?“

Men ingen svarede, vi var alene, ganske alene.

„Saa la la!“ Tænk, at jeg virkelig havde kunnet genkende „*Saa la la*“, den stakkels *Saa la la*, den magre *Saa la la*, den ynkelige *Saa la la* i denne fyldige og tilfredse Forretningsdame!

Saa la la! Hvor mange Erindringer vaagnede ikke i mig: Bougival, La Grenouillère, Chatou, Restaurant Fournaise, lange Dage, tilbragte i en Robaad mellem Seinens Bredder, tre Aar af mit Liv, henrundet paa dette henrivende Stykke Flod.

Vi var den Gang en Bande paa en ti, tolv Stykker. Vi boede i et Hus i Chatou og førte en mærkelig Tilværelse, altid halvfulde og halvnøgne. Nutildags er Rosportsmændenes Levevis bleven en anden. De gaar med Monocle.

Vor Bande havde erhvervet sig en Snes mere eller mindre regelmæssige kvindelige Fæller. Nogle Søndage havde vi kun fire af dem, enkelte andre havde vi dem allesammen. Nogle af dem havde, om man saa maa

sige, fast Stade hos os, de andre kom, naar de ikke havde noget bedre. Fem eller seks af dem var Fællesgods for dem iblandt os, der ikke havde nogen bestemt Veninde, og imellem dem var *Saa la la*.

Hun var et usselt, radmagert og haltende Pigebarn, der, naar hun gik, fik én til at tænke paa en Græshoppe. Hun var frygtsom, kejtet og tog lige klodset paa alt. Hun hagede sig forlegen fast til den beskedneste, den mindst fremtrædende og den mindst rige iblandt os, og han beholdt hende saa en Dag eller en Maaned, efter som han havde Raad til. Hvorledes var hun kommet ind iblandt os? Ingen vidste det længere. Havde vi truffet hende en Aften, da vi var fulde, i et af de Danselokaler, vi plejede at søge, og faaet hende med i det Kvinderov, vi i Reglen hjemførte? Eller havde vi set hende sidde alene ved et lille Bord henne i en Krog og indbudt hende til at spise Frokost med os? Ingen af os vilde have kunnet sige det, men en Kendsgerning var det, at hun hørte med til Banden.

Vi havde døbt hende *Saa la la*, fordi hun altid beklagede sig over sin Skæbne, sin Modgang og sine Skuffelser. Hver Søndag sagde vi til hende.

„Naa, *Saa la la*, hvorledes gaar det?“

Og ufravigelig svarede hun:

„Aa, det kommer vel nok, men foreløbig gaar det kun saa la la . . .“

Hvorledes var denne uheldige Skabning kommet ind paa en Levevej, der netop fordrede Ynde, Behændighed, Snuhed og Skønhed? Det var et Mysterium. Paris vrimler iøvrigt af saakaldte Glædespiger, der er saa hæslige, at de kunde skræmme selv en Gendarm langt bort.

Hvad tog hun sig for paa Ugens seks andre Dage? Hun havde flere Gange fortalt os, at hun havde et Arbejde. Hvilken Slags? Vi vidste det ikke og vi gjorde os heller ingen Bekymringer i den Retning.

Saa kom der en Tid, hvor jeg tabte hende af Syne. Vor Bande var lidt efter lidt skrumpet ind og veg Pladsen for en ny Generation, til hvem vi testamenterede *Saa la la*. Af og til, naar jeg spiste Frokost hos Fournaise, hørte jeg lidt om hende.

Vore Efterfølgere, der ikke vidste, hvorfor vi havde døbt hende saaledes, troede, at det var et orientalsk Navn, og kaldte hende *Solila* indtil Turen kom til dem til at afstaa deres Baade og deres Kvinder til den paafølgende Generation. (Hver Generations rosportsmæssige Levetid beregnes i Reglen til tre Aar, saa forlader den Flodens gæstfrie Vand for at hellige sig til Dommerstanden, Lægevidenskabens eller Politikens Mysterier.)

Den orientalske Klang i Navnet blev da forvekslet med en israelitisk, og de allersidste, dem med Monoclen, kaldte hende derfor kort og godt: *Jødinden*.

Saa forsvandt hun.

Og nu genfandt jeg hende altsaa som Indehaverske af en Cigarhandel i Barvilier.

Jeg sagde til hende:

„Naa, nu gaar det altsaa?“

Hun svarede:

„Ja, nu gaar det bedre.“

Jeg fik pludselig Lyst til at kende denne Kvindes Liv. Tidligere vilde jeg have været fuldstændig ligeglad, men nu følte jeg mig paa en Gang nysgerrig, tiltrukket og i høj Grad interesseret, og jeg spurgte:

„Hvorledes har Du baaret Dig ad med at komme saadan til Vejrs?“

„Det ved jeg ikke. Det kom, da jeg mindst ventede det.“

„Var det i Chatou?“

„Ih, nej!“

„Hvor da?“

„I Paris, i det Pensionat, hvor jeg boede.“

„Naah? — Hvorledes var det, havde Du ikke en Plads i Paris?“

„Jo, jeg var hos Fru Ravelet?“

„Fru Ravelet? Hvem er det?“

„Gud, kender Du ikke Fru Ravelet?“

„Nej.“

„Det er jo hende den store Modehandlerinde i Rue de Rivoli.“

Og paa en Gang gav hun sig til at snakke løs. Hun fortalte mig en Masse Ting fra sit tidligere Liv, om Pariserlivets tusinde smaa Hemmeligheder, om Forholdene i saadan en stor Modeforretning, om det Liv, det kvindelige Personale fører, om deres Eventyr, om deres Tankesæt, en hel Historie om, hvorledes der ser ud i en saadan lille Sypiges Hjerte, disse Fortovs-skøger, der driver deres Jagt paa Gaderne om Morgenen, naar de gaar til Forretningen, om Mdidagen, naar de i deres Fritime barhovedet driver lidt rundt, og om Aftenen, naar de er paa Vejen hjem til deres beskedne Logis.

Hun var øjensynlig helt lykkelig over at kunne tale om Fortiden.

„Hvis Du vidste, hvor vi var durkdrevne! . . . det var ganske utroligt, hvad vi kunde hitte paa . . . Hver Dag fortalte vi hinanden vores Oplevelser . . . Du søde Verden, hvor vi gjorde Grin med Mandfolkene!

Det første, jeg var med til at lave, var noget med

en Paraply. Jeg havde en gammel én, der var betrukket med Alpaka, den saa farlig ud. En Dag, da det var Regnvejr, mødte jeg den lange Louise i Porten. Hun saa, at jeg slog den ned, og sagde:

„Jeg kan ikke forstaa, at Du vil være bekendt at gaa med saadan en Paraply?“

„Det er jeg nødt til, jeg har ingen anden, og der er Thomas i Portemoniksen for Tiden.“

Der var altid Thomas i Portemoniksen.

Hun svarede:

„Saa gaa hen og hent én i Madeleinekirken.“

Den kunde jeg ikke.

Hun fortsatte:

„Der faar alle vi andre vores. Man kan faa ligesaa mange, man vil have.“

Og saa forklarede hun mig, hvorledes man skulde bære sig ad. Det var meget simpelt.

Jeg gik altsaa med Irma hen i Madeleinekirken. Vi henvendte os til Sakristanen og forklarede ham, at vi en Uge forinden havde glemt en Paraply. Han spurgte os, om vi huskede, hvorledes Skaftet saa ud, og jeg beskrev det, det endte i en Agatknap. Han førte os ind i et Værelse, hvor der var over halvtreds Paraplyer, som var glemte i Kirken. Vi saa dem igennem og fandt naturligvis ikke den, jeg spurgte

efter. Derimod bed jeg Mærke i en meget smuk Paraply med udskaaret Elfenbensskaft, og et Par Dage efter gik Louise hen og spurgte efter den. Hun beskrev den, inden hun havde set den, og uden Spor af Mistanke udleverede Sakristanen den til hende.

Naturligvis var vi fint klædte paa den Dag."

Hun lo, idet hun lod Laaget paa en stor Cigarkasse smælde op og i.

Efter en lille Pause fortsatte hun:

„Ak ja, det var de grinagtigste Ting, vi kunde finde paa! Jeg kan huske en Gang, da vi var fem paa Systuen. De fire af os var ganske almindelige, men den ene af os var noget for sig, det var Irma, den smukke Irma. Hun førte sig vældig flot og hun havde en Elsker, der spillede en stor Rolle i et af Ministerierne. Det hindrede hende dog ikke i at sætte ham nogle vældige Horn. En Dag sagde hun til os:

„Ved I hvad, nu skal vi ordentlig lave den!"

Og hun fortalte os, hvad hun havde spekuleret ud.

Hun havde en Holdning, denne Irma, maa Du vide, der gjorde alle Mænd rundtossede, og en Figur og et Par Hofter, der rigtig kunde faa deres Tænder til at løbe i Vand . . . Hun havde udspekuleret en Maade, hvorpaa vi kunde tjene hundrede Francs til at købe Ringe for. Nu skal Du høre, det var knusende snedigt.

Jeg var jo ikke velhavende den Gang, det kan Du nok huske, og de andre heller ikke. Det kneb med at slaa sig igennem. Vi tjente hundrede Francs om Maaneden i Forretningen, ikke en Øre mere. Resten maatte vi skaffe os paa anden Maade. Ganske vist havde vi hver to eller tre faste Elskere, som gav os lidt, men det blev ikke til meget. Naar vi gik Tur om Middagen, kunde det af og til hænde, at vi fik Bid paa en eller anden, der var der igen Dagen efter. Vi lod ham rende en fjorten Dage, inden vi indlod os med ham. Men den Slags Mænd er heller ikke meget indbringende og dem i Chatou var bare for Fornøjelsens Skyld! Næ, hvis Du vidste de Historier, vi lavede, det var til at revne af Latter over! Da Irma altsaa foreslog os at tjene hundrede Francs, var vi straks vældig med paa det. Det er ikke rigtig fint, det jeg nu fortæller, men det gør ingenting, Du kender jo Livet, og desuden — naar man har levet tre Aar i Chatou . . .

Hun sagde altsaa til os:

„Vi skal paa Operaballet have fat paa nogle af de fornemste og rigeste Herrer i Paris. Jeg kender dem af Udseende.“

I Førstningen troede vi ikke paa, at det var sandt, fordi den Slags Herrer ikke plejer at ville have noget at gøre med almindelige Sypiger, ja, maaske nok med

Irma, men ikke med os andre. Aah, hvor hun var chik, Irma! Vi sagde altid paa Systuen, at hvis Kejseren havde kendt hende, saa havde han sikkert giftet sig med hende.

Hun lod os tage alle vore fineste Klæder paa og saa sagde hun til os:

„I skal slet ikke med ind i Salen, I skal blive holdende, hver i sin Vogn, i en af Gaderne i Nærheden. Saa kommer der en Herre og stiger ind i Vognen til Jer. Saasnart han er kommet ind, skal I kysse ham ligesaa kærligt I kan, og derpaa udstøder I et højt Skrig for at vise, at I har taget fejl, at det var en anden, I ventede paa. Det vil ægge ham, at han har taget en andens Plads, og han vil absolut blive. I gør Modstand og befaler ham at staa ud . . . indtil . . . indtil I indvilliger i at . . . at soupere med ham . . . hvorefter han vil føle sig forpligtet til at holde Jer skadesløse.“

Du er ikke helt med endnu, vel? Jo, nu skal Du høre, hvorledes hun bar sig ad. Det var storartet.

Hun lod os alle fire stige ind, hver i sin Vogn, ikke Drosker, men lejede Karether, og lod os holde i Gaderne omkring Operaen. Saa gik hun alene, ganske alene ind i Balsalen. Da hun af Navn kendte alle de rigeste Herrer i Paris, fordi deres Koner handlede i

Forretningen, valgte hun først én af dem ud for at vække hans Nysgerrighed. Hun forstod at snakke op med ham, for morsom kunde hun ogsaa være, og naar hun saa, at han var bleven tilstrækkelig ivrig, tog hun sin Maske af, og saa var han den. Han vilde naturligvis straks have hende med, men hun satte ham Stævne om en halv Time i en Vogn, der skulde holde lige ud for Nr. 20 i Rue Taitbout. Det var den Vogn, jeg sad i. Jeg var meget tilhyllet og havde et tæt Slør for Ansigtet. Paa en Gang stak altsaa en Herre Hovedet ind ad Døren og spurgte:

„Er det Dem?“

Ganske sagte hviskede jeg:

„Ja, det er mig, skynd Dem at stige ind.“

Han stiger op, og jeg slaar Armene om ham og kysser ham, saa Vejret er lige ved at gaa fra ham, og saa siger jeg:

„Aa, hvor jeg er lykkelig!“

Men pludselig udstøder jeg et Skrig:

„Men det er jo ikke Dig! Aa, Gud! Aa, Gud!“

Og jeg giver mig til at græde.

Du kan tro, at han blev forbløffet.

Han prøvede paa at trøste mig, undskyldte sig og fortabte sig i Forsikringer om, at han ogsaa havde taget fejl. Jeg blev ved med at græde, men mindre stærkt

og udstødte dybe Suk. Saa gav han sig til at sige kælne Ting. Det var en fuldendt elegant Herre og desuden morede det ham at se, at jeg græd mindre og mindre.

Kort sagt det endte med, at han foreslog, at vi skulde soupere sammen. Jeg afslog det og lod, som om jeg vilde springe ud af Vognen, men han greb mig om Livet og kyssede mig paa samme Maade, som jeg havde kysset ham, da han kom ind.

Og saa . . . ja, saa souperede vi sammen . . . det kan Du nok begribe . . . og bagefter gav han mig . . . kan Du gætte? . . . naa, prøv paa det! . . . fem hundrede Francs! . . . Der er dog alligevel nogle flotte Herrer til!

Det viste sig, at det var lykkedes for os allesammen. Louise var den, som fik mindst — hun fik kun to hundrede Francs, men hun var ved Gud ogsaa altfor mager!“

Cigarhandlersken syntes ikke længere at kunne holde op, førend hun havde udtømt alle de Erindringer, der i saa lang Tid havde ligget indestængt bag hendes korrekte og velhavende Forretningsydre. Hele hendes fattige og lystige Fortid passerede atter gennem hendes Sjæl og vakte hendes Længsel efter den svundne

zigøjneragtige Pariser-Tilværelse, der bestod af Savn og betalte Kærtegn, af Latter og Elendighed, af snedige Beregninger og — til Tider — af en Stump ægte Kærlighed.

Jeg spurgte:

„Men hvorledes fik Du fat paa denne Cigarhandel?“

Hun smilede:

„Aa, det er en hel Historie. Tænk Dig, i det samme Pensionat, hvor jeg boede, var der i Værelset ved Siden af mig en Student. Det hed sig, at han studerede til at blive Jurist, men i Virkeligheden bestilte han ikke Spor. Fra Morgen til Aften hang han paa en Kafé, og han var ligesom om han var tosset efter at spille Billard. Jeg har aldrig set nogen, der var saa gal efter det.

Naar jeg var alene, tilbragte vi sommetider Aftenen sammen. Det er med ham, jeg har Roger.“

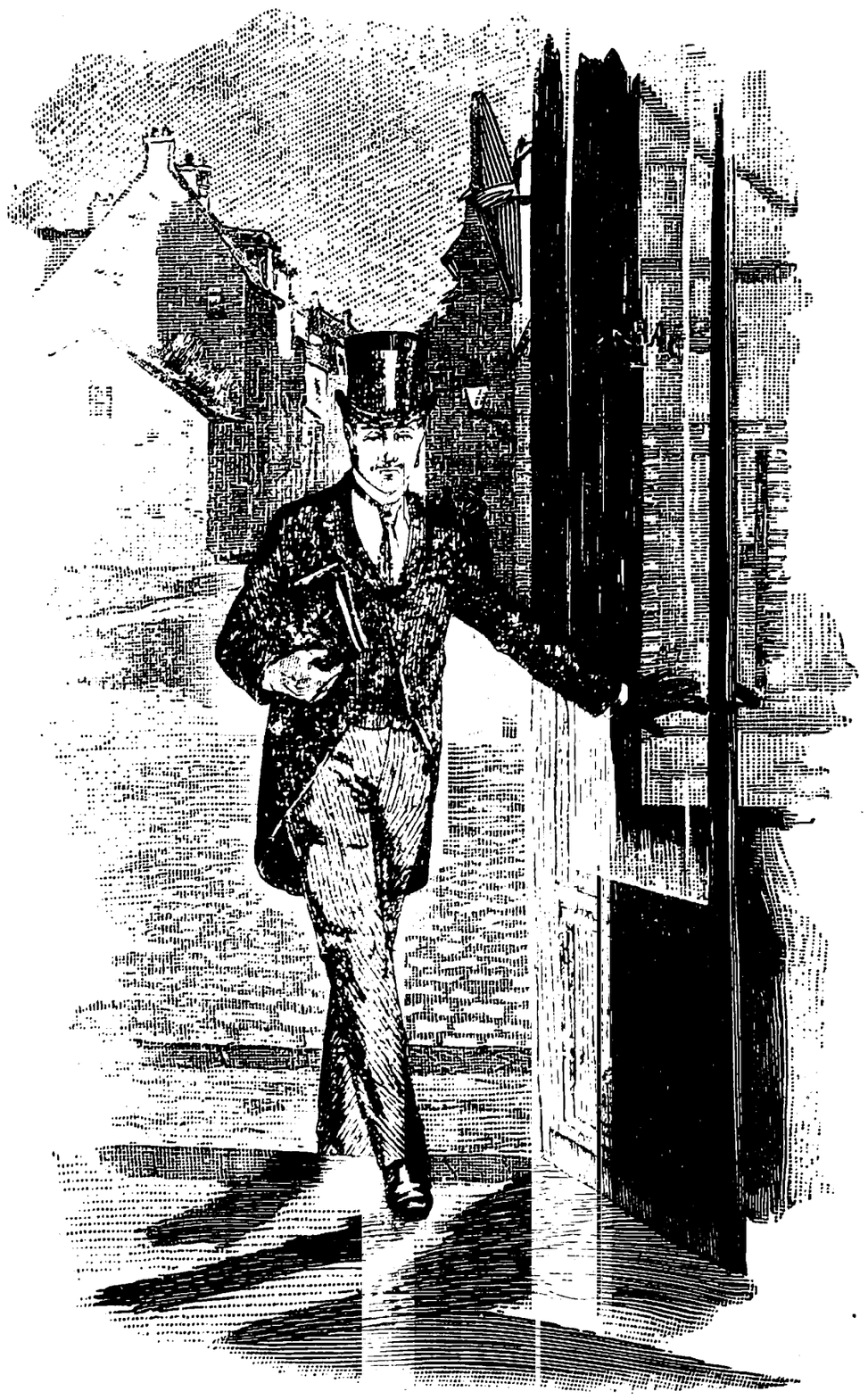
„Roger? Hvem er det?“

„Det er min Søn.“

„Ah!“

„Han gav mig en lille Sum om Maaneden til at opdrage Drengen for, men jeg ventede ikke, at jeg ellers nogensinde skulde faa noget ud af ham, for værre Drivert har jeg aldrig set, nej, det ved Gud jeg ikke har! Da der var gaaet ti Aar, havde

han endnu ikke taget sin første Examen. Tilsidst indsaa hans Familie, at der ikke kunde blive noget af ham og kaldte ham hjem til hans Provinsby, men vi blev ved at skrive til hinanden om Drengen. Men tænk Dig, saa efter sidste Valg faar jeg at vide, at han er bleven valgt til Deputeret for sin Kreds, og at han havde holdt en Tale i Deputeretkammeret. Ja, saadan gaar det . . . hos de Blinde bliver den Enøjede Konge, siger man jo! . . .

Jeg var naturligvis ikke længe om at opsøge ham, og han skaffede mig straks denne Cigarhandel, fordi jeg var Datter af en Deporteret . . . Det var sandt nok, min Fader var deporteret, men jeg havde aldrig tænkt mig, at det kunde føre til noget.

Kort sagt . . . Hys, der er Roger!“

En høj, korrekt, alvorlig og temmelig selvbevidst ung Herre kom ind ad Døren.

Han kyssede sin Moder paa Panden, og hun sagde til mig:

„Ja, det er min Søn . . . Han er Kontorchef paa Raadhuset . . . ja, Dem kan jeg godt sige det til — det varer ikke længe, inden han er Underpræfekt.“

Jeg hilste yderst høfligst paa den kommunale Embedsmand og vandrede tilbage til Hotellet efter først ærbødigt at have trykket *Saa la la's* fremstrakte Haand.

OPDAGET

OPDAGET

Baaden var overfyldt. Vejret var smukt og de gode Folk i Havre havde faaet Lyst til at gøre en Udflugt til Trouville.

Ankertovene var kastede los, en sidste Fløjten forkyndte, at Afgangens Øjeblik var kommet, og næsten i samme Nu gik en dirrende Sitren gennem Skibet, medens man langs med dets Sider hørte Lyden af det oppiskede Vand.

Hjulene drejede et Par Sekunder, saa stansede de, satte sig derpaa atter i Bevægelse, — thi Kaptejnen, som stod oppe paa Kommándobroen, havde gennem Raaberen, der førte ned i Skibets Indre, givet Befalingen „Fuld Kraft!“ — og skovlede sig hastigt frem gennem Vandet.

Vi gled langs med Molen, der var sort af Mennesker. Passagererne ombord viftede med deres Lom-

metørklæder, som om de var paa Vejen til Amerika, og deres Venner, der var blevet i Land, svarede paa samme Maade.

Julisolen sendte sine hede Straaler ned over de røde Parasoller, de lyse Dragter, de glade Ansigter og Havets svagt krusede Overflade.

Saasnart vi var kommet ud af Havnen; beskrev det lille Fartøj en kort Bue og rettede sin spidse Stævn lige mod den fjerne Kyst, der svagt skimtedes gennem Morgenens Dis. Til venstre for os laa Seinens tyve Kilometer brede Munding. Hist og her advarede store Bøjer mod Sandbankerne og langt ud kunde man genkende Flodens ferske og dyndede Vand, der uden at blande sig med Saltvandet tegnede sig som lange gule Striber i Havets uhyre grønne og klare Flade.

Saa snart jeg kommer ombord paa et Skib, føler jeg en mærkelig Trang til at gaa frem og tilbage ligesom en Matros, der holder Vagt. Hvorfor? Det skal jeg ikke kunne sige. Jeg gav mig altsaa til at slentre rundt paa Dækket mellem de Rejsendes Vrimmel.

Pludselig var der nogen, der nævnte mit Navn. Jeg vendte mig om. Det var en af mine gamle Venner, Henri Sidoine, som jeg ikke havde set de sidste ti Aar.

Efter at vi havde trykket hinandens Hænder, genoptog vi i Fællesskab, medens vi talte om alle mulige

Ting, min afbrudte Spadseretur, der nærmest kunde sammenlignes med en Bjørns Vandring i et Bur. Medens vi passiarede, betragtede vi den lange Række Passagerer, der sad paa hver Side af Dækket.

Paa én Gang udbrød Sidoine i en ligefrem rasende Tone:

„Her er fuldt af Englændere! Det Rak!“

Det var sandt nok, der var fuldt af Englændere. Herrerne stod med Kikkerten for Øjnene og stirrede ud i Horisonten med en vigtig Mine, som om de vilde sige:

„Det er os, Englænderne, som er Herre paa Havet. Bum! Bum! Se, her er vi!“

Og alle de hvide Slør, der flagrede ud fra deres Hatte, lignede Faner, hejste af deres Anmasselse. De unge, flade Misser, hvis Fodtøj ligeledes minder om

deres Fædrelands Skibskonstruktioner, svøber de brogede Schawler om deres lige Figur og tynde Arme og ser med et ubestemmeligt Smil ind over det straalende Landskab. Paa de smaa Hoveder, der er voksede ud paa Enden af disse lange Kroppe, sidder engelske Hatte af den mærkeligste Façon, og i Nakken er deres tynde Haar sat op i en Knude[1], der ligner en sammenrullet Snog.

De gamle Misser, som var endnu magrere, stod og gabede med deres National-Kæber, der syntes at true Rummet med sine uhyre lange og gule Tænder.

Hver Gang, vi kom forbi dem, sporede vi en Lugt af Gummi og Tandvand.

Med voksende Harme gentog Sidoine:

„Det Rak! Kan man virkelig ikke forbyde dem at komme herover til Frankrig?“

Smilende spurgte jeg ham:

„Hvorfor er Du saa vred paa dem? Mig er de fuldkommen ligegyldige.“

Han svarede:

„Ja, Du! Du kan sagtens! Men jeg! Jeg, som er gift med en Englænderinde! Det er noget ganske andet.“

Jeg stansede for at le ham lige op i Ansigtet.

„Det var som Pokker. Fortæl mig det. Hun gør Dig altsaa meget ulykkelig?“

Han trak paa Skuldrene.

„Nej, ikke just det.“

„Saa . . . saa . . . bedrager hun Dig maaske?“

„Desværre nej. Det vilde være en Skilsmissegrund, og saa kunde jeg blive af med hende.“

„Saa forstaar jeg ikke, hvad der er i Vejen!“

„Nej, Du forstaar det ikke. Det forundrer mig ikke.

Nu skal jeg sige Dig det: hun har simpelt hen lært fransk, ikke nogetsomhelst andet.

Nu skal Du høre:

Jeg havde ikke den mindste Lyst til at gifte mig, da jeg for to Aar siden tog til Étretat for at tilbringe Sommeren dèr. Der er ikke noget saa farligt som saadan et Badested. Man kan ikke tænke sig, i hvilken

Grad de unge Piger i de Omgivelser kommer til at tage sig ud til deres Fordel. Paris klæder de gifte Damer. De unge Piger skal ses paa Landet.

Rideturerne paa Æsler, Badene tidligt om Morgenen, Frokosterne i det Grønne — det er altsammen ligesaa mange Ægteskabssnarer. Og der gives virkelig heller ikke noget mere indtagende end saadan et attenaars Barn, der løber hen over Marken eller plukker Blomster langs Landevejen.

Jeg gjorde Bekendtskab med en engelsk Familie, der var taget ind i det samme Hotel som jeg. Faderen lignede de Mandfolk, Du ser dèr, og Moderen alle andre Englænderinder.

Der var to Sønner af den Slags unge Fyre, som ikke bestaar af andet end Knogler, og som fra Morgen til Aften er optaget af voldsomme Spil, der spilles med Boldte, Køller og Ketschere, og desforuden to Døtre, den ene, den ældste, en af de sædvanlige Konserves-daase-Englænderinder, den yngste derimod et Vidunder. Tænk Dig en Blondine med et Englehovede! Naar engelske Fruentimmere giver sig af med at være smukke, saa er de guddommelige. Hun havde et Par blaa Øjne, der syntes at rumme al Verdens Poesi, alle dens Drømme, al dens Haab og al dens Lykke.

Hvilke uendelige Horisonter skuer man ikke i saa-

danne to Kvindeøjne! Hvor stiller de ikke vort Hjertes evige og ubestemmelige Længsel!

Jeg maa ogsaa tilføje, at vi Franskmænd altid er parate til at tilbede en Kvinde af en anden Nation. Saasnart vi møder en Russerinde, en svensk Dame, en Spanierinde eller en Englænderinde, der blot ser en lille Smule godt ud, bliver vi straks forelskede. Alt, hvad der kommer ude fra, begejstrer os, Benklædestoffer, Hatte, Handsker, Geværer og . . . Kvinder. Og det er dog meget uretfærdigt af os!

Jeg tror imidlertid, at det, der mest bedaarer os ved disse fremmede Kvinder, er deres mangelfulde Udtale. Saasnart en Dame taler vort Sprog daarligt, finder vi hende indtagende, begaar hun en sproglig Bommert ved hvert Ord, hun siger, er hun henrivende, og hvis hun radbrækker Sproget paa en saadan Maade, at det ikke er til at forstaa et Ord af, bliver hun uimodstaaelig.

Du kan ikke tænke Dig, hvor det lyder vidunderligt at høre en sød lille rosenrød Mund sige:

„I will spis' mer' Skink'!"

Min lille Englænderinde, Kate, talte et meget fantastisk Sprog. De første Dage forstod jeg ikke et Muk af det, saa mange ukendte og forbløffende Ord opfandt hun, men derefter blev jeg aldeles forelsket i dette morsomme og indtagende Kragemaal.

Alle de fordrejede, bisare og latterlige Udtryk, hun kom med, fik paa hendes Læber et ejendommeligt Trylleri, og om Aftenen havde vi paa Kasinoets Terrasse lange Samtaler, der lignede mundtlige Gaader.

Jeg giftede mig med hende. Jeg elskede hende saa vanvittigt, som man elsker en Drøm, thi de, der virkelig elsker, elsker aldrig andet end en Drøm, der har antaget en Kvindes Skikkelse.

Det var en vidunderlig Tid, og det var mig selv, der gjorde Ende paa den. Jeg gav min Hustru en Lærer i Fransk.

Saa længe hun misbrugte vore Ordbøger og drejede Halsen om paa vore Grammatiker, tilbad jeg hende.

Vore Samtaler var meget enkelte. De aabenbarede mig hendes Væsens overraskende Ynde og den uforlignelige Elegance i hendes Bevægelser; de viste mig hende som en æventyrlig, talende Juvel, som en levende Dukke, som er lavet til at kysse og lige er i Stand til nogenlunde at sige, hvad hun ønsker sig, som undertiden kan komme med de forunderligste Udbrud og paa en Maade, der synes koket, fordi den er uforstaaelig og uforudset, kan udtrykke Følelser og Stemninger, som i sig selv er meget lidt indviklede.

Ja, hun lignede fuldstændig de smukke Legetøjs-

dukker, som skal sige: „Papa“ og „Mama“, og udtaler det: „Ba-a-ba — og Ba-a-ma.“

Kunde jeg vel tro, at . . .

Nu taler hun . . . hun taler . . . daarligt . . . meget daarligt . . . hun gør stadig ligesaa mange Fejl . . . men man kan forstaa hende . . . ja, jeg kan forstaa hende . . . jeg ved, hvad der bor i hende, jeg kender hende . . .

Jeg har lukket min Dukke op for at se, hvad der var indeni . . . og jeg har set det. Og jeg er jo nødt til at tale med hende, Du!

Ak, Du kender ikke en ung velopdragen Englænderindes Meninger, Tankesæt og Anskuelser. Fra Morgen til Aften gentager hun for mig alle de Konversationsfraser, som de i de højere engelske Pigeskoler lærer at kunne udenad. Og jeg har intetsomhelst at bebrejde hende!

Du har jo saa tidt set de saakaldte „Kotillonsoverraskelser“, de smukke forgyldte Papirer, som er svøbt om de skrækkeligste Bolscher. Saadan én havde jeg og jeg har revet Papiret af! Jeg vilde bide i den, og jeg er bleven saa led ved den, at jeg nu faar Opstød, bare jeg ser en af hendes Landsmænd.

Jeg har ægtet en Papegøje, som jeg kunde tænke mig havde lært Fransk af en gammel engelsk Lærerinde. Forstaar Du mig nu?“

Trouvilles Havnemole dukkede frem, fyldt med Mennesker.

Jeg sagde:

„Hvor er Din Kone?“

Han svarede:

„Jeg har fulgt hende til Étretat.“

„Og Du selv? Hvor skal Du hen?“

„Jeg? Jeg skal more mig lidt i Trouville.“

Og efter en lille Pause tilføjede han:

„Du aner ikke, hvor dum en Kvinde undertiden kan være!“

VED SENGEKANTEN

VED SENGEKANTEN

Et stort Baal flammede i Kaminen. Paa det japanesiske Bord stod to Thekopper lige overfor hinanden og Thepotten dampede ved Siden af Sukkerskaalen og Romkaraffen.

Grev de Sallure kastede sin Hat, sine Handsker og sin Pels paa en Stol, medens Grevinden, befriet for sin Aftenkaabe, stillede sig foran Spejlet og rettede lidt paa sin Frisure. Hun smilte elskværdigt til sig selv, idet hun lod Spidsen af sine fine ringklædte Fingre glide hen over Tindingernes krusede Haar. Saa vendte hun sig om imod sin Mand, der i nogle Sekunder havde staaet og set paa hende og syntes at betænke sig, som om en intim Tanke gjorde ham forlegen.

Endelig sagde han:

„Det kan nok være, at der blev gjort Kur til Dem i Aften!“

Hun saa ham lige ind i Øjnene og et Glimt af Trods og Triumf flammede i hendes Blik, idet hun svarede:

„Selvfølgelig!“

Saa satte hun sig hen ved Thebordet. Han tog Plads lige overfor hende og fortsatte, medens han brækkede en Brioche midt over:

„Det var næsten latterligt . . . for mig!“

Hun spurgte:

„Skal det være en Scene? Er det Deres Mening, at De vil gøre mig Bebrejdelser?“

„Nej, nej, kære Veninde, jeg siger blot, at denne Hr. Burels Opførsel overfor Dem næsten var upassende. Hvis . . . hvis . . . hvis jeg havde Ret til det, vilde jeg være bleven vred.“

„Kære Ven, vær heliere oprigtig. De tænker ikke paa samme Maade nu, som De tænkte for et Aar siden, det er det hele. Den Gang, da jeg fik at vide, at De havde en Elskerinde, en Elskerinde, som De elskede, brød De Dem ikke synderligt om, hvorvidt der var nogen, som gjorde Kur til mig eller ikke. Jeg sagde Dem, hvor ondt det gjorde mig, jeg sagde, ligesom nu i Aften, men med adskillig mere Grund: „Min Ven, De kompromitterer Fru de Servy, De gør mig Sorg, og De gør Dem selv latterlig.“ Hvad svarede De? De lod mig meget tydelig forstaa, at jeg var fri, at Ægteskabet mellem forstandige Mennesker kun er et gensidigt Interesse-Forhold, et socialt, men paa ingen Maade et moralskt Baand. Er det ikke sandt? De lod mig forstaa, at Deres Elskerinde var uendelig meget bedre end jeg, mere bedaarende, mere Kvinde. Det var Deres eget Udtryk: mere Kvinde! Alt det var selvfølgelig mildnet af en velopdragen Mands Hensynsfuld-

hed, indsvøbt i Komplimenter og fremsat med en Finfølelse, som jeg vidste at paaskønne. Ikke desto mindre forstod jeg fuldkommen, hvad Meningen var.

Det blev aftalt, at vi for Fremtiden skulde leve sammen, men fuldstændig adskilte. Vi havde et Barn, der dannede en Bindestreg imellem os.

De lod mig næsten gætte, at De kun holdt paa det ydre Skin, og at jeg, hvis jeg fik Lyst til det, godt kunde tage mig en Elsker, naar blot dette Forhold blev holdt hemmeligt. De kom med en længere og fortræffelig Udvikling om Kvindernes Klogskab, om deres Takt, der fik dem til aldrig at overskride Grænsen for det passende o. s. v., o. s. v.

Jeg forstod Dem, min Ven, jeg forstod Dem fuldstændig. De var den Gang meget, meget forelsket i Fru de Servy, og min ægteskabelige Kærlighed, min lovmæssige Kærlighed var Dem til Besvær. Jeg lagde formodentlig for megen Beslag paa Deres Evner. Siden den Tid har vi levet adskilte. Vi tog i Selskab sammen, og vi tog hjem sammen, men derpaa gik vi hver til sit.

Men nu har De i de sidste Par Maaneder pludselig begyndt at optræde som en skinsyg Ægtemand. Hvad skal det sige?“

„Kære Veninde, jeg er paa ingen Maade skinsyg,

men jeg er bange for, at De skal være uforsigtig. De er ung, livlig og har Lyst til Æventyr . . .“

„Undskyld, men skal vi tale om Æventyr, er det bedst at gøre Regnskabet op imellem os.“

„Herregud, hold nu op med at spøge, hører De. Jeg taler som en Ven, en alvorlig Ven. Og hvad alt det, De før sagde, angaar, saa er det meget overdrevet.“

„Aldeles ikke. De vedgik overfor mig Deres Elskovsforbindelse, hvad der var det samme som at give mig Tilladelse til at følge Deres Eksempel. Jeg har ikke gjort det . . .“

„Undskyld . . .“

„Lad mig dog tale ud. Jeg har ikke gjort det. Jeg har ingen Elsker og har ingen haft . . . hidtil. Jeg ser Tiden an . . . jeg søger . . . men jeg har ingen fundet. Jeg vil have én, der er bedre end De . . . og det er vanskeligt . . . Det er en Kompliment, jeg siger Dem, De lader ikke til at lægge Mærke til det.“

„Hør nu, Kære, Deres Maade at spøge paa er absolut ikke paa sin Plads.“

„Jeg spøger aldeles ikke. De talte til mig om det attende Aarhundrede og lod mig forstaa, at De havde de samme moralske Anskuelser. Jeg har intet glemt. Den Dag, da det passer mig at være anderledes, end jeg nu er, nytter det ikke, hvad De saa gør, forstaar

De, endogsaa uden at ane det, bliver De . . . Hanrej, som saa mange andre før Dem.“

„Aah! . . . Hvorledes kan De bekvemme Dem til at bruge den Slags Ord?“

„Den Slags Ord? . . . De lo jo selv som en Vanvittig, da Fru de Gers erklærede, at Hr. de Servy lignede en Hanrej, som gik og ledte efter sine Horn.“

„Hvad der kan lyde pudsigt i Fru de Gers Mund, bliver upassende i Deres.“

„Paa ingen Maade. Men De finder Ordet Hanrej meget morsomt, naar det drejer sig om Hr. de Gers, medens De synes, at det klinger ilde, naar Talen er om Dem selv. Alt afhænger af Synspunktet. Iøvrigt kan jeg heller ikke selv lide dette Ord, jeg brugte det kun for at se, om De var moden.“

„Moden . . . til hvad?“

„Til at blive det. Naar en Mand bliver vred over dette Ord, saa er det, fordi han . . . brænder. Om to Maaneder vil De være den første til at le, naar jeg taler om . . . om den Art Pandeprydelser. Ja, netop . . . thi naar man først er det, mærker man det ikke.“

„De er i allerhøjeste Grad uopdragen i Aften. Jeg har aldrig før set Dem saaledes.“

„Det er meget muligt . . . jeg har altsaa forandret mig . . . til det værre. Det er Deres Skyld.“

„Hør nu, Kære, lad os tale alvorligt. Jeg beder Dem, jeg bønfalder Dem om ikke oftere at tillade Hr. Burel at gøre en saa paatrængende og upassende Kur til Dem som i Aften.“

„De er skinsyg. Det var jo det, jeg sagde.“

„Nej, nej, absolut ikke. Jeg ønsker kun ikke at blive latterlig. Og hvis jeg oftere ser den Fyr sidde og tale med Dem med sine Læber lige ved Deres Skulder . . . saa . . . saa skal han faa med mig at bestille.“

„Skulde De tilfældigvis være forelsket i mig?“

„Man kunde være det i Damer, som var mindre smukke.“

„Se, se! Hvor De gør Dem Umage! Det er Skade, at jeg ikke længere er forelsket i Dem!“

Greven har rejst sig. Han gaar omkring det lille Bord, hen bagved sin Kone og trykker hurtigt et Kys paa hendes Nakke. Hun retter sig op med et Ryk og ser ham lige ind i Øjnene:

„Ikke den Slags Narrestreger mellem os, om jeg maa bede. Vi lever hver for sig. Det er forbi.“

„Herregud, bliv nu ikke vred. Jeg synes, at De i den sidste Tid er bleven saa henrivende.“

„Aha! . . . saa har jeg alligevel vundet. De finder ogsaa mig . . . moden.“

„Jeg finder Dem henrivende . . . De har en Arm, en Teint, et Par Skuldre . . .“

„Som tiltaler Hr. Burel . . .“

„De er ubarmhjertig . . . Men jeg forsikrer Dem . . . jeg mener, hvad jeg siger . . . jeg kender ikke en Kvinde, der er saa bedaarende som De.“

„De er fastende?“

„Hvad behager?“

„Jeg siger: De er fastende.“

„Hvorledes det?“

„Naar man er fastende, er man sulten, og naar man er sulten, bekvemmer man sig til at spise de Ting, man ellers ikke vilde røre. Jeg er som den . . . Ret, der pludselig bliver taget til Naade. Tidligere vilde De ikke vide af mig, men De vilde ikke have noget imod at smage paa mig i Aften.“

„Aa, Marguerite! Hvem har lært Dem at tale paa den Maade?“

„De selv! Tænk Dem om, siden De brød med Fru de Servy har De fuldstændig officielt haft fire Elskerinder, fire Kokotter, fremragende Kunstnerinder paa deres Omraade. Hvorledes vil De da have, at jeg paa anden Maade end ved en øjeblikkelig Faste skal forklare Deres . . . Tilløb i Aften?“

„Jeg vil være ærlig og brutal, uden Omsvøb. Jeg er igen bleven forelsket i Dem. Det er Sandhed, stærkt forelsket. Nu ved De det!“

„Se, se! Og saa vilde De gerne . . . begynde forfra?“

„Ja, Frue.“

„Nu i Aften?“

„Aah, Marguerite!“

„Godt. Nu er De igen forarget! Lad os tale lige

ud. Vi er ikke længere noget for hinanden, vel? Jeg er Deres Hustru, det er sandt nok, men jeg er Deres Hustru . . . i Frihed. Jeg var i Færd med at indgaa en Forpligtelse til en anden Side, nu beder De mig, om jeg vil give Dem Fortrinet. Det vil jeg . . . men for samme Pris."

„Det forstaar jeg ikke."

„Saa skal jeg forklare Dem det. Er jeg ligesaa god som Deres Kokotter? Vær nu ærlig."

„Tusinde Gange bedre."

„Bedre end den bedste af dem?"

„Tusinde Gange."

„Naa,. hvor meget har saa den bedste af dem kostet Dem i et Kvartal?"

„Nu er jeg ikke længere med."

„Jeg spørger: hvor meget har den mest indtagende af dem kostet Dem i tre Maaneder i Penge, Juveler, Middage, Souper'er, Theaterbilletter o. s. v. . . . kort sagt, med alt?"

„Det ved jeg virkelig ikke."

„Jo, De maa vide det. Lad os se, en Gennemsnitssum, lavt regnet. Fem tusinde Francs om Maaneden? Kan det omtrent passe?"

„Ja, omtrent."

„Meget vel, saa giv mig med det samme fem

tusinde Francs, og jeg tilhører Dem for en Maaned, fra i Aften."

„De maa jo være forrykt!"

„Ja, naar De tager det paa den Maade . . . saa Godnat."

Grevinden gaar ind i sit Soveværelse, Sengetæppet er slaaet til Side. En svag Parfume hænger fast i Tæpper og Gardiner.

Greven lukker sagte Døren halvt op:

„Her dufter dejligt!"

„Virkelig? Jeg har ellers ikke forandret Parfume. Jeg bruger stadig *Peau d'Espagne.*"

„Saa, det er mærkeligt . . . det er en henrivende Duft."

„Det er meget muligt. Men vil De ikke gøre mig den Fornøjelse at gaa Deres Vej! Jeg agter nemlig at gaa i Seng."

„Marguerite!"

„Gaa Deres Vej!"

Han kommer helt ind og sætter sig i en Lænestol.

Grevinden: Naa, saaledes! Ja, saa meget desværre for Dem."

Hun tager langsomt sit Kjoleliv af og staar med

nøgne og hvide Arme, som hun løfter op over Hovedet for at løse sit Haar foran Spejlet. Under et Brus af Kniplinger kommer noget rosenrødt til Syne over det sorte Silkekorset.

Greven rejser sig hurtigt og gaar hen imod hende.

Grevinden: „Rør mig ikke, jeg bliver vred!“

Han slaar Armene om hende og søger hendes Læber.

Hun bukker sig raskt ned og tager paa Toiletbordet et Glas parfumeret Vand, som hun skulde bruge til at børste sine Tænder med, og slynger det tilbage over sin Skulder lige ind i sin Mands Ansigt.

Han viger et Par Skridt tilbage, hans Ansigt driver af Vand og rasende mumler han:

„Det er idiotisk!“

„Det kan være . . . men De har hørt mine Betingelser: fem tusinde Francs.“

„Det vilde være aldeles meningsløst.“

„Hvorfor det?“

„Hvad behager? Hvorfor? Skulde en Mand betale for at gaa i Seng med sin Kone?“

„Aah! . . . det var dog et grimt Udtryk!“

„Det er muligt. Men jeg gentager, at det vilde være meningsløst af en Mand at betale sin ægteviede Hustru.“

„Det er meget mere meningsløst at give Pengene ud til Kokotter, naar man har en Hustru.“

„Lad gaa . . . men jeg vil ikke være latterlig.“

Grevinden har sat sig paa Chaiselonguen. Hun trækker langsomt sine Strømper af ved at krænge dem som en Slangehud. Det rosenrøde Ben dukker frem af den mauvefarvede Ham og den nydelige Fod sættes paa Tæppet.

Greven kommer lidt nærmere og siger i en indsmigrende Tone:

„Det er dog et mærkeligt Indfald, De dèr har faaet.“

„Hvilket?“

„At forlange fem tusinde Francs af mig.“

„Intet er rimeligere. Vi er fremmede for hinanden, ikke sandt? De attraar mig og De kan ikke gifte Dem med mig, eftersom vi allerede er gifte. Saa køber De mig, maaske ovenikøbet lidt billigere end en anden.

Tænk rigtig over det! I Stedet for at de Penge gaar til et Fruentimmer, som bruger dem til Gud ved hvad, bliver De i Deres Hus, i Deres Husholdning. Og kan der for en intelligent Mand tænkes noget morsommere og mere originalt end at betale sin egen Hustru? Det eneste, man i den illegitime Kærlighed bryder sig om, er det, som er dyrt, meget dyrt. De giver Deres . . . legitime Kærlighed en ny Værdi . . . en

pikant Tilsætning af Udsvævelser . . . et Krydderi af Letsindighed . . . ved at . . . taksere den som den Kærlighed, der er til Fals. Er det ikke sandt?“

Hun har rejst sig og gaar næsten nøgen hen til Toiletværelset:

„Vil De nu behage at gaa, ellers ringer jeg paa min Kammerpige.“

Utilfreds og forvirret staar Greven og ser efter hende. Saa tager han pludselig sin Tegnebog frem og kaster den hen til hende:

„Dèr, din Vampyr, der er dine seks Tusinde! . . . Men, at Du ved det . . .“

Grevinden samler Pengene op, tæller dem og siger i en langsom Tone:

„Hvilket?“

„Betragt det ikke som en Vane.“

Hun brister i Latter og gaar henimod ham:

„Fem tusinde hver Maaned, ellers sender jeg Dem tilbage til Deres Kokotter. Og hvis . . . hvis De er fornøjet . . . forlanger jeg maaske en Forhøjelse.“

HAARNAALEN

HAARAALEN

Jeg siger hverken Landets eller Mandens Navn. Det var langt, meget langt herfra, paa en varm og frugtbar Kyst. Hele Dagen var jeg gaaet langs med Kysten, der lyste af Korn, og det blaa Hav, der lyste af Sol. Blomsterne voksede lige ved Siden af Bølgerne, de lette, hvide, mumlende Bølger. Det var varmt, en døsende Varme, der duftede af fed og fugtig Jord, det var, som om man indaandede selve dens Grøde.

Det var bleven mig sagt, at jeg om Aftenen vilde kunne finde Gæstfrihed hos en Franskmand, der boede i en Orangeskov paa Spidsen af en Halvø. Hvem var han? Det var endnu ikke lykkedes mig at faa det at vide; han havde købt Jord, plantet Vinstokke, saaet Korn; lidenskabeligt, næsten rasende havde han arbejdet. Fra Maaned til Maaned, fra Aar til Aar havde han udvidet sin Ejendom og bestandig opdyrket nye

frugtbare Strækninger. Ved sit utrættelige Arbejde havde han saaledes samlet sig en Formue.

Alligevel blev han ved at arbejde, sagdes der. Han stod op ved Daggry og var ude i sine Marker lige til Natten faldt paa. Han havde selv Overopsynet alle-vegne og syntes plaget af en fiks Idé, pint af det umættelige Begær efter Penge, som intet kan dæmpe, intet stille tilfreds.

Nu lod han til at være meget rig.

Solen var i Færd med at gaa ned, da jeg naaede hans Bolig. Den laa ganske rigtig paa Spidsen af et lille Forbjærg midt imellem Orangetræer. Det var et stort, meget tarveligt, firkantet Hus med Udsigt ud over Havet.

Da jeg kom i Nærheden af det, viste en Mand med et stort Skæg sig i Døren. Jeg hilste paa ham og spurgte, om han kunde give mig Husly for Natten. Han rakte mig smilende Haanden:

„Værsaagod, min Herre, kom indenfor og lad, som om De var hjemme.“

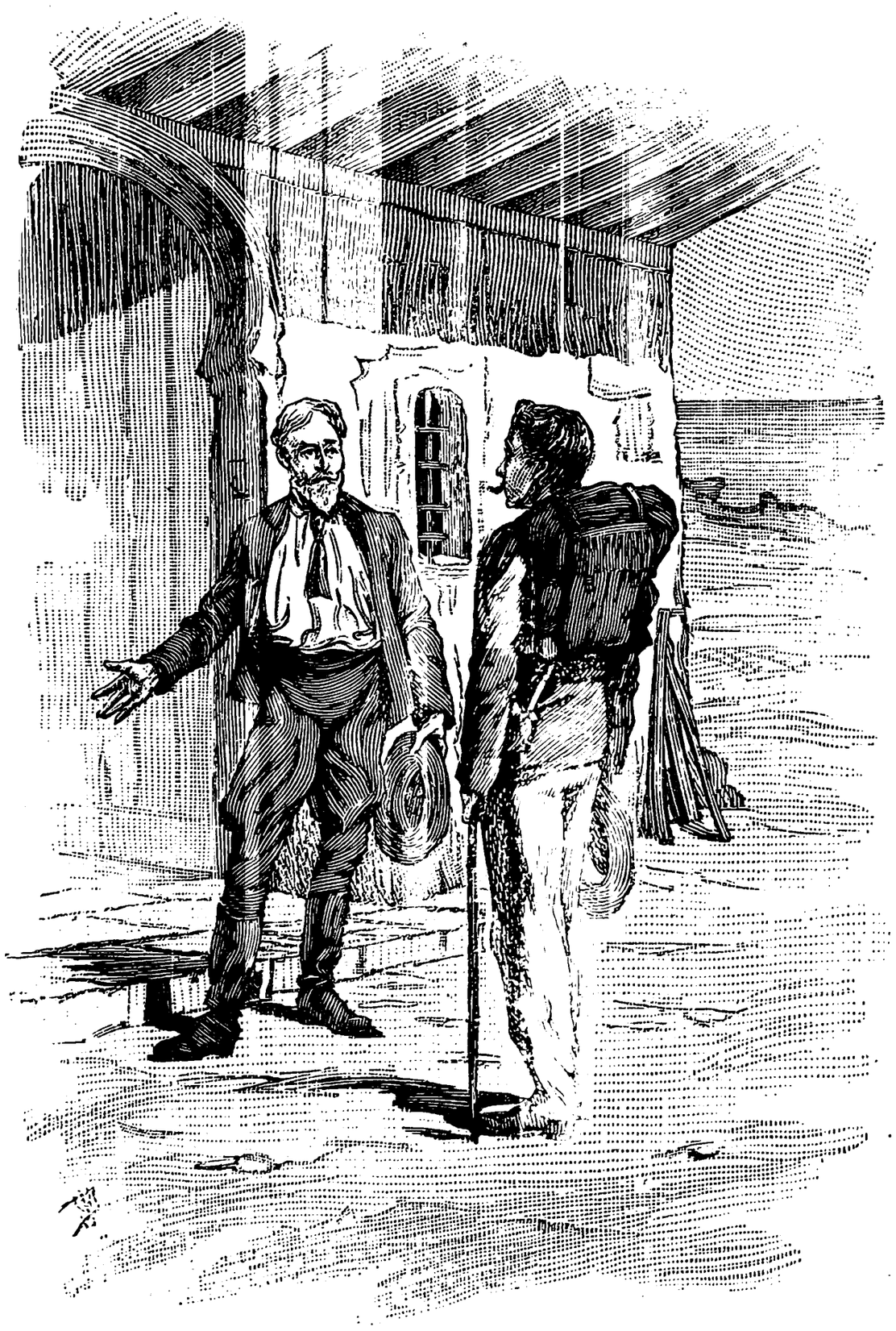
Han viste mig op i et Gæsteværelse og stillede en Tjener til min Raadighed, altsammen med en fuldkommen Utvungethed og en indtagende Elskværdighed, der røbede Manden af det gode Selskab. Derpaa forlod han mig, idet han sagde:

„Saasnart De har gjort Dem lidt i Stand, spiser vi til Middag.“

Bordet var dækket til os to alene paa en Terrasse med Udsigt ud over Vandet. Jeg talte først til ham om dette saa rige, saa fjærne og saa ukendte Land!

Han smilede og svarede adspredt:

„Ja, dette Land er smukt. Men man har ondt ved at se et Lands Skønhed, naar man er langt borte fra det Land, man elsker.“

„Længes De efter Frankrig?“

„Jeg længes efter Paris.“

„Hvorfor tager De ikke tilbage dertil?“

„Det gør jeg ogsaa en Gang.“

Og ganske naturligt kom vi til at tale om Hjem-

met, om Boulevarderne og om Pariserlivet. Han spurgte mig ud som en Mand, der har kendt det altsammen, nævnede Navne og talte om alle de kendte Ansigter fra Fortovet foran Vaudeville-Theatret.

„Hvem kommer nu hos Tortoni?“

„Bestandig de samme — undtagen dem, der er døde.“

Jeg saa' opmærksomt paa ham og en svag Erindring dæmrede hos mig. Jeg var vis paa, at jeg havde set det Ansigt et eller andet Sted. Men hvor? Og naar? Han saa forslidt ud, skønt han endnu var kraftig, og gjorde Indtryk af at være melankolsk, skønt hans Træk udtrykte en beslutsom Energi. Hans store lyse Skæg faldt ned over hans Bryst, og af og til tog han om det helt oppe ved Hagen, lukkede Haanden om det og lod den glide ned lige til Spidsen af det. Han var lidt skaldet, men han havde tætte Øjenbryn og et kraftigt Overskæg, der gik helt hen til Kindskægget.

Bag ved os sank Solen ned i Havet og lagde som et Ildslør over Kysten. De blomstrende Orangetræer sendte deres søde, bedøvende Duft ud i Aftenluften. Men han saa' intet uden mig. Han stirrede stift paa mig, som om han i mine Øjne, paa Bunden af min Sjæl, saa' det kendte, elskede og fjærne Billede af det brede, skyggefulde Fortov, der gaar fra Madeleinekirken til Rue Drouot.

„Kender De Boutrelle?“

„Aa, ja.“

„Er han meget forandret?“

„Ja, han er bleven helt hvidhaaret.“

„Og La Ridamie?“

„Han er stadig den samme.“

„Og Kvinderne? Fortæl mig lidt om Kvinderne. Lad mig en Gang se. Kender De Suzanne Verner?“

„Ja, hun er bleven meget svær, hun er færdig.“

„Aah! Og Sophie Astier?“

„Hun er død.“

„Stakkels Pige! Sig mig . . . . kender De . . . .?“

Han tav pludselig og blev bleg. Saa fortsatte han i en forandret Tone:

„Nej, det er bedre, jeg ikke taler mere om det. Det tager altfor meget paa mig.“

Som for at lede sine Tanker hen paa noget andet rejste han sig:

„Skal vi gaa indenfor?“

„Ja, som De vil.“

Og han gik foran mig ind i Huset. Værelserne i nederste Etage var store, bare, triste, og gjorde et forladt Indtryk. Rundt omkring paa Bordene stod Glas og Tallerkner, efterladt af de brune Tjenere, som uafbrudt listede om i det store Hus.

To Geværer hang paa to Søm paa Væggen, og i Krogene saa's Hakker, Spader, Fiskesnører, tørrede Palmeblade og alle mulige Slags forskellige Genstande, som en eller anden tilfældigvis havde sat fra sig, og som stod lige til at tage, naar Arbejdet krævede det.

Min Vært smilede.

„Ja, saaledes ser en Forvist's Bolig eller rettere Hule ud," sagde han, „men mit Sovekammer er renere. Lad os gaa derind."

Da jeg traadte indenfor, fik jeg Indtrykket af, at jeg befandt mig i en Marskandiserbutik. Saa overfyldt var der med Ting, en Masse af den Slags forskellige, underlige og splittede Ting, som man føler maa være Erindringer. Paa Væggen hang to smukke Tegninger af kendte Malere, Tæpper, Vaaben, Kaarder og Pistoler, samt lige midt paa den største Væg et Stykke firkantet, hvid Silke i en Guldramme.

Overrasket gik jeg nærmere for at se, hvad det var, og fik Øje paa en Haarnaal, der var stukket midt i det blanke Stof.

Min Vært lagde sin Haand paa min Skulder.

„Ja, dèr ser De," sagde han smilende, „den eneste Ting, som jeg ser paa herinde, den eneste, jeg i ti Aar har haft Øje for. Hr. Prudhomme proklamerede:

„Denne Sabel er den skønneste Dag i mit Liv!“ Jeg derimod kan sige: „Denne Haarnaal er hele mit Liv“.“

Jeg ledte efter en banal Sætning og endte med at sige:

„De har lidt for en Kvindes Skyld?“

Han svarede haardt:

„De kan sige, at jeg lider endnu! Jeg lider som en Fordømt .... Men kom med ud paa Balkonen. Et Navn trængte sig for lidt siden frem paa mine Læber, men jeg turde ikke udtale det, thi hvis De havde svaret: „Død!“ som da jeg spurgte Dem om Sophie Astier, vilde jeg endnu i Dag have skudt mig en Kugle for Panden.“

Vi var gaaet ud paa den brede Balkon, fra hvilken vi kunde se ud over to Bugter, den ene tilhøjre og den anden tilvenstre, indesluttet af høje graa Bjærge. Det var i Tusmørketimen, hvor den forsvundne Sol ikke længere oplyser Jorden uden ved sit Genskin paa Himlen.

Han syntes at tage Mod til sig og sagde:

„Lever Jeanne de Limours endnu?“

Hans Blik var, dirrende af Angst, fæstet paa mig.

Jeg smilte:

„Det gør hun .... og hun er smukkere end nogensinde.“

„Kender De hende?“

„Ja.“

Han tøvede:

„Kender De hende — godt?“

„Nej.“

Han tog min Haand:

„Fortæl mig om hende!“

„Jeg har intet at fortælle. Hvad skal jeg sige? . . . . . Hun er en af de smukkeste og en af de dyreste Kvinder i Paris. Hun fører en behagelig og fyrstelig Tilværelse. Det er alt, hvad jeg ved.“

Han mumlede: „Jeg elsker hende“, som han kunde have sagt: „Jeg dør“. Saa fortsatte han hurtigt:

„I tre Aar førte vi et vidunderligt og frygteligt Liv. Fem eller seks Gange var jeg lige ved at dræbe hende; og hun har prøvet paa at stikke Øjet ud paa mig med den Haarnaal, som De saa derinde. Se her, denne lille hvide Prik under mit venstre Øje! Vi elskede hinanden! Hvorledes skulde jeg kunne forklare Dem denne Lidenskab? De vilde ikke kunne forstaa den.

Der maa eksistere en usammensat Kærlighed mellem to Hjærter og to Sjæle, der gaar op i hinanden; men der eksisterer ganske sikkert en forfærdelig, uendelig kvalfuld Kærlighed, Kærligheden mellem to vidt

forskellige Væsener, som uimodstaaelig drives i hinandens Arme, og som afskyer og elsker hinanden paa samme Tid.

I Løbet af tre Aar ruinerede dette Pigebarn mig. Jeg havde fire Millioner, som hun spiste med sin rolige og uanfægtede Mine, som hun knaste mellem sine Tænder med et sagtmodigt Smil, der syntes at være søgt fra hendes Øjne ned til hendes Læber.

De kender hende? Hun har noget uimodstaaeligt ved sig! Hvilket? Jeg ved det ikke. Er det hendes graa Øjne, hvis Blik borer sig ind i én og bliver siddende som Hagen paa en Pil? Nej, det er snarere hendes blide, ligegyldige og forførende Smil, der sidder som en Maske paa hendes Ansigt. Hendes langsomme Ynde betager én lidt efter lidt. Den udbølger fra hende som en Parfume, fra hendes lange slanke Midie, der næppe vugger sig, naar hun gaar, thi det ser mere ud, som om hun gled end gik, fra hendes smukke, slæbende Stemme, der er som Musiken til hendes Smil, og fra hendes Bevægelser, hendes altid beherskede, altid rigtige Bevægelser, der beruser Øjet ved deres Harmoni. I tre Aar saa jeg kun hende paa Jorden! Hvor jeg led! Thi hun bedrog mig med Alverden! Hvorfor? Ikke for noget, kun for at bedrage. Og da jeg havde faaet det at vide, da jeg behandlede

hende som en Skøge, tilstod hun ganske rigtig sin Brøde. „Vi er vel ikke gifte!“ sagde hun.

Siden jeg er kommet herover, har jeg tænkt saa meget paa hende, at jeg er endt med at forstaa hende: det er Manon Lescaut, der er kommen tilbage i en ny Skikkelse. Det er Manon, for hvem Kærlighed, Nydelse og Penge smelter sammen til ét.“

Han tav. Efter nogle Minutters Tavshed vedblev han:

„Da jeg havde givet min sidste Øre ud paa hende, sagde hun ganske simpelt: „Du kan nok forstaa, kære Ven, at jeg ikke kan leve af Luften. Jeg holder meget af Dig, jeg holder endogsaa mere af Dig end af nogen anden, men jeg maa jo leve. Jeg og Fattigdom, det er to Ting, som aldrig kan forenes.“

Og hvis jeg saa sagde Dem, hvilket skrækkeligt Liv, jeg førte sammen med hende! Naar jeg saa' paa hende, havde jeg ligesaa megen Lyst til at dræbe hende som til at kysse hende. Naar jeg saa paa hende .... følte jeg en rasende Trang til at aabne mine Arme for paa én Gang at favne hende og at dræbe hende. Der var i hende, inde bag hendes Øjne, noget troløst, noget, som jeg ikke kunde faa fat paa, og som fik mig til at hade hende — og dog var det maaske netop paa Grund af det, at jeg elskede hende saa højt. Det kvindelige,

det evigt, afskyelige og betagende kvindelige, havde hos hende en større Magt end hos nogen anden Kvinde. Hun var ladet med det, overladet med det som med en giftig og berusende Strøm. Hun var mere Kvinde end nogen anden Skabning nogensinde har været det.

Naar jeg gik ud sammen med hende, saa' hun paa alle de Mænd, vi mødte, paa en Maade, som om hun med et eneste Blik gav sig hen til dem. Det bragte mig ud af mig selv og knyttede mig dog endnu mere til hende. Trods mig, trods hende selv, tilhørte denne Skabning Alverden, blot idet hun gik forbi paa Gaden, alene i Kraft af sin Natur, skønt hendes Væsen baade var blidt og beskedent. Forstaar De mig?

Hvilken Kval! I Teatret, paa Restauranter, overalt havde jeg en Følelse af, at andre tog hende i Besiddelse lige for mine Øjne. Og saa snart jeg lod hende være alene, vidste jeg, at det virkelig skete, at de andre ejede hende.

Nu er det ti Aar siden, at jeg sidste Gang saa' hende, og jeg elsker hende højere end nogensinde!"

Natten havde sænket sig over Jorden. En bedøvende Orangeduft bølgede i Luften.

Jeg sagde til ham:

„Vil De se hende igen?"

Han svarede:

„Det manglede bare andet! Jeg har nu her dels i Jord, dels i Penge mellem syv og otte hundrede tusinde Francs. Naar Millionen er naaet, sælger jeg alt og rejser tilbage til Paris. Det er nok til at leve et Aar sammen med hende — et helt langt Aar. — Og bagefter — saa farvel, mit Liv er færdigt.“

Jeg spurgte:

„Hvorledes mener De?“

„Det ved jeg ikke. Saa er det forbi! Jeg beder hende maaske om at tage mig til Kammertjener!“

ENSOMHED

ENSOMHED

Det var ved Slutningen af en Herremiddag. Stemningen havde været meget munter. En af Gæsterne sagde til mig:

„Vil Du gaa med op ad Champs-Elysées?“

Lidt efter vandrede vi langsomt op ad den lange Avenue under Træerne, der endnu kun havde faa udsprungne Blade. Ingen Lyd hørtes ud over den forvirrede Summen, som Paris frembringer. En frisk Vind strøg hen over vore Ansigter, og Stjærnernes Legion saaede Guldstøv ud over den sorte Himmel.

Min Ledsager sagde til mig:

„Jeg ved ikke, hvor det kan være, men jeg aander bedre her, om Natten, end andre Steder. Jeg har en Fornemmelse af, at mine Tanker faar Plads til at vide sig ud. Der er Øjeblikke, hvor jeg i min Aand mærker et af den Slags Glimt, der et Sekund faar én til

at tro, at man er lige ved at opdage Tingenes guddommelige Hemmelighed. Saa lukkes Vinduet atter til. Det er forbi.“

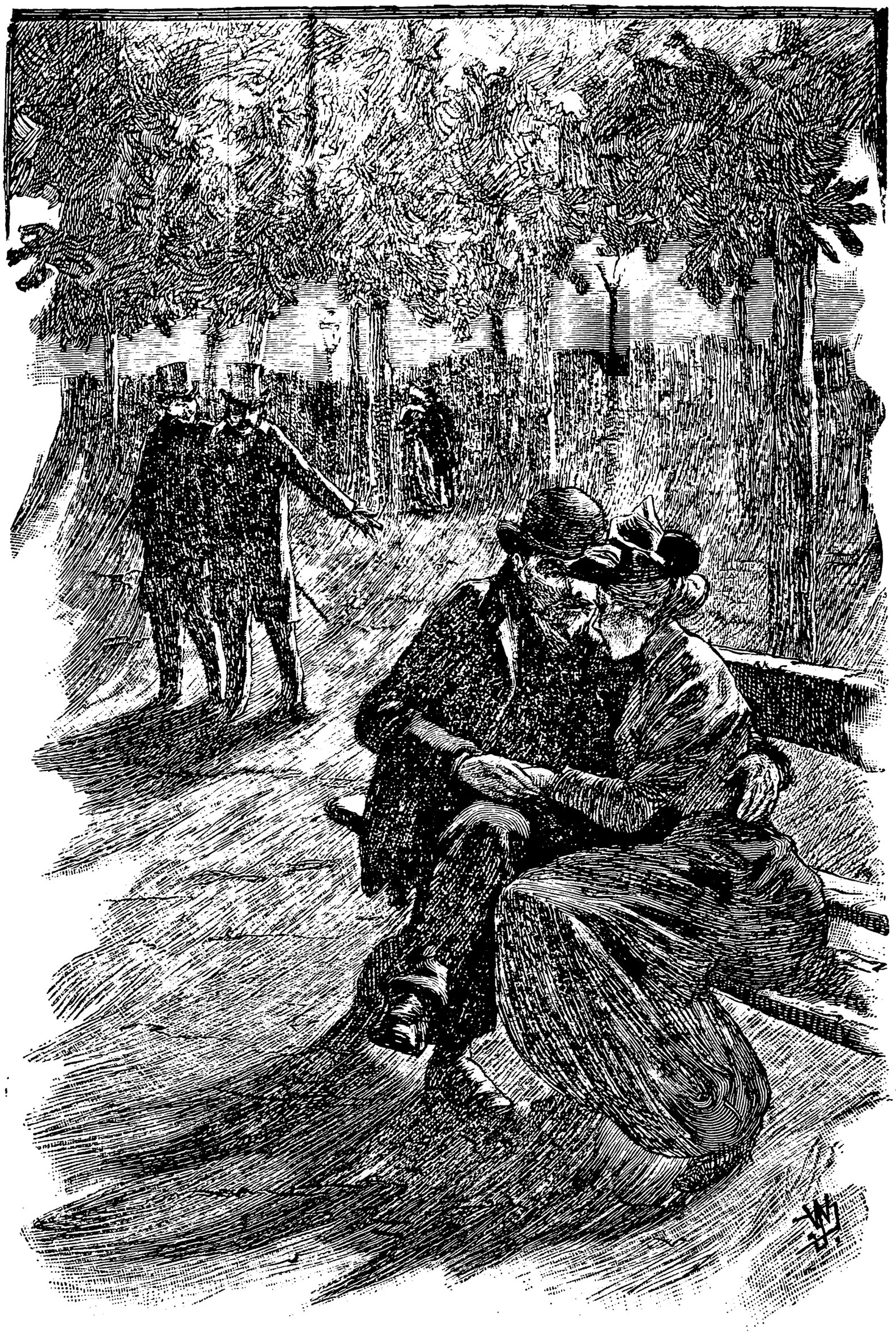
Fra Tid til anden saa' vi Skygger glide langs med Buskadserne. Vi kom forbi en Bænk, hvor to Væsener, der sad Side om Side, smeltede sammen til en sort Plet.

Min Sidemand mumlede:

„Stakkels Mennesker! De indgyder mig ikke Lede, men en uhyre Medlidenhed. Blandt alle Menneskelivets Mysterier er der ét, som jeg har formaaet at gennemtrænge: vor største Kval her i Tilværelsen kommer af, at vi evigt er alene, og at alt vort Stræb, alle vore Handlinger kun er et Forsøg paa at slippe bort fra denne Ensomhed. De forelskede Par her rundt paa Bænkene under aaben Himmel søger ligesom vi, ligesom alle Skabninger, at faa denne Ensomhed til at ophøre, selv om det kun er saa meget som et Minut. Men de bliver ved med at være ene, de vil altid blive ved med det, og vi ogsaa.

Vi lægger kun mere eller mindre Mærke til det — det er ogsaa det hele.

Jeg har i den sidste Tid døjet den forfærdelige Pine at have forstaaet, at have opdaget den skrækkelige Ensomhed, jeg lever i, og jeg ved, at intet kan gøre en Ende paa den, intet forstaar Du!

Hvad vi saa end griber til, hvad vi saa end gør, hvad vort Hjerte saa end føler, vore Læber møder og vore Arme favner, saa er vi altid alene.

Jeg har slæbt Dig med i Aften paa denne Spadseretur for at slippe for at gaa hjem, fordi Ensomheden i min Bolig nu volder mig de forfærdeligste Lidelser. Hvad kan det nytte mig? Jeg taler til Dig, og Du hører paa mig, men vi er alene begge to, vi gaar ved Siden af hinanden, men vi er alene. Forstaar Du mig?

„Salige er de Enfoldige i Aanden", siger Skriften. De lever i en Illusion om Lykken. De føler ikke vor ensomme Elendighed, de flakker ikke som vi rundt i Livet uden anden Berøring med Menneskene end gennem Albuernes tilfældige Stød, uden anden Glæde end den egenkærlige Tilfredsstillelse at forstaa, at se, at gætte og endeløst lide under Bevidstheden om vor evige Ensomhed.

Du finder, at jeg er lidt forrykt, ikke? Hør paa mig. Siden jeg har følt Ensomheden i mit Væsen, har jeg Indtrykket af, at jeg daglig synker dybere og dybere ned i et underjordisk Hul, hvis Vægge jeg ikke kan finde, hvis Bund jeg ikke kender — maaske har det slet ikke nogen Bund! Jeg synker ned i det uden at have nogen med mig, uden at have nogen omkring mig, uden at noget levende Væsen vandrer den samme

mørke Vej. Dette Hul er Livet! Somme Tider høres Støj, Stemmer, Skrig . . . . jeg famler mig frem mod denne forvirrede Larm. Men jeg ved aldrig rigtig, hvor den kommer fra; jeg møder aldrig nogen, jeg finder aldrig en anden Haand i det Mørke, der omgiver mig. Forstaar Du mig?

Enkelte dødelige har undertiden gættet sig til denne forfærdelige Lidelse. *Musset* udbryder et Sted: „Hvem kommer? Hvem kalder paa mig? Jeg er ene. Det er kun Klokken, der slaar! Ak, Ensomhed! Ak, Fattigdom!“

Men hos ham var det kun en forbigaaende Tvivl og ikke en afgjort Vished, saaledes som hos mig. Han var Digter, han befolkede Livet med Skikkelser, med Drømme. Han var aldrig virkelig alene. — Men jeg er det, jeg er alene!

Skrev ikke Gustave Flaubert, som var en af denne Verdens store ulykkelige, fordi han var en af dens store klartsynede, en Gang til en Veninde denne trøstesløse Sætning: „Vi lever alle i en Ørken. Ingen af os forstaar hinanden!“

Nej, ingen af os forstaar hinanden, hvad vi saa tænker, hvad vi saa siger, hvad vi saa prøver paa!

Ved Jorden, hvad der foregaar oppe paa Stjernerne; vi ser deroppe, slyngede som en Haandfuld Ildkorn ud i Rummet, saa langt borte, at vi kun ser enkelte af dem

glimte, medens de andres talløse Skare endnu er skjult i Uendeligheden, og saa nær ved, at de maaske danner et Hele ligesom Molekylerne i et Legeme?

Ser Du, det ene Menneske ved ikke bedre Besked med, hvad der foregaar i det andet Menneske. Vi er fjernere fra hinanden end disse Himmellegemer og frem for alt mere ensomme, fordi Tanken er uudgrundelig.

Kender Du noget forfærdeligere end dette stadige Samkvem med Væsener, som vi ikke formaar at gennemtrænge! Vi elsker hinanden, som om vi stod lænkede lige overfor hinanden med udstrakte Arme uden at kunne naa hinanden. Vi plages af en kvalfuld Trang til at forene os, men alle vore Bestræbelser er golde, vor Hengivelse unyttig, vor Fortrolighed frugtesløs, vore Favntag afmægtige og vore Kærtegn forgæves. Naar vi vil gaa op i hinanden, og vore Hjerter flyver hinanden i Møde, bliver det aldrig til andet end et Sammenstød.

Jeg føler mig aldrig mere alene, end naar jeg udøser mit Hjerte for en eller anden Ven, fordi jeg da bedst forstaar den uoverstigelige Hindring. Han er sammen med mig, denne Mand, jeg ser hans klare Øjne rettede paa mig! Men hans Sjæl, der er bagved dem, den kender jeg ikke noget til. Han hører paa

mig. Hvad tænker han? Ja, hvad tænker han? Du forstaar ikke, hvad det Spørgsmaal rummer for en Pine. Han hader mig maaske? Eller foragter mig? Eller gør Nar ad mig? Han tænker over, hvad jeg siger, han dømmer mig, spotter mig og kommer maaske til den Slutning, at jeg er middelmaadig eller dum. Hvorledes skal jeg faa at vide, om han holder af mig som jeg af af ham, og hvad der gaar for sig inde i dette lille runde Hovede? Hvilket Mysterium er ikke en Skabnings ukendte Tanker, de fine og skjulte Tanker, som vi hverken kan kende, lede, beherske eller besejre!

Og jeg selv? Hvad nytter det, at jeg vil give mig selv helt og holden, at jeg vil aabne alle min Sjæls Døre, det lykkes mig dog ikke at udlevere mig selv. Inderst inde, helt inderst inde bliver der ved at være et hemmeligt Sted, mit Jegs Hemmelighed, hvor ingen kan trænge ind. Ingen kan opdage det, og ingen kommer derind, fordi ingen ligner mig, fordi ingen af os forstaar hinanden.

Forstaar Du mig i det mindste nu? Nu i dette Øjeblik? Nej, Du tror, at jeg er gal! Du ser undersøgende paa mig, Du nærer Mistillid til mig! Du spørger Dig selv: „Hvad gaar der af ham i Aften?“ Men hvis det en Dag lykkes Dig at fatte det, at gætte mine forfærdelige Lidelser, saa kom hen til mig og sig kun de

fire Ord: „*Jeg har forstaaet dig!*“ Saa vil Du maaske et Sekund gøre mig lykkelig.

Det er Kvinderne, der mest af alle faar mig til at mærke min Ensomhed.

Ak, Elendighed! Elendighed! Hvor har jeg lidt gennem dem, netop fordi de saa ofte og langt mere end Mændene har skænket mig den Illusion, at jeg ikke ikke længere var ene!

Naar man begynder at elske, er det, som om man videde sig ud! Man overvældes af en overmenneskelig Lykke! Ved Du hvorfor? Ved Du, hvorfra denne uhyre Lykkefølelse kommer? Det er udelukkende, fordi man bilder sig ind, at man ikke længere er ene. Man har Indtrykket af, at den menneskelige Forladthed og Afsondrethed er ophørt. Hvilken Vildfarelse!

Kvinden, som endnu stærkere end os pines af den evige Kærlighedslængsel, der gnaver paa vort ensomme Hjerte, er Drømmens store Løgn.

Du kender de salige Timer, vi tilbringer sammen med denne Skabning, hvis lange Haar og bedaarende Træk henrykker os, og hvis Blik faar os til at tabe Hovedet. Hvilket Vanvid bemægtiger sig ikke vort Sind! Hvilket Gøglebillede river os ikke med sig!

Hun og jeg vil i næste Øjeblik kun være ét eneste Væsen, synes vi! Men dette næste Øjeblik kommer

aldrig og efter Ugers Venten, Haab og skuffende Glæde, genfinder jeg pludselig en Dag mig selv ensommere end nogensinde før.

Efter hvert Kys, efter hvert Favntag vokser Ensomhedsfølelsen. Og hvor er det ikke haabløst og fortvivlende!

Og tilsidst, Farvel. Det er forbi. Det er knapt nok, at man længere kan kende den Kvinde, som i et Øjeblik af Livet har været alt for os, og hvis inderste og formodentlig ret banale Tanker vi aldrig har kendt!

Selv i de Timer, hvor man synes, at man i en hemmelighedsfuld Samklang, en fuldstændig Sammensmelten af al Attraa og alle Ønsker, var naaet ned til det dybeste i hendes Sjæl, kan et Ord, undertiden blot et eneste Ord, aabenbare os vor Vildfarelse og som et Lyn i Natten vise os det sorte imellem os.

Men til Trods herfor, er dog alligevel det bedste her i Verden at tilbringe en Aften sammen med den Kvinde, man elsker, uden at tale, næsten fuldkommen lykkelig i den blotte Følelse af hendes Nærværelse. Forlang ikke mere, thi aldrig vil to Væsener kunne smelte sammen.

Hvad mig selv angaar, da har jeg nu lukket min Sjæl. Jeg siger ikke længere til nogen, hvad jeg tror, hvad jeg tænker, hvad jeg elsker. Jeg ved, at jeg er

fordømt til den skrækkelige Ensomhed, og jeg ser paa Livet uden nogensinde at fremsætte min Mening. Hvad

bryder jeg mig om alt, hvad der hedder Meninger, Stridigheder, Nydelser og Overbevisninger! Da jeg dog ikke kan dele med nogen, har jeg mistet Interessen for alt. Min usynlige Tanke faar ingen Adgang til at

udforske. Med banale Sætninger svarer jeg paa Døgnets mange Spørgsmaal, og sommetider, naar jeg ikke en Gang gider være over at tale, svarer jeg blot med et Smil, der betyder: „Ja!“

Forstaar Du mig?“

Vi var gaaet op ad hele den lange Avenue, helt op til Concordepladsen, thi alt dette havde han udviklet ganske langsomt og med en Mængde yderligere Tilføjelser, som jeg ikke længere kan huske.

Han stansede og pludselig udbrød han, idet han strakte Armene ud mod den høje Granit-Obelisk, som knejser paa Paris' Stenbro, og hvis lange ægyptiske Silhouet rager op midt imellem Stjernerne — et landsforvist Monument, der paa Siderne bærer hele sit Lands Historie, skrevet med underlige Tegn:

„Se, vi er alle som denne Jord!“

Og han forlod mig uden at sige et Ord mere.

Var han fuld? Var han gal? Var han klog? Jeg ved det endnu ikke — Sommetider forekommer det mig, at han havde Ret, og til andre Tider synes jeg, at han havde mistet Forstanden.

DEN LILLE SOLDAT

DEN LILLE SOLDAT

Hver Søndag, saasnart de fik fri, satte de to smaa Soldater sig i Bevægelse.

Naar de kom ud fra Kasernen, drejede de af til-højre og gik gennem Courbevoie med lange og raske Skridt, som om de var paa Marsch; saasnart de var kommen forbi Husene, slog de ind i en roligere Gang-art og gik ud ad den støvede og bare Landevej, der fører til Bezons.

De var smaa og magre og blev helt borte i deres altfor vide og altfor lange Kappe, hvis Ærmer gik ud over Hænderne. De røde, altfor rigelige Benklæder generede dem og tvang dem til at skræve godt ud, hvis de vilde gaa hurtigt. Og under den høje og stive Chakot saa' man kun en ganske lille Stump af Ansigtet, to stakkels hule Bretagne-Ansigter med et troskyldigt, næsten dyrisk troskyldigt Udtryk.

De talte aldrig sammen undervejs, de gik bare lige

frem, ledet af den samme Tanke, som erstattede enhver Samtale, thi de havde lige ved Indgangen til den lille Skov ved Champioux fundet en Plet, der mindede

dem om deres Hjemstavn, og de befandt sig ikke vel andre Steder end der.

Hvor Vejene fra Colombes og Chatou krydses, kom de ind under Træerne. De tog deres Chakot, der tyngede deres Hovede, af og tørrede deres Pander.

De stansede altid paa Broen ved Bezons for at se ned ad Seinen. En to, tre Minutter blev de staaende dèr, bøjede ud over Rækværket, eller de betragtede Argenteuils store Bassin, hvor Baadenes hvide Sejl gled ud og ind og maaske mindede dem om det bretagneske Hav, Havnen ved Vannes, som de boede lige i Nærheden af, og Fiskerbaadene, der stod over Morbihan og ud i rum Sø.

Saasnart de var kommen over Seinen, gjorde de deres Indkøb hos Stedets Spækhøker, Bager og Vinhandler. Et Stykke Pølse, for fire Sous Brød og en Liter frisk Rødvin udgjorde deres Proviant, som de bar i deres Lommetørklæder. Først naar de var kommet udenfor Landsbyen, gav de sig til at gaa rigtig langsomt og begyndte at snakke sammen.

Foran dem laa en mager Mark, oversaaet med Trægrupper, og paa den anden Side af Marken en Skov, en lille bitte Skov, som de syntes lignede Skoven ved Kermarivan. Den smalle Vej blev næsten helt borte mellem det friske, grønne Korn, og Jean Kerderen sagde hver Gang til Luc Le Ganidec:

„Det er akkurat ligesom hjemme.“

„Ja, akkurat.“

De gik videre ved Siden af hinanden, opfyldte af Tanken om Hjemmet, der i deres Hjerne fremkaldte

Billeder, enfoldige og naive som brogede Skillingsbilleder. De saa' for sig et Stump af en Mark, en Hæk, et lille Stykke Hede, en Skovvej eller et Stenkors.

Hver Gang stansede de ogsaa ved en Hjørnesten udenfor en Ejendom, fordi den mindede dem om Stenene ved Locneuven.

Naar de kom til den første Gruppe Træer, skar Luc Le Ganidec sig hver Søndag en Hasselkæp, og gav sig langsomt og sindigt til at skrælle Barken af, medens han tænkte paa dem derhjemme.

Jean Kerderen bar Maden.

Af og til nævnede Luc et Navn eller opfriskede med et Par Ord en eller anden Barndomserindring, der længe beskæftigede deres Tanker. Og Hjemmet, det kære, fjerne Hjem, trængte sig mere og mere frem i dem, beherskede alle deres Sanser og sendte dem gennem den lange Afstand Bud om sine Skikkelser og sine Lyde, om sine kendte Udsigter og sin Duft, Duften fra den grønne Hede, som Havluften fejede henover.

De mærkede ikke længere Uddunstningerne fra Parisermøddingerne, der gøder Omegnens Jord, men den Duft af blomstrende Tjørn, som Havbrisen fører med sig. Og Sportsfartøjernes Sejl, der ragede op over Flodens Bredder, forekom dem at være Sejlene paa Fiskerbaadene, der bag den vide Slette stod ud i rum Sø.

De gik ganske langsomt, Luc Le Ganidec og Jean Kerderen. De var tilfredse og paa samme Tid sørgmodige, pint af en vag, higende Længsel som hos Dyr, der er sat i Bur og længes tilbage mod Friheden.

Naar Luc havde faaet al Barken skrællet af den tynde Kæp, var de naaet til det Sted i Skoven, hvor de hver Søndag plejede at spise Frokost.

Bag en Busk havde de skjult to Mursten. De tændte et lille Baal af Grene og ristede deres Pølse ved at holde den over Ilden paa Spidsen af deres Lommekniv.

Naar de var færdig med deres Frokost og havde spist deres Brød op til sidste Krumme og drukket deres Vin til sidste Draabe, blev de siddende ved Siden af hinanden i Græsset uden at sige noget og stirrede frem for sig med tunge Øjelaag og Hænderne foldede, som om de var til Messe; de røde Ben laa udstrakt ved Siden uf Markens Valmuer, og Læderet paa deres Chakot og de blanke Knapper i deres Frakke lyste under den glødende Sol og fik Lærkerne, der kvidrende fløj hen over deres Hoveder, til forbavset at holde op med at synge.

Naar Klokken nærmede sig tolv, begyndte de med smaa Mellemrum at kaste Sideblikke henimod Lands-

byen Bezons, thi Malkepigen maatte snart komme. Hver Søndag gik hun forbi dem, naar hun skulde malke og flytte sin Ko, den eneste Ko, som i hele Egnen var sat paa Græs, og som gik paa en smal Kløvermark udenfor Skoven et Stykke længere borte.

De fik snart Øje paa Pigen, det eneste menneskelige Væsen, der brød Stedets Ensomhed, og ubevidst glædede de sig over Glimtene fra Blikspanden, der skinnede i Solen. De talte aldrig til hinanden om hende. De var kun glade ved at se hende uden at vide hvorfor.

Det var et kraftigt, rødhaaret og solbrændt Pigebarn, frejdig og paagaaende som Pigebørn er det paa Landet udenfor en stor By.

Da hun et Par Søndage havde set dem sidde paa samme Plads, sagde hun til dem:

„God Dag . . . . Kommer I altid her?“

Luc Le Ganidec, der var den dristigste, stammede:

„Ja, vi sidder og hviler os.“

Det var det hele. Men da hun den paafølgende Søndag fik Øje paa dem, lo hun i Bevidstheden om sin egen Frejdighed overfor deres Frygtsomhed til dem med en vis beskyttende Latter og spurgte:

„Hvad faar I egentlig Tiden til at gaa med? Sidder I og ser, hvordan Græsset groer?“

Luc smilte fornøjet:

„Det er nok muligt!“

Hun fortsatte:

„Det gaar nok ikke videre hurtigt?“

Han svarede, stadig leende:

„Nej, det var Synd at sige.“

Hun gik videre. Men da hun kom tilbage med sin Spand fuld af Mælk, stansede hun igen foran dem og sagde:

„Vil I have en Draabe? Det kan faa Jer til at tro, at I er hjemme.“

Hun hørte til samme Race, var maaske ogsaa selv langt borte fra sit Hjem, og hendes Instinkt havde derfor faaet hende til at gætte og ramme rigtigt.

De blev begge to meget rørte. Ikke uden Møje lykkedes det hende at hælde noget Mælk ned gennem Halsen paa Flasken, som de havde haft deres Vin i. Luc drak først, i smaa Slurke, hvert Øjeblik stansede han for at se efter, om han ikke fik mere, end der tilkom ham. Derpaa rakte han Flasken til Jean.

Hun stod foran dem med Hænderne i Siden og Spanden ved sine Fødder, helt fornøjet over den Glæde, hun gjorde dem.

Da Mælken var drukket, gik hun, idet hun sagde:

„Naa, Farvel, vi ses igen paa Søndag!“

De fulgte hende med Øjnene lige saa længe de kunde se den høje Skikkelse, der blev mindre og mindre og tilsidst syntes at opsluges af det grønne Korn.

Da de næste Uge forlod Kasernen, sagde Jean til Luc:

„Skal vi ikke købe et eller andet godt til hende?“

Det faldt dem uhyre vanskeligt at bestemme, hvilket Lækkeri de skulde give hende.

Luc holdt paa, at det skulde være et Stykke Pølse, men Jean foretrak de store runde Bolscher, thi han holdt selv meget af alt, hvad der var sødt. Hans Mening blev den afgørende, og hos en Urtekræmmer købte de for to Sous røde og hvide Bolscher.

Spændingen fik dem til at spise deres Frokost hurtigere end sædvanlig, og Ventetiden forekom dem meget lang.

Jean fik først Øje paa hende.

„Der er hun," sagde han.

Og Luc gentog:

„Ja, der er hun!"

Allerede paa lang Afstand lo hun til dem og raabte:

„Naa, har I det godt i Dag?"

De svarede begge paa samme Tid:

„Tak! Og De?"

Hun gav sig til at passiare. Det var letfattelige Ting, hun snakkede om, Ting, der interesserede dem: Vejret, Høstudsigterne og sit Herskab.

De turde ikke byde hende deres Bolscher, der ganske langsomt laa og smeltede i Jeans Lomme. Endelig tog Luc Mod til sig og mumlede:

„Vi har taget noget med til Dem."

Hun spurgte:

„Hvad er det da?"

Ildrød op over begge Øren trak Jean det lille Papirskræmmerhus frem og rakte hende det. Hun gav sig knap Tid til at spise af Bolscherne, som hun lod glide fra den ene Kind til den anden, saa at det saa' ud, som om hun fik store Tandbylder. De to Soldater sad foran hende og iagttog hende henrykte. Da Bolscherne var spiste, gik hun hen og malkede Koen, og paa Tilbagevejen gav hun dem atter noget Mælk.

Hele Ugen igennem tænkte de paa hende, og talte flere Gange om hende. Den paafølgende Søndag satte hun sig hos dem for at snakke lidt mere med dem, og Side om Side, stirrende ud i det fjærne og med Hænderne foldede om Knæene, sad de længe og fortalte hinanden smaa Begivenheder hjemme fra den Landsby, hvor de var født, medens Koen, der saa', at Pigen var stanset paa Vejen, strakte sit tunge Hoved med de fugtige Næsebor over mod hende og udstødte et langt klagende Brøl for at kalde paa hende.

Der var ikke gaaet mange Søndage, inden Pigen tog Del i deres Maaltid og drak et Par Slurke af deres Vin. Ofte havde hun Blommer med i Lommen til dem, thi Blommetiden var allerede kommet. Hendes Nærværelse optøede de to smaa Bretagner-Soldater og fik dem til at pludre løs som et Par Papegøjer.

En Tirsdag bad Luc Le Ganidec om Udgangstilladelse, noget der aldrig før var hændt, og kom først hjem Klokken ti om Aftenen.

Det gjorde Jean urolig og han brød sit Hoved med at finde ud af, hvad hans Kammerat kunde have at gaa ud efter.

Den paafølgende Fredag laante Luc to Sous hos en af Kammeraterne og bad atter om Tilladelse til at være borte nogle Timer.

Da han om Søndagen sammen med Jean gik ud paa den sædvanlige Tur, saa han helt løjerlig ud, ganske ophidset og fuldstændig forandret. Kerderen kunde ikke begribe, hvad der gik af ham, men fik dog en ubestemt Mistanke om, at der maatte stikke et eller andet under, uden at det var ham muligt at gætte, hvad det kunde være.

De sagde ikke et Ord, førend de kom til det sædvanlige Sted, hvor de havde slidt Græsset helt bort, fordi de altid satte sig paa samme Plet. Langsomt spiste de deres Frokost. Ingen af dem var sultne.

Det varede ikke længe inden Pigen viste sig. Ligesom de andre Søndage, saa' de hende komme hen imod dem. Da hun omtrent var kommet helt hen, rejste Luc sig og gik hende i Møde. Hun satte Spanden fra sig paa Jorden og kyssede ham. Hun kyssede

ham lidenskabelig, idet hun slog begge Armene om Halsen paa ham, uden at bryde sig om Jean, uden at tænke paa, at han var tilstede, uden at se ham.

Han stod ganske forfjamsket, stakkels Jean, saa forfjamsket, at han ikke forstod, hvad der gik for sig. Hans Sjæl kom i Oprør, og hans Hjerte snørede sig sammen uden at det endnu stod ham klart, hvad der var sket.

Pigen satte sig ved Siden af Luc, og de gav sig til at snakke sammen.

Jean saa' ikke paa dem. Han gættede nu, hvorfor hans Kammerat var gaaet ud to Gange i Ugens Løb, han følte en nagende Sorg, og det sved i hans Indre, saaledes som det svier, naar man mærker sig forraadt.

Luc og Pigen rejste sig for sammen at gaa hen og flytte Koen.

Jean fulgte dem med Øjnene. Han saa' dem vandre afsted ved Siden af hinanden. Hans Kammerats røde Benklæder dannede et lysende Punkt paa Vejen. Det var Luc, der tog Køllen op og slog Tøjrepælen i.

Pigen bukkede sig for at malke, medens han adspredt lod sin Haand kærtegnende glide ned over Dyrets ujævne Ryg. Saa lod de Spanden blive staaende i Græsset og gik ind i Skoven.

Jean saa' ikke længere andet end Bladmuren, hvor

de var gaaet ind i Skoven. Han følte sig saa fortumlet, at han, hvis han havde forsøgt paa at rejse sig, sikkert vilde være faldet om lige paa Stedet.

Han blev siddende uden at røre sig, sløv af Forbavselse og Smerte, en dyb enfoldig Smerte. Han havde Lyst til at græde, til at løbe sin Vej, til at skjule sig, til aldrig mere at se nogen.

Pludselig fik han Øje paa dem. De dukkede ud fra Krattet og kom gaaende ganske langsomt med hinanden i Haanden som et Par Kærestefolk paa Landet. Det var Luc, som bar Spanden.

De kyssede hinanden endnu en Gang, førend de skiltes, og Pigen gik sin Vej efter først at have tilkastet Jean et venskabeligt Nik og et sigende Smil. Hun havde rent glemt at tilbyde ham noget Mælk.

De to smaa Soldater blev siddende ved Siden af hinanden, ubevægelige som altid, tavse og rolige, uden at deres Ansigter viste det ringeste Spor af, hvad der foregik i deres Hjerter. Solen begyndte at gaa ned. Af og til brølede Koen, der stod og gloede over paa dem.

Paa den sædvanlige Tid rejste de sig for at gaa hjem til Kasernen.

Luc skrællede Barken af en Kæp og Jean bar den tomme Vinflaske, som han leverede ind til Vinhand-

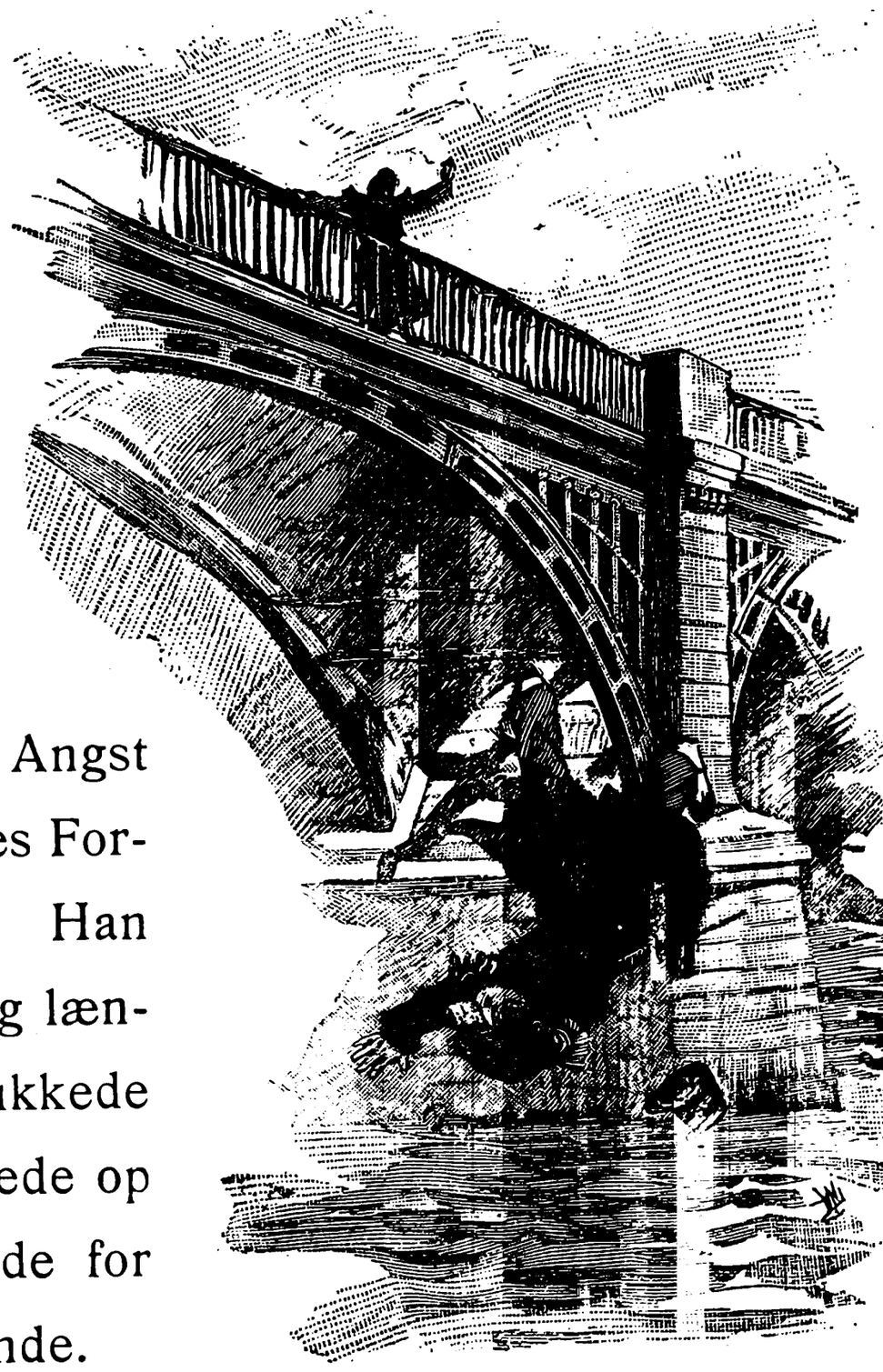
leren i Bezons. Saa gik de over Broen og ligesom hver Dag stansede de midtvejs for at stirre ned i Vandet.

Han bøjede sig længere og længere ud over Jærnrækværket, som om han nede i Strømmen saa' et eller andet, der drog ham til sig.

Luc sagde til ham:

„Tror Du, at Du kan naa at drikke?“

I samme Øjeblik, han udtalte det sidste Ord, trak Jeans Hovede Resten med sig, Benene beskrev en Bue i Luften og den lille blaa og røde Soldat plumpede ned som en Sten og forsvandt under Vandet.

Lucs Strube snærede sig sammen af Angst og han gjorde forgæves Forsøg paa at skrige. Han saa' noget bevæge sig længere borte, saa dukkede hans Kammerats Hovede op over Flodens Overflade for straks atter at forsvinde.

Endnu længere borte saa' han paany en Haand, en Haand alene, der et Øjeblik stak op fra Floden og atter blev borte. Det var det hele.

Flodskipperne, som kom ilende til, kunde ikke finde Liget den Dag.

Luc kom løbende alene tilbage til Kasernen. Han var ganske ude af sig selv, og da han fortalte om Ulykken, stod hans Øjne fulde af Taarer, hans Stemme var graadkvalt og Gang paa Gang maatte han pudse sin Næse:

„Han lænede sig . . . . han lænede sig . . . . ud-over Rækværket, og saa . . . . saa . . . . saa blev hans Hoved for tungt . . . . og han slog en Kuldbøtte, og saa faldt han . . . . han faldt . . . .“

Bevægelsen fik Bugt med ham, og han kunde ikke sige mere.

Om han havde vidst —

I SNEPPETIDEN

I SNEPPETIDEN

De spørger mig, kære Veninde, hvorfor jeg ikke kommer tilbage til Paris. De forundrer Dem over det, og De er ikke fri for at være lidt vred paa mig. Grunden, som jeg vil give Dem, vil formodentlig oprøre Dem endnu mere. Tror De, at en Jæger tager tilbage til Paris, naar Sneppetiden er inde?

Bevares vel, jeg baade forstaar og sætter Pris paa Livet inde i Byen, saaledes som det leves i Stuerne og paa Fortovet, men jeg foretrækker det frie Liv, en Jægers barske Efteraarstilværelse.

I Paris har jeg en Fornemmelse af, at jeg aldrig er i frisk Luft. Gaderne er jo dog, naar alt kommer til alt, ikke andet end store Fælleslejligheder uden Loft. Er man ude i det frie, naar man staar mellem to Mure med Fødderne paa en Brolægning af Træ eller Sten og med Blikket allevegne spærret af Byg-

ninger uden nogen Udsigt til Mark eller Skov? Tusinder af Mennesker løber én paa Ærmet, støder til én, hilser paa én og taler med én, og den Kendsgerning, at der kommer Vand paa min Paraply, naar det regner, er ikke tilstrækkelig til at give mig et Indtryk af Vidde omkring mig.

Her mærker jeg afgjort og herligt Forskellen mellem at være ude og inde . . . . Men det er ikke det, som jeg vilde fortælle Dem om.

Sneppetiden er inde.

Jeg maa først sige Dem, at jeg bor i et stort normannisk Hus i en Dal tæt ved en lille Flod, og at jeg næsten hver Dag gaar paa Jagt.

De andre Dage læser jeg. Jeg læser selv Ting, som en Pariser ikke har Tid til at lære at kende, meget alvorlige, meget dybe og meget mærkelige Ting, skrevne af et eller andet lærd Geni, en Fremmed, der har tilbragt hele sit Liv med at studere det samme Spørgsmaal og iagttage de samme Virkninger af vore Organers Funktioner paa vor Intelligens.

Men det var Snepperne, jeg vilde fortælle Dem om!

Altsaa: to af mine Venner, Brødrene Orgemol, og jeg tilbringer gerne det meste af Jagtsæsonen her, lige indtil den første Frost kommer. Saasnart det begynder

at fryse, tager vi til deres Gaard i Cannetot, ikke langt fra Fécamp, fordi der dèr er en vidunderlig lille Skov, en guddommelig lille Skov, hvor de forbidragende Snepper holder Rast.

De kender jo de to Brødre Orgemol? Det er to Kæmper, to Normanner fra gammel Tid, to Repræsentanter for den gamle og mægtige Erobrerrace, der oversvømmede Frankrig, tog og beholdt England, satte sig fast paa alle den gamle Verdens Kyster og allevegne rejste Byer; der som en Bølge skyllede over Sicilien, hvor den skabte en beundringsværdig skøn Kunst, plyndrede alle de stolte Stæder, dyppede Paverne i deres eget Fedt, fordi de var listigere end selv dem; og fremfor alt efterlod sig Børn i hver eneste Seng Jorden over. De to Orgemols er et Par helstøbte Normanner, alt hos dem bærer Normannerpræget, deres Tonefald, deres Tænkemaade, deres lyse Haar og deres havblaa Øjne.

Naar vi er sammen, taler vi altid normannisk indbyrdes, vi lever, tænker og handler som Normanner, vi bliver Normanner, endnu mere Bønder end vore egne Gaardmænd.

I de sidste fjorten Dage havde vi ventet paa, at Snepperne skulde indfinde sig.

Hver Morgen sagde Simon, den ældste, til mig:

„Vinden er gaaet over i Øst, saa begynder det i Reglen at fryse. Om to Dage har vi Sneppetrækket.“

Den yngste, Gaspard, der er mere nøjagtig i sine Angivelser, ventede med at bebude Frostens Ankomst, indtil den virkelig var der.

I Tirsdags kom han ved Daggry farende ind i mit Sovekammer og raabte:

„Det fryser. Jorden er helt hvid. To saadanne Dage til, saa kan vi tage til Cannetot.“

To Dage senere var vi ganske rigtig paa Vejen til Cannetot. Jeg er vis paa, at De vilde have let hjerteligt, hvis De havde set os. Vi var anbragte i en mærkelig Jagtvogn, som min Fader i sin Tid havde ladet konstruere. Konstruere er det eneste Ord, som jeg kan bruge, naar jeg taler om denne Kolos paa Hjul, eller rettere dette rullende Jordskælv. Inden i er der alt muligt. Kasser til Provianten, Kasser til Vaabnene, Kasser til Kofferterne og Kasser med Trem-mer til Hundene. Alt er i Ly undtagen Menneskene, der sidder og balancerer oppe paa nogle Bænke med et Rækværk om, svævende i tredie Sals Højde, højt oppe over de kæmpemæssige Hjul. Man maa selv se til, hvorledes man kommer derop, og bruge baade sine Hænder og Fødder og Tænderne med, hvis det gø-res behov, thi intetsomhelst letter én Opstigningen.

De to Orgemols og jeg klavrede altsaa op paa Toppen af dette Bjærg. Vi var udstyrede som Laplændere, klædte i Faareskind, med uhyre Uldsokker trukket over vore Benklæder og Gamascher over Uldstrømperne. Vore Huer var af sort Skind og vore Vanter af hvidt. Da vi var vel anbragte, kastede Jean, min Tjener, vore tre Grævlingehunde op til os. De hedder Pif, Paf og Moustache. Pif tilhører Simon, Paf Gaspard og Moustache mig. De ligner tre smaa behaarede Krokodiller. De er lange og lavstammede med skrækkeligt forvredne Ben og saa lodne, at de ser ud som en Dusk gult Smaakrat. Det er knapt nok, at man kan skelne deres sorte Øjne under Brynene og deres hvide Hjørnetænder under Skæghaarene. Vi nænner aldrig at sætte dem i Vognens Bure. Hver af os lægger sin ned ved sine Fødder for at holde dem varme.

Saa satte vi os i Bevægelse og skrumplede afsted. Det frøs, det knagfrøs. Vi var henrykte. Henad Klokken fem naaede vi vort Bestemmelsessted. Forpagteren, Picot, stod og ventede paa os udenfor Døren. Det er ogsaa en Stadskarl, ikke høj, men rund og undersætsig, kraftig som en Buldog, listig som en Ræv, altid smilende, altid tilfreds og altid i Stand til at faa Penge ud af alt.

Det er en stor Fest for ham, naar Sneppejagten begynder.

Gaarden er en rummelig, gammel Bygning med en stor Æblehave, omgivet af fire Rækker Bøgetræer,

der hele Aaret fører en drabelig Kamp med Havvinden.

Vi gaar ind i Køkkenet, hvor der flammer et stort Baal til vor Ære.

Bordet er dækket ligeoverfor det høje Ildsted, hvor der over en klar Ild drejes og brases en fed Høne, hvis Kraft drypper ned i et Lerfad.

Her staar Konen og hilser paa os, en høj, tavs og meget høflig Kvinde, som er fuldt optaget af sine huslige Bekymringer og i sin Hjerne uafbrudt tumler med Tal, Kornpriserne og Priserne paa Fjerkræ, Faar og Okser. Det er en ordentlig, stræng og bestemt Kvinde, som nyder hele Egnens Anseelse.

I den bageste Ende af Køkkenet er det store Bord, omkring hvilket alle Tjenestefolkene, Kuskene, Karlene, Daglejerne, Malkepigerne og Hyrderne om lidt vil tage Plads. Alle disse Mennesker indtager i Tavshed og

under deres Herskerindes aarvaagne Øje deres Maaltid, medens de iagttager os andre, som spiser til Middag sammen med Picot, der river Vittigheder af sig for at faa os til at le. Først naar alle hendes Undergivne er mætte, sætter Madam Picot sig til at spise sin tarvelige og enkle Kost alene ved et Hjørne af

Bordet, medens hun passer paa, at Pigen forretter sit Arbejde til hendes Tilfredshed.

Paa almindelige Dage spiser hun sammen med de andre.

De to Orgemols og jeg tilbringer Natten i et bart, hvidkalket Værelse, hvor der ikke er andet end tre Senge, tre Stole og tre Vandfade.

Picot holder mere af mig end af sine egne to Herrer. Hvorfor? Formodentlig fordi jeg ikke er hans Herre. Vi to gaar derfor sammen ind i Skoven tilhøjre, medens de to Brødre vil begynde Angrebet til venstre. Simon har Overopsynet med Hundene, som han alle tre trækker efter sig ved en Snor.

Vi er nemlig ikke paa Jagt efter Snepper, men efter Kaniner. Vi nærer alle tre den Overbevisning, at man aldrig skal søge efter Snepper, men kun finde dem. Man støder tilfældigt paa dem og saa skyder man dem — det er det hele. Hvis man udtrykkelig gaar ud for at lede efter dem, kan man være sikker paa, at man aldrig faar fat paa en eneste.

Der er noget forunderligt betagende ved i den friske Morgenluft at høre et kort Knald og straks derefter Gaspards vældige Røst, der rungende ud mod Horisonten forkynder: „En Sneppe! Hurra!“

Jeg er mere lumsk. Naar jeg har skudt en Sneppe,

raaber jeg: „En Kanin!“ Og jeg nyder til Overmaal min Triumf, naar jeg ved Frokosten Klokken tolv haler mit Bytte op af Jagttasken.

Picot og jeg er altsaa kommet ind i den lille Skov, hvor Bladene falder med en sagte og vedvarende Raslen, en tør, lidt vemodig Raslen — de er visne. Det er koldt, en let Frost bider i Øjnene, Næsen og Ørene og har overpudret Græsset og den brune Pløjejord med et fint Skum. Men vore Lemmer er varme under det tykke Faareskind. Solen lyser muntert i den blaa Luft, den varmer ikke videre, men den sætter én i godt Humør. Det er herligt at jage i en Skov paa saadan en frisk Vintermorgen.

Jeg hører en Hund gø. Det er Pif. Jeg kender dens spinkle Gøen. Saa hører jeg intet mere. Jo, nu igen en Gøen og saa nok en, det er Paf, som giver sit Besyv med. Men hvad gør dog Moustache? Jo, nu hører jeg den klynke som en Høne, der bliver kvalt; de er paa Spor efter en Kanin. Pas paa, Picot!

Deres Gøen fjerner sig, kommer nærmere og fjerner sig igen, hvorpaa den atter kommer tilbage. Vi følger efter Lyden, løbende ad smaa Stier med Øjet paa Vagt og Fingeren paa Aftrækkeren.

De løber ud ad Marken til, og vi ogsaa. Pludselig farer en graa Plet, en Skygge over Stien. Jeg kaster

Bøssen op paa Skulderen og fyrer. En let Røg svæver bort i den blaa Luft, og jeg ser paa Græsset en Klump hvide Haar, der bevæger sig. Saa hyler

jeg af alle mine Kræfter: „Kanin! Kanin! — Jeg har den!“ Og jeg viser den til de tre Hunde, de tre lodne Krokodiller, som gratulerer mig ved at logre med Halen og derpaa farer afsted for at opspore et nyt Bytte.

Picot var kommet hen til mig. Moustache gav sig atter til at bjæffe. Forpagteren sagde:

„Det er ikke umuligt, at det er en Hare, lad os gaa ud paa' Marken."

Men i samme Øjeblik, jeg traadte ud fra Skoven, saa' jeg ti Skridt fra mig Picots døvstumme Hyrde, Gargan, der stod indhyllet i sin store gule Kappe med en ulden Hue paa Hovedet og strikkede paa en Strømpe, saaledes som Hyrderne plejer her paa vor Egn.

Efter Skik og Brug sagde jeg til ham:

„Goddag Hyrde!"

Han løftede Haanden for at hilse paa mig, thi selv om han ikke havde kunnet høre min Stemme, havde han dog set, at mine Læber bevægede sig.

I femten Aar havde jeg kendt denne Hyrde. I femten Aar havde jeg hvert Efteraar set ham staa plantet urørlig paa en Mark, strikkende paa sin Strømpe. Hans Hjord fulgte ham som en Flok Hunde og syntes at adlyde hans Blik.

Picot tog mig om Armen:

„Ved De, at Hyrden har dræbt sin Kone?"

Jeg blev aldeles maalløs:

„Gargan? . . . Den Døvstumme?"

„Ja, det var nu i Vinter. Han var for Retten i Rouen. Nu skal jeg fortælle Dem Historien."

Han trak mig med tilbage ind i Skoven, thi Hyrden forstod at samle Ordene fra sin Herres Mund, som om han havde hørt dem. Han forstod ikke andre end sin Herre, men naar han stod lige overfor ham, var han ikke længere døv. Til Gengæld gættede Forpagteren, som om han var en Troldmand, Betydningen af hvert Udtryk i den Døvstummes Minespil, hver Bevægelse af hans Hænder, hver Trækning om hans Mund og hvert Glimt i hans Øjne.

Nu skal De høre Historien, et mørkt og trist Drama af den Slags, der ofte udspilles ude paa Landet.

Gargan var Søn af en Mergelspreder, en af de Mænd, som gaar ned i Mergelgravene for at uddrage det bløde, hvide Mergel, der spredes ud over Markerne. Han var født døvstum og blev derfor opdraget til at vogte Køer langs Vejgrøfterne.

Picot havde taget sig af ham og gjort ham til Hyrde paa Forpagtergaarden. Han viste sig at være en flink og redelig Hyrde, der ovenikøbet forstod sig paa at sætte et Lem i Led, og det skønt ingen nogensinde havde lært ham noget.

Da Picot overtog Gaarden efter sin Fader, var Gargan tredive Aar og saa ud til at være fyrre. Han var høj, mager og skægget, skægget som en Patriark.

Omtrent paa dette Tidspunkt døde der paa Egnen

en meget fattig Kone, Mo'r Martel, og efterlod sig et Pigebarn, som kun var femten Aar, og som paa Grund af sin stærke Tilbøjelighed for Brændevin havde faaet Tilnavnet „Draaben".

Picot tog sig af hende; han gav hende ingen Løn, men brugte hende til forskellige mindre Arbejder, og paa den Maade ydede hun Vederlag for Kosten. Hun tilbragte Nætterne i Laden, i Kostalden eller i Hestestalden, paa et Knippe Halm eller paa en Mødding, thi ingen vilde falde paa at give den Slags Eksistenser en Seng. Hun laa altsaa, hvor det kunde træffe sig, snart hos Kusken og snart hos Røgteren. Men inden der var gaaet lang Tid, havnede hun hos den Døvstumme, og fra nu af levede hun sammen med ham. Hvordan havde disse to ynkelige Vrag fundet paa at slaa sig sammen? Hvorledes bar de sig ad med at forstaa hinanden? Havde han nogensinde kendt en Kvinde før hende, han, der aldrig havde talt med noget Menneske? Var det hende, som havde opsøgt ham i hans rullende Hytte og forført ham, Eva fra Vejgrøften? Ingen ved det. Man ved kun, at en skøn Dag gav de sig til at leve sammen som Mand og Kone.

Ingen undrede sig over det. Selv Picot fandt dette Samliv ganske naturligt.

Men saa skete det, at Præsten fik Nys om denne

uregelmæssige Forbindelse og blev vred. Han gjorde Picot Bebrejdelser, rørte op i hans Samvittighed, og truede ham med hemmelighedsfulde Straffe. Hvad var der at gøre? Det var meget simpelt. Lade dem vie i Kirken og i Mairiet. Ingen af dem havde noget; han ejede ikke et Par hele Benklæder og hun ikke et ordentlig Skørt. Der var altsaa intet, som stillede sig i Vejen for at forene dem; Religionens Fordringer blev tilfredsstillede. Paa en Time blev de klappet sammen baade af Præsten og Borgmesteren, og dermed troede man, at alt var ordnet paa bedste Maade.

Det blev imidlertid snart en yndet Sport paa Egnen (undskyld, at jeg bruger et saa grimt Ord) at gøre Gargan til *Hanrej*. Førend han var gift, var der ingen, der tænkte paa at indlade sig med „Draaben", men nu vilde de alle til — det blev betragtet som en kostelig Spas. Det var ikke vanskeligt, man behøvede blot at stikke et lille Glas til hende bag Mandens Ryg. Historien vakte en saadan Opsigt, at Herrerne inde fra Goderville tog ud for at se paa det.

For en halv Liter Brændevin var „Draaben" parat, ligemeget med hvem, i en Grøft, bag en Mur, medens man paa samme Tid i hundrede Skridts Afstand kunde se Gargan staa ubevægelig og strikke, omgivet af sine brægende Faar. Det var en staaende Aarsag til Latter

i alle Omegnens Beværtninger. Der taltes heller ikke om andet om Aftenen foran Ilden, og naar man mødte hinanden paa Landevejen, spurgte man: „Har Du givet „Draaben“ en „Draabe“? Man vidste, hvad det vilde sige.

Hyrden syntes ikke at se noget. Men en Dag lokkede den unge Poirot fra Sasseville Gargans Kone hen bag en Høstak ved at vise hende en Flaske Brændevin. Hun forstod straks, hvad han vilde, og løb leende hen til ham. Men midt under det hele faldt Hyrden ned over dem, som om han var kommet ned fra en Sky. Poirot tog Benene paa Nakken og fo'r afsted, medens den Døvstumme med dyrelignende Skrig klemte sine Fingre om Konens Hals.

Folkene, der arbejdede i Marken, ilede til. Men det var allerede for sent. Hendes Tunge var sort, Øjnene traadte ud af Hovedet, og Blodet strømmede ud af Næsen. Hun var død.

Hyrden kom for Domstolen i Rouen. Da han var døvstum, tjente Picot ham som Tolk. Sagens Enkeltheder morede i høj Grad Tilhørerne. Men Forpagteren havde kun én Tanke: at faa sin Hyrde frikendt, og han bar sig meget snedigt ad.

Han fortalte først hele Historien om den Døvstumme og hans Ægteskab. Da han naaede til Forbrydelsen, gav han sig til selv at forhøre Morderen.

I hele Salen herskede Stilhed.

„Vidste Du, at hun bedrog Dig?“

Og paa samme Tid gentog han med sit Blik Spørgsmaalet.

Den anden rystede benægtende paa Hovedet.

„Du havde lagt Dig i Høstakken, da Du overraskede hende?“

Hyrden gjorde en Bevægelse som en Mand, der faar Øje paa noget hæsligt.

Forpagteren efterlignede derpaa med Tegn Borgmesteren og Præsten, der i Lovens og Vorherres Navn besegler en Forening, og spurgte Hyrden, om han havde dræbt sin Kone, fordi hun var bundet til ham med Menneskenes og Himlens Baand.

Hyrden nikkede bekræftende.

Picot sagde til ham:

„Vis os, hvorledes det gik til.“

Den Døvstumme adlød og gengav med malende Gestus og en udtryksfuld Mimik hele Scenen. Han viste, at han havde ligget og sovet i Høstakken, at han var vaagnet ved at mærke Straaet røre sig, at han havde villet se, hvad det var, og havde overrasket Parret.

Han havde rejst sig og stod mellem de to Gendarmer, og med en pludselig obskøn Bevægelse efterlignede han de Skyldiges Favntag.

En stormende Latter rystede Salen, men den standsede brat, thi med vilde Øjne, tyggende Kæber indè i det store Skæg, som om han bed i noget, udstrakte Arme og Hovedet skudt frem, anskueliggjorde Hyrden

for de forfærdede Tilskuere, hvorledes man begaar den Handling at kvæle et andet Væsen.

Han hylede som en Besat og hidsede sig i sin Vrede saaledes op, at han endnu troede at føle hende mellem sine Hænder. Han var til den Grad ude af sig selv, at Gendarmerne blev nødt til at holde ham og med Magt tvinge ham til at sætte sig for at blive roligere.

En Rædselsgysen fo'r gennem Salen, men Picot lagde Haanden paa Hyrdens Skulder og sagde jævnt:

„Den Mand har Æresfølelse."

Og Hyrden blev frikendt.

Hvad mig angaar, kære Veninde, da maa jeg tilstaa, at jeg blev revet stærkt med af dette Æventyr, som jeg maaske har fortalt Dem i ret grove Udtryk for intet at forandre i Forpagterens Beretning.

Da knaldede pludselig et Skud midt inde i Skoven og Gaspards vældige Røst buldrede som en Kanontorden:

„Ohej! En Sneppe!"

Se, saaledes tilbringer jeg min Tid med at studere Sneppetrækket, medens De i Boulogneskoven studerer de første Vintertoiletter.

EN LANDLIG RETSSAG

EN LANDLIG RETSSAG

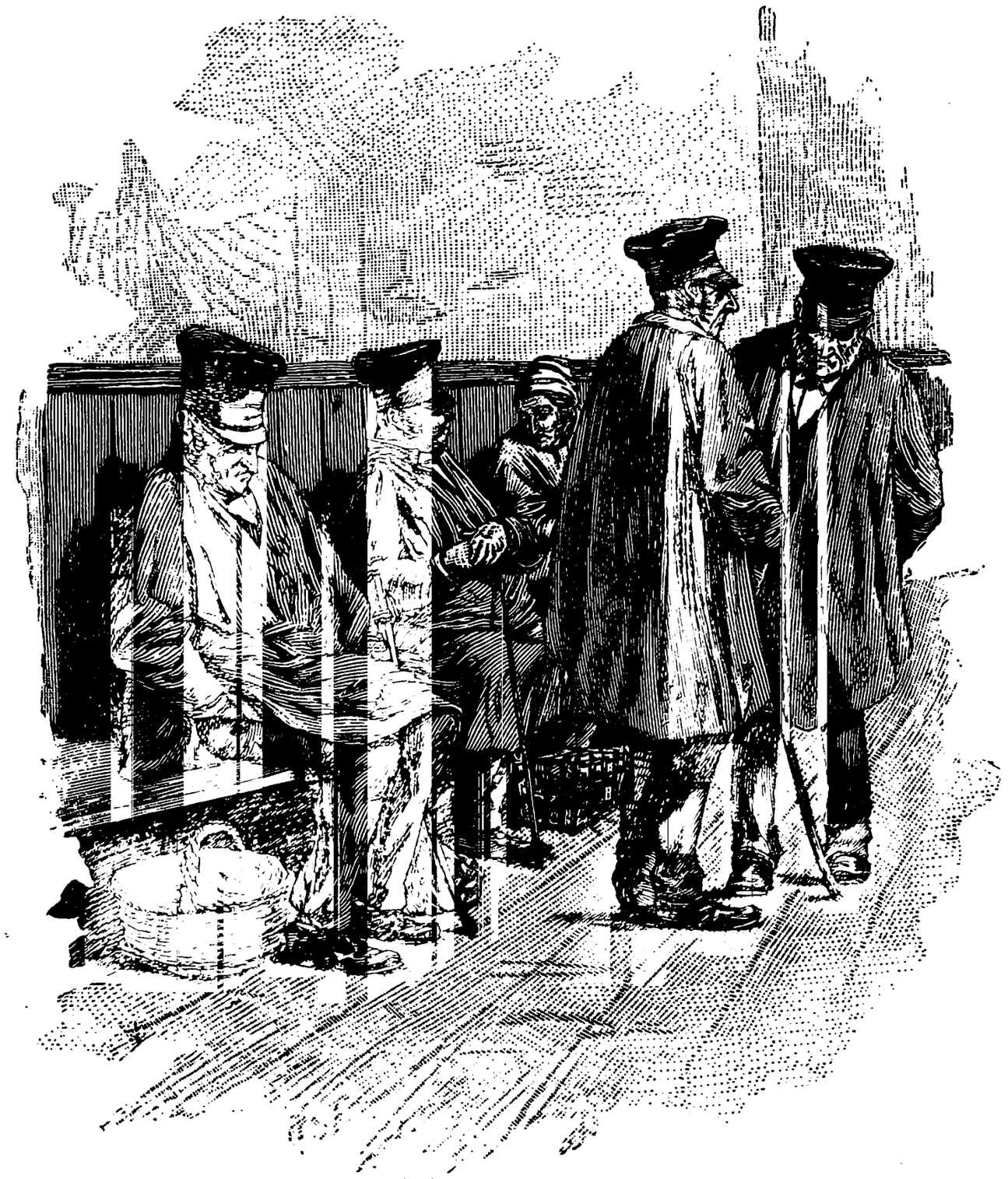
RETSSALEN i Gorgeville er fuld af Bønder, der ubevægelige sidder langs med Væggene og venter paa, at Retsmødet skal tage sin Begyndelse.

Der er alle mulige Slags, store og smaa, tykke og røde og magre og tørre, de ser ud, som om de var skaaret ud af Stammen paa et Æbletræ. De har stillet deres Kurve fra sig paa Gulvet og forholder sig rolige og tavse, hver optaget af sin egen Sag. De har bragt med sig en Lugt af Stald, Sved, sur Mælk og Mødding. Fluerne summer oppe under det hvide Loft. Gennem den aabne Dør lyder Hanernes Galen udenfor.

Paa en Slags Estrade staar et langt Bord med et grønt Tæppe. En gammel rynket Mand sidder yderst tilvenstre ved Bordet og skriver. Yderst tilhøjre sidder en Gendarm stiv som en Pind paa sin Stol og stirrer lige ud i Luften. Paa den nøgne Væg vrider en Kri-

stusfigur sig i Smerte og synes at frembyde sine evige Lidelser som Offer for disse Høveder, der lugter af Dyr.

Endelig kommer Dommeren. Han har en stærk

Ansigtsfarve og en solid lille Mave, og Øvrighedens sorte Kappe flagrer over hans travle, forpustede Bevægelser. Han sætter sig, lægger sin Embedskalot fra sig paa Bordet og ser med et Udtryk af dyb Foragt ud over Forsamlingen.

Han er Provinsens Skønaand og ynder at skilte med sin literære Dannelse. Han hører til dem, der oversætter Horats, nyder Voltaires smaa Vers og kan alle Parnys galante Digte udenad.

Han siger:

„Potel, kald Parterne frem.“

Og smilende mumler han:

„*Quidquid tentabam dicere versus erat.*“

Retsskriveren løfter sin skaldede Pande og fremsnøvler med en uforstaaelig Stemme:

„Madam Victoire Bascule mod Isidore Panturon.“

En omfangsrig Kvinde rejser sig, hun er stærkt pyntet, hun er øjensynlig fra Byen, den lille By, der er Sognets Knudepunkt. Paa Hovedet har hun en Hat med kulørte Silkebaand, over Maven tunger sig en Uhrkæde, paa Fingrene har hun en Masse Ringe, og i hendes Øren glimrer et Par Ørenringe som et Par tændte Kjærter.

Dommeren hilser hende som en gammel Bekendt med et Blik, hvori der glimter en hel Del Spot, og siger:

„Madam Bascule, fremsæt Deres Klage.“

Modparten holder sig paa den anden Side. Den repræsenteres af tre Personer. I Midten staar en ung

Bonde paa en femogtyve Aar, pluskæbet som et Æble og rød som en Valmue. Paa højre Side af ham staar hans Kone, der er ganske ung, lille og mager som en

Høne med et tyndt og fladt Hovede, paa hvilket der som en Kam sidder en lyserød Kappe. Hun har et Par runde, forbavsede og vrede Øjne, der kigger til Siden ligesom hos alt Fjerkræ. Paa Bondens venstre Side

staar hans Fader, en kroget Olding, hvis Krop forsvinder under den støvede Bluse som under en Klokke.

Madam Basculè begynder sin Forklaring:

„Hr. Dommer, det er nu femten Aar siden, at jeg tog Fyren dèr til mig. Jeg har opdraget ham og vist ham en Moders Kærlighed. Jeg har gjort alt for ham, jeg har gjort ham til en Mand. Han havde lovet mig, han havde svoret aldrig at forlade mig. Han har endogsaa faaet mig til at opsætte et Dokument, hvori jeg afstaar en lille Ejendom, min Gaard i Bec-de-Martin, der er sine seks Tusinde værd, til ham. Og saa kommer der paa én Gang et lille Fruentimmer, en lille snottet Tøs, en Stik-i-Rend . . .“

Dommeren: „Behersk Dem, Madam Bascule!“

Madam Bascule: „En lille . . . en lille . . . noksagt og fordrejer Hovedet paa ham. Jeg ved ikke, hvad hun har gjort ved ham, det ved Gud jeg inte ved . . . men Fjolset gaar hen og gifter sig med hende . . . og som Medgift giver han hende min Ejendom, *min* Ejendom i Bec-de-Martin . . . Men det finder jeg mig ikke i . . . det ved Gud jeg ikke gør . . . det manglede bare . . . Jeg har et Papir . . . lad ham give mig min Gaard tilbage, saa er vi kvit. Vi lavede et Dokument hos Notaren om Gaarden, og vi lavede et privat Dokument om vores Venskab for os selv hjemme. Det er lige-

saa meget værd som det andet. Lige for lige, ikke sandt?“

Hun rækker Dommeren et stort Stykke stemplet Papir.

Isidore Panturon: „Det er ikke sandt.“

Dommeren: „Ti stille. De faar Ordet, naar Turen kommer til Dem“ (han læser).

„Jeg undertegnede, Isidore Panturon, lover ved „nærværende min Velgørerinde, Madam Bascule, al„drig, saa længe jeg lever, at forlade hende og stedse „at tjene hende med Hengivenhed.

Gorgeville, den 5te August 1883.“

Dommeren: „Der staar et Kors under som Underskrift. De kan altsaa ikke skrive?“

Isidore Panturon: „Nej, det kan jeg ikke.“

Dommeren: „Er det Dem, som har tegnet dette Kors?“

Isidore Panturon: „Nej, det er ikke mig.“

Dommeren: „Hvem er det da?“

Isidore Panturon: „Det er hende.“

Dommeren: „Er De rede til at aflægge Ed paa, at det ikke er Dem, som har tegnet Korset?“

Isidore Panturon (japper): „Ved min Fa’rs Hovede og ved min Mo’rs og ved min Bedstefa’rs og min Bedstemo’rs og Vorherre selv, som hører mig, sværger jeg,

at det ikke er mig. (Han løfter Haanden og spytter ud til Siden for at give sin Ed større Vægt).

Dommeren (leende): „Hvorledes var Forholdet mellem Dem og Madam Bascule?“

Isidore Panturon: „Hun har ligget i med mig.“ (Latter blandt Tilhørerne).

Dommeren: „Moderer Deres Udtryk. De mener, at Forholdet mellem Dem og hende ikke har været saa rent, som hun paastaar det? . . .“

Fa'r Panturon (tager Ordet): „Han var ikke fyldt femten Aar, ikke fyldt femten, da hun tvang ham . . .“

Dommeren: „Er De vis paa, at han maatte tvinges?“

Faderen: „Det er, som jeg siger. Han var ikke femten. Og de sidste fire Aar havde hun fedet ham; hun stoppede ham som en Høne, saa at han var lige ved at revne. Og da saa Tiden var kommen, og hun mente, at han var tilstrækkelig godt i Stand, saa detraverede hun ham . . .“

Dommeren: „Detraverede? . . . Depraverede, mener De . . . Og De lod hende gøre det?“

Faderen: „Ja, hvad, hende eller en anden én, det maatte jo komme!“

Dommeren: „Hvad beklager De Dem saa over?“

Faderen: „Ikke over noget . . . jeg beklager mig slet ikke. Jeg synes bare, at naar han ikke længere

vil, saa maa han ogsaa være fri. Jeg forlanger, at Loven skal beskytte ham."

Madam Bascule: „De Mennesker tilsøler mig med deres Løgne, Hr. Dommer. Jeg har gjort ham til en Mand."

Dommeren: „Det siger de jo ogsaa."

Madam Bascule: „Og han fornægter mig, han forlader mig. Han stjæler min Ejendom . . ."

Isidore Panturon: „Det er ikke sandt, Hr. Dommer. For fem Aar siden vilde jeg gaa fra hende, fordi hun var bleven altfor fed, og det kunde jeg ikke lide. Jeg holder ikke af saa meget. Enhver har jo sin Smag, ikke? Jeg sagde til hende, at jeg vilde flytte, men saa gav hun sig til at tude, saa at Taarerne piskløb ligesom fra en Tagrende, og lovede mig sin Gaard i Bec-de-Martin, hvis jeg bare vilde blive nogle Aar endnu, bare fire eller fem Aar. Jeg endte med at sige „Ja". Hvad Herregud, naar hun tudede? Vilde De ikke have gjort det samme?

Jeg blev altsaa fem Aar til, Dag for Dag, Time for Time. Vi var kvit. Hun har faaet sin Betaling og jeg Gaarden. Den var saamænd knapt det værd!"

Isidores Kone (der hidtil har forholdt sig tavs, skriger med en skarp Papegøjerøst): „Ja, se paa hende, se bare paa hende, Hr. Dommer, saadan en Høstak. Er Gaarden vel for meget?"

Faderen: (ryster paa Hovedet og gentager med en overbevist Mine): „Nej, det var ikke for meget.“

(Madam Bascule synker ned paa Bænken bagved sig og giver sig til at græde).

Dommeren (faderlig): Ja, det er jo en kedelig Historie, kære Madam, men jeg kan ikke gøre noget ved den. De har givet ham et lovformeligt Skøde paa Deres Gaard i Bec-de-Martin. Den er hans, ubetinget hans, og han har ubestridelig Ret til at gøre, hvad han har gjort, og bringe sin Kone den i Medgift. Det tilkommer ikke mig at afgøre et Spørgsmaal, der . . . der . . . udelukkende er et Spørgsmaal om Finfølelse . . . jeg kan kun se paa Sagen med Lovens Øjne . . . og jeg kan intet udrette.“

Fa'r Panturon (i en stolt Tone): „Saa kan vi altsaa gaa hjem til os selv?“

Dommeren: „Selvfølgelig.“

(De gaar, fulgt af sympathiske Blikke fra Bønderne, der ser paa dem, saaledes som man ser paa Folk, der har vundet deres Sag. Madam Bascule hulker paa sin Bænk).

Dommeren (smilende): „Fat Dem, min gode Kone. Hører De, tag Dem sammen, tag Dem sammen . . . og . . . hvis jeg maa give Dem et Raad . . . saa søg hellere efter en . . . en ny Elev . . .“

Madam Bascule (gennem sine Taarer): „Det finder jeg saamænd ikke . . .“

Dommeren: „Det gør mig ondt, at jeg ikke kan give Dem Anvisning paa nogen.“

(Hun kaster et fortvivlet Blik op paa den lidende Kristus, der vrider sig paa sit Kors, saa rejser hun sig og gaar med smaa Skridt sin Vej, medens hun stadig hikker af Graad og skjuler Ansigtet i sit Lommetørklæde).

Dommeren (vender sig om imod sin Skriver og siger i en spottende Tone): „Calypso kunde ikke trøste sig over Ulysses Bortrejse . . . (saa tilføjer han med en embedshøjtidelig Røst):

„Raab de følgende Sager op!“

Skriveren (snøvler): „Célestin Polyte Lecacheur — Prosper Magloire Dieulafait . . .“

DYRET I ØRET

DYRET I ØRET

Diligencen til Havre stod i Begreb med at forlade Criquetôt. Alle Passagererne stod og ventede paa at blive raabt op i Gaarden til Hôtel du Commerce, der bestyredes af Malandin junior.

Det var en gul Vogn, der hvilede paa Hjul, som ogsaa havde været gule, men nu var helt graa af ophobet Snavs. Forhjulene var ganske smaa, de høje spinkle Baghjul bar den store Vognkasse, der var uformelig og opsvulmet som en Dyremave. Tre hvide Krikker med uhyre store Hoveder og runde Knæ skulde trække dette Monstrum. Hestene saa' ud, som om de allerede var faldet i Søvn foran dette besynderlige Køretøj.

Kusken Césaire Horlaville kom frem i Hoteldøren, idet han med Bagsiden af Haanden tørrede sig om Munden. Det var en lille tykmavet Mand, som ikke

desto mindre ved stadig at klatre op ad Hjulene op ovenpaa Vognen havde bevaret sin Smidighed. Regnen, den skarpe Vind og de mange smaa Glas havde farvet hans Ansigt rødt, og hans Øjne havde ved bestandig at stirre ud mod Sol og Blæst faaet en glippende Trækning. Foran de ubevægelige Bønder stod runde og brede Kurve fulde af forfjamsket Fjerkræ. Césaire Horlaville tog den ene Kurv efter den anden og løftede dem op paa Taget af sin Vogn. Lidt forsigtigere tog han paa dem, der var fyldte med Æg. Derpaa kastede han tilsidst nede fra nogle Kornsække og nogle smaa Pakker, svøbte ind i Lommetørklæder, i Lærredsstumper eller i Papir, derop. Saa lukkede han Vogndøren op, halede en Liste frem af sin Lomme og raabte:

„Sognepræsten i Gorgeville".

Præsten traadte frem, en kraftig, høj og bredskuldret Mand med rødsprængt Ansigtshud og et godlidende Udtryk. Han løftede sin Præstekjole op, ligesom Kvinderne løfter deres Skørter, for at sætte Foden paa Trinet og klavre ind i Vognen.

„Skolelæreren fra Rollebosc-les-Grinets."

Skolelæreren skyndte sig, lang og forlegen i en sort Frakke, der gik til Knæene, og forsvandt ligeledes ind gennem den aabne Dør.

„Mester Poirot, to Pladser.“

Poirot kom frem; han var høj og knortet, kroget af Ploven, afmagret af Afholdenhed, benet, med Huden tørret ind af Mangel paa Vask. Bagefter ham kom hans Kone, lille og mager som et udslidt Øg. Begge Hænderne holdt hun om en uhyre, grøn Paraply.

„Mester Rabot, to Pladser.“

Rabot betænkte sig, han var af Naturen meget forfjamsket.

Han spurgte:

„Er det mig, der bliver raabt paa?“

Kusken, som havde Ord for at være godt skaaret for Tungebaandet, skulde lige til at svare med en Vittighed, da Rabot pludselig fo'r frem ved et Skub fra sin Kone, et stort, firskaaret Fruentimmer med en Mave saa rummelig og saa rund som en Vintønde og med et Par Hænder saa brede som Klaptræer.

Rabot pilede op i Vognen som en Rotte ind i sit Hul.

„Mester Caniveau.“

En tyk Bonde, sværere end en Okse, fik Fjedrene til at knage under sin Vægt, idet han steg op i Vognen og forsvandt inde i den gule Kasse.

„Mester Belhomme.“

Belhomme, der var lang og mager, traadte frem

med Hovedet paa skraa, et ynkeligt Ansigt og et Lommetørklæde holdt for Øret, som om han havde Tandpine.

De havde alle den blaa Bluse over de mærkelige gammeldags, sorte eller grønlige Klædestrøjer, som de, naar de kom ind paa Havres Gader, vilde vise frem i al deres Pragt. Paa Hovedet havde de Silkekasketter saa høje som Taarne, hvad der i Normandiet betragtes som Toppunktet af Elegance.

Césaire Horlaville smækkede Vogndøren i, klatrede op paa Bukken og knaldede med sin Pisk.

De tre Heste lod til at vaagne, de rokkede med Hovedet og en svag Bjældeklang hørtes.

Kusken hylede af alle Kræfter: „Naa-da!“, strakte Armene frem og lod Piskeslagene regne ned over Hestene. De rystede sig, gjorde en Kraftanstrængelse og luntede afsted med smaa, langsomme og haltende Skridt. Bagved dem klirrer og rasler Vognens Ruder og Jernfjedrene, medens Passagererne, der sidder i to Linier ligeoverfor hverandre, skumples og rystes.

Til at begynde med var der almindelig Tavshed.

Sognepræstens Nærværelse lagde Baand paa dem. Imidlertid gjorde han selv Begyndelsen, thi han var af Naturen meget indladende og snakkelysten.

„Naa, Mester Caniveau,“ spurgte han, „gaar det efter Ønske?“

Den omfangsrige Bonde, hvis Fedme og tykke Mave skabte et Baand mellem ham og Præsten, svarede smilende:

„Aa jo, Hr. Pastor, man klarer sig jo saa godt, man kan. Og hvordan gaar det med Pastoren selv?“

„Aah, jeg klager aldrig.“

Efter en lille Pause spurgte Præsten igen:

„Og De, Mester Poirot?“

„Jo, det kunde være bedre, hvis bare Rapsen vilde give lidt mere i Aar, for det er dèr, Fortjenesten skulde komme fra.“

„Hvad skal man sige til det? Tiderne er sløje.“

„Ja vist er de sløje,“ forsikrede med en Røst som en Gendarm Mester Rabots tykke Kone.

Da hun var fra en af Nabolandsbyerne, kendte Præsten hende kun af Navn.

„Er det Dem, der er en Datter af Mester Blondel?“

„Ja, det er mig, der blev gift med Rabot.“

Den spinkle og forlegne Rabot nikkede tilfreds og smilende med bekræftende Ivrighed, som om han vilde sige: „Ja, det er rigtigt nok, det er mig, Rabot, som blev gift med Mester Blondels Datter.“

Pludselig gav Mester Belhomme, der stadig sad med Lommetørklædet for Øret, sig til at klynke paa det ynkeligste.

„Aa, aa," jamrede han og stampede med Foden for at give sin Smerte Luft.

„Er det en meget slem Tandpine, De har?" spurgte Præsten.

Bonden holdt et Øjeblik op med at klage for at svare:

„Nej, det er ikke . . . Hr. Pastor . . . det er ikke Tænderne, det er Øret . . . inde i Øret."

„Hvad er der i Vejen med Øret? Er det noget Voks, der har samlet sig?"

„Jeg ved ikke, om der er noget Voks, men jeg ved, at der er et Dyr, et stort Dyr, som er kravlet derind, da jeg laa og sov til Middag i Halmen i Laden."

„Et Dyr? Er De vis paa det?"

„Om jeg er vis paa det! Ligesaa vis som paa, at der er et Paradis, Hr. Pastor! Jeg kan jo mærke, hvor det kravler inde i Øret. Jeg er vis paa, at det æder mit Hoved op indvendig. Det æder mig op! . . . . . Aa, ja, ja! . . ."

Og han gav sig atter til at stampe med Foden.

De tilstedeværende var bleven stærkt interesserede.

Hver af dem gav sin Mening til Kende. Poirot vilde absolut have, at det skulde være en Edderkop, medens Skolelæreren holdt paa, at det maatte være en Ørentvist. Han havde allerede set det samme Tilfælde

en Gang i Campemuret, i Orne, hvor han havde været i seks Aar. Ørentvisten var ovenikøbet krøbet ind igennem Hovedet og kommet ud igen gennem Næsen; men Manden var bleven døv paa det Øre, fordi Trommehinden var bristet.

„Det er snarere en Orm," erklærede Præsten.

Mester Belhomme sad med Hovedet paa Siden og lænede det op mod Døren, thi han var kommen sidst ind i Vognen. Han klagede sig stadig:

„Aa, ja! aa ja! Jeg er bange for, at det er en Myre, en stor fed Myre, saadan som den bider! Saa, Hr. Pastor, nu giver den sig til at galoppere rundt!

Den galopperer! Aa ja, aa ja, det er ikke til at holde ud.“

„Har Du ikke været hos Lægen?“ spurgte Caniveau.

„Nej, det ved Gud, jeg ikke har!“

„Hvor kan det være?“

Frygten for Lægen syntes at gøre Belhomme rask.

Han rettede sig i Vejret uden dog at give Slip paa sit Lommetørklæde:

„Hvor det kan være! Har Du maaske Penge nok til at smide ud til saadan en Humbugmager? Han vilde bare være kommen én Gang, to Gange, tre Gange, fire Gange, fem Gange! Det vilde løbe op til baade to og fire Daler. To Daler, det er i alt Fald sikkert nok . . . Og hvad kunde han saa gøre, saadan en Humbugmager! Ved Du det?“

Caniveau lo:

„Nej, det ved jeg inte. Men hvor skal Du da ellers hen?“

„Jeg skal til Havre og spørge Chambrelan.“

„Hvem er Chambrelan?“

„Den kloge Mand.“

„Hvilken klog Mand?“

„Den kloge Mand, der gjorde min Fa'r rask.“

„Din Fa'r?“

„Ja, min Fa'r, den Gang."

„Hvad fejlede Din Fa'r?"

„Han havde faaet Træk i Ryggen og kunde hverken røre Arme eller Ben".

„Hvad gjorde han saa ved ham, Chambrelan?"

„Han æltede Ryggen paa ham, ligesom man ælter Brød, og paa et Par Timer var det væk."

Belhomme tænkte ogsaa nok, at Chambrelan havde „sagt" noget over ham, men det turde han ikke fortælle i Præstens Nærværelse.

Caniveau tog leende fat igen:

„Tror Du inte, at det er en Kanin, Du har faaet ind i Øret? Den har troet, at det var Indgangen til dens Hule med alle de Buske. Nu skal Du bare se, hvor jeg skal faa den ud og det i en Ruf."

Caniveau satte sine Hænder som en Raaber for Munden og begyndte at efterligne Hundenes Gøen, naar de er paa et Spor. Han bjæffede, hylede, tudede og gøede lige ind i Øret paa ham. Hele Vognen vred sig af Latter, selv Skolelæreren, der ellers aldrig lo.

Da Belhomme imidlertid saa' ud til at tage det ilde op, at de andre lo ad ham, vilde Præsten dreje Samtalen hen paa et andet Æmne, og han vendte sig om til Rabots Kone:

„Har De en stor Familie?"

„Aa, ja, saamænd, Hr. Pastor . . . det er drøjt at trække igennem.“

Rabot nikkede samstemmende, som om han vilde sige: „Ak ja, det er saamænd drøjt at trække igennem.“

„Hvor mange Børn er der?“

Hun erklærede myndigt med en stærk og sikker Røst:

„Seksten, Hr. Pastor! De femten er Mandens.“

Rabot gav sig til at smile endnu stærkere og sukkede af alle Kræfter. Han var Fader til femten, ganske alene til femten, han, Rabot! Hans Kone indrømmede det. Saa der var altsaa ingen Tvivl om den Ting! Det havde han min Salighed Grund til at være stolt af.

Hvis var den sekstende? Det sagde hun ikke. Det var formodentlig den første? De andre vidste det maaske, thi ingen af dem lod til at blive forundret. Selv Caniveau fortrak ikke en Mine.

Belhomme gav sig atter til at stønne:

„Aa, Gud, . . . aa, Gud, . . . aa, Gud! . . . den render rundt derinde . . . Jeg bliver tosset . . . aa, Gud! . . .“

Vognen stansede udenfor Polytes Beværtning. Præsten sagde:

„Hvis man prøvede paa at hælde noget Vand ind i Øret paa Dem, vilde det maaske faa Dyret til at komme ud. Skal vi forsøge?“

„Ja, jeg siger saa mange Tak.“

De steg alle ud for at overvære Begivenheden.

Præsten forlangte et Vandfad, et Haandklæde og et Glas Vand og paalagde Skolelæreren at holde Patientens Hovede godt fast i en skraa Stilling og, saa-

snart Vandet var løbet ind, at dreje det hastigt om paa den anden Side.

Men Caniveau, som allerede stod og kiggede ind i Belhommes Øre for at se, om han kunde faa Øje paa Dyret, udbrød pludselig:

„Føj for Satan, sikken en Marmelade! Den maa vi

først have muget væk. Kaninen kommer sgu' aldrig ud gennem den Ladning. Den hænger jo fast med alle fire Ben."

Præsten undersøgte Øret og kom ligeledes til det Resultat, at Passagen var altfor snæver og altfor tilstoppet til, at man med Held kunde prøve paa at drive Dyret ud. Det blev Skolelæreren, der ved Hjælp af en Tændstik og en Klud gjorde Vejen fri. Da det var besørget, hældte Præsten under almindelig Spænding ned i den rensede Øregang et halvt Glas Vand, der flød ud over Belhommes Ansigt, Hals og Haar. Saa drejede Skolelæreren hurtigt Hovedet hen over Vandfadet, som om han vilde skrue det af Halsen. Nogle Draaber faldt ned i det hvide Fad. Alle Passagererne styrtede til. Der var ikke kommet noget Dyr ud.

Ikke desto mindre erklærede Belhomme:

„Jeg mærker ikke noget mere."

Præsten saa sig triumferende om og erklærede:

„Nej, selvfølgelig ikke. Den er druknet!"

Alle var tilfredse, og de steg atter til Vogns.

De var imidlertid knapt nok kommet paa Vej, førend Belhomme gav sig til at udstøde de forfærdeligste Skrig. Dyret var atter levet op og var blevet ganske rasende. Han forsikrede endogsaa, at det var kommet helt ind i Hovedet og var begyndt at æde løs af Hjer-

nen. Han hylede og vred sig til den Grad, at Poirots Kone troede, at han var bleven besat af Djævlen, og slog Kors for sig.

Omsider stilnede Smerterne en Smule, og Patienten forklarede, at nu spadserede *det* rundt inde i Øret. Han efterlignede med sin Finger Dyrets Bevægelser og stirrede ligefrem for sig, som om han tydeligt kunde se det.

„Se . . . nu kryber det tilvejrs igen . . . aa, ja . . . aa, ja . . . det er ikke til at holde ud!“

Caniveau blev utaalmodig:

„Det er vel Vandet, som gør det rasende. Det er maaske mere vant til at faa serveret Vin.“

De lo igen allesammen. Han fortsatte:

„Naar vi kommer til Bourbeux' Værtshus, saa giv det noget rigtig regederligt Brændevin. Saa rører det sig pinedød ikke mere, det svarer jeg for.“

Men Belhomme kunde næsten ikke mere holde det ud for Smerte. Han gav sig til at skrige, som om Sjælen blev flaaet ud af Livet paa ham. Præsten blev nødt til at holde ham paa Hovedet. Césaire Horlaville fik Ordre til at stanse ved første Hus, de kom til.

Det var en Forpagtergaard ved Vejkanten. Belhomme blev transporteret derind og lagt paa Køkkenbordet for, at man kunde gentage Operationen. Cani-

veau raadede stadig til at blande Brændevin i Vandet for at gøre Dyret beruset, faa det til at falde i Søvn og maaske dræbe det. Men Præsten foretrak Eddike.

Draabe for Draabe lod han Blandingen falde ned i Øret, for at den denne Gang skulde trænge rigtig til Bunds, og lod den derpaa blive nogle Minutter inde i det hjemsøgte Organ.

Et Vandfad blev igen skaffet til Veje, og Belhomme blev af de to Kolosser, Præsten og Caniveau, drejet om med et pludseligt Ryk, medens Skolelæreren bankede med sine Fingre paa det raske Øre for rigtig at tømme det andet.

Selv Césaire Horlaville var kommet ind og stod med Pisken i Haanden og saa' til.

Og paa én Gang fik de i Bunden af Vandfadet Øje paa et lille brunt Punkt, der ikke var større end et Valmuefrø, men som ikke desto mindre bevægede sig. Det var en Loppe! Der lød en Række forbavsede Skrig, efterfulgt af skraldende Lattersalver. En Loppe, den var god! Den var sg'u god! Caniveau klaskede sig paa Laarene, Césaire Horlaville slog Knald med Pisken, Præsten skingrede op som et Æsel, der skryder, og de to Koner udstødte smaa Latterhvin, der mindede om Hønsenes Klukken.

Belhomme havde rejst sig og sad nu paa Køkken-

bordet. Han havde taget Vandfadet paa Skødet og stirrede med alvorsfuld Opmærksomhed og tilfredsstillet Vrede paa det besejrede lille Dyr, der sprællede i Vandet.

„Dèr, dit Kræ!“ brølede han og spyttede paa det.

Kusken, der var helt fra det af Grin, blev ved at gentage:

„En Loppe! . . . en Loppe! Det var som Satans! En Loppe!“

Da han endelig var bleven lidt roligere, raabte han:

„Naa, vi maa videre. Vi har spildt Tid nok.“

Og de stadig grinende Passagerer gik ud til Vognen.

Men Belhomme, der kom sidst, erklærede:

„Ja, se, jeg gaar nu tilbage til Criquetôt. Nu har jeg jo ikke mere noget at gøre i Havre.“

Kusken svarede:

„Jeg er lige glad, naar Du bare betaler Din Plads.“

„Jeg skylder Dig kun Halvdelen, jeg har jo kun kørt Halvvejen.“

„Nej, Du maa betale det hele, for Du har bestilt Pladsen til hele Vejen.“

Det blev til Skænderi, som snart udartede. Belhomme svor, at han kun vilde give tyve Sous, medens Césaire Horlaville svor paa, at han ikke vilde tage mod mindre end fyrre.

De stod lige overfor hinanden og stirrede hin-

anden lige ind i Ansigtet, medens de skreg af fuld Hals.

Caniveau steg atter ud af Vognen:

„For det første skylder Du Præsten fyrretyve Sous,

forstaar Du, og dernæst en Omgang til os allesammen, det bliver fem og halvtreds, og dernæst tyve Sous til Césaire. Er Du med paa den, Dit Høved?“

Kusken, som var henrykt ved at se Belhomme blive

nødt til at punge ud med tre Francs og fem og halvfjerds, svarede:

„Javel, det er reelt nok.“

„Naa, vil Du saa se, Du kan betale!“

„Gu' gør jeg ej. For det første er Præsten da ikke Læge.“

„Hvis Du ikke betaler, sætter jeg Dig ind i Césaires Vogn og tager Dig med til Havre.“

Og Kæmpen tog Belhomme om Livet og løftede ham op som et lille Barn.

Den anden saa', at han var nødt til at give efter. Han trak sin Pung frem og betalte.

Saa satte Vognen sig atter i Bevægelse i Retning mod Havre, medens Belhomme vendte om og gik til Criquetôt, og alle Paasagererne, som nu var bleven ganske stumme, sad og saa' tilbage ad den hvide Vej, hvor Bondens blaa Bluse flagrede over hans lange Ben.

HR. PARENT

HR. PARENT

I

Den lille Georges laa paa alle fire midt i Alléen og lavede Grusbjærge. Han samlede Gruset med begge Hænder, dyngede det op i en Pyramide og plantede et Kastanieblad paa Toppen.

Hans Fader sad paa en Jernstol og iagttog ham med en udelt og forelsket Opmærksomhed. Han saa' intetsomhelst andet end Drengen i dette lille offentlige Anlæg, der var fuldt af Mennesker.

Paa hele den runde Vej, som gaar forbi Bassinet og Trinité-Kirken og omkring Græsplænen, var der andre Børn, som var ligesaa ivrigt optagne af deres smaa Lege, medens deres Barnepiger ligegyldigt saa' til eller stirrede ud i Luften med stive Øjne, eller medens deres Mødre sad og passiarede indbyrdes, medens de med stadige Sideblikke vaagede over deres Afkom.

Parvis og højtidelige spadserede Ammerne frem og

tilbage og lod deres lange spraglede Baand slæbe efter og i deres Arme havde de noget ubestemmelig hvidt, medens smaa kortskørtede og barbenede Piger midt i deres Leg med Tøndebaandene stod stille og talte ivrigt sammen, og medens Anlægets Opsynsmænd i deres grønne Frakker luntede omkring mellem alle Børnene og bestandig gjorde Omveje for ikke at ødelægge de mange Jordvolde eller komme til at trampe paa de smaa Hænder og forstyrre det Myrearbejde, som disse stumpede Menneskelarver havde saa travlt med.

Solen skulde til at forsvinde bag Rue St. Lazares Tage og sendte sine Straaler paaskraa ned over den pyntede, barnlige Skare. Kastanietræerne stod pludselig badede i et gult Skær, og de tre Kaskader foran den høje Kirkeportal saa' ud, som om de var af flydende Sølv.

Parent saa' paa sin Søn, der laa sammenkrøbet i Gruset. Med kærlige Blikke fulgte han hver af hans Gestus og syntes med Spidsen af sine Læber at ledsage hver af Georges' Bevægelser med et Kys.

Men da han tilfældigt kom til at se op paa Kirkeuhret, opdagede han til sin Skræk, at han allerede var fem Minutter forsinket. Han rejste sig, tog Barnet i Armen, børstede dets Bluse, der var fuld af Jord, tørrede dets Hænder og trak det med i Retning af Rue Blanche.

Han fremskyndede sine Skridt for ikke at komme senere hjem end sin Kone, og Drengen, som havde ondt ved at følge ham, trippede afsted ved Siden af ham.

Faderen saa' det, tog ham op paa Armen og gik endnu stærkere. Han pustede af Anstrængelse, medens han gik op ad det stejle Fortov. Det var en

Mand paa fyrretyve Aar. Han var allerede graahaaret, lidt vel ved Magt med en Mave, som han selv syntes at ængste sig for, og som fortalte, at han oprindelig havde været en glad Sjæl, som Forholdene havde taget Modet fra.

For nogle Aar siden havde han giftet sig med en ung Kvinde, som han holdt meget af, og som han nu behandlede med Haardhed og almægtig, despotisk Myndighed. Hun skændte bestandig paa ham for alt, hvad han gjorde, og for alt, hvad han ikke gjorde, bebrejdede ham hans mindste Handlinger, hans Vaner, hans Tilbøjeligheder, hans Smag, hans Væsen, hans Gestus, hans Fedme og den lidt slæbende Klang i hans Stemme.

Ikke desto mindre elskede han hende endnu, men han elskede især det Barn, hun havde skænket ham. Georges, der nu var tre Aar gammel, var bleven hans største Glæde og hans stadige Beskæftigelse. Han havde ikke nogen Stilling, da han havde en lille Formue, der gav ham en aarlig Indtægt af tyve tusinde Francs. Hans Kone, som han havde taget uden Medgift, ærgrede sig uophørlig over sin Mands Mangel paa Virkelyst.

Endelig var han hjemme. Han satte Barnet fra sig paa Trappens nederste Trin, tørrede sin Pande og gav sig til at stige op.

Paa anden Sal ringede han paa.

En gammel Pige, som havde opdraget ham, et af den Slags Tyende, der er et Hjems Tyranner, kom

ud og lukkede op. Han spurgte ængstelig:

„Er Fruen kommet hjem?“

Pigen trak paa Skulderen:

„Naar har Herren set Fruen komme hjem Klokken halvsyv?“

Han svarede i en forlegen Tone:

„Det er godt, saa meget desto bedre. Saa kan jeg faa Tid til at klæde mig om, jeg er meget varm.“

Pigen saa' paa ham med et Udtryk af ærgerlig og foragtende Medlidenhed og brummede:

„Ja, jeg ser nok, at Herren er ganske svedt. Herren har løbet og maaske ovenikøbet baaret Drengen. Og det bare for at være hjemme og vente paa Fruen Klokken halvsyv. Det manglede blot, at jeg ogsaa skulde give mig til at være parat paa den Tid. Næ, jeg vil lave min Middag til Klokken otte, og saa er jeg lige glad, om man maa vente paa den. Saa risikerer man da ialfald ikke, at Stegen bliver brændt!“

Parent lod, som om han ikke hørte efter:

„Det er godt. Det er godt. Georges maa have sine Hænder vaskede, han har rodet i Gruset. Jeg vil imedens gaa ind og skifte. Sig til Stuepigen, at hun maa sørge for, at han ser pæn ud.“

Han gik ind i sit Værelse og skød Slaaen for Døren for at være alene, ganske alene, helt alene. Han var efterhaanden bleven til den Grad vant til at blive irettesat og hundset, at han kun havde Følelsen af at være i Sikkerhed, naar han befandt sig bag en laaset Dør. Han turde ikke en Gang tænke længere, reflektere eller ræsonnere med sig selv, hvis han ikke ved

en Nøgle, som var drejet to Gange om i en Laas, følte sig beskyttet mod alle Blikke og Formodninger.

Han lod sig synke ned paa en Stol for at komme sig lidt, inden han tog rent Linned paa, og gav sig til at tænke paa, at Julie begyndte at blive en ny Fare i Huset. Hun hadede hans Hustru, det var tydeligt nok, men hun hadede især hans Kammerat, Paul Limousin, som, hvad der er meget sjældent, var bleven Husets fortrolige og intime Ven, efter at han først havde været hans uadskillelige Ledsager i Ungkarledagene. Det var Limousin, der dæmpede Bølgerne, naar de gik højt mellem ham og Henriette, det var Limousin, der tog ham i Forsvar, tilmed ivrigt, ja tilmed strængt, overfor alle de ufortjente Bebrejdelser og pinlige Scener, alle hans daglige Livs Kvaler.

I snart et halvt Aar havde Julie hvert Øjeblik tilladt sig at komme med nedsættende og misbilligende Bemærkninger om sin Frue. Mindst en Snes Gange om Dagen erklærede hun, at: „hvis jeg var Herren, lod jeg mig ikke paa den Maade trække rundt ved Næsen. Men Gudbevares . . . . hver har jo sin Natur!“

En Dag havde hun ovenikøbet dristet sig til at være uforskammet mod Henriette, der havde nøjedes med om Aftenen at sige til sin Mand:

„Jeg vil kun meddele Dig, at hvis hun én Gang til kommer med en næsvis Bemærkning, saa jager jeg hende paa Døren.“

Alligevel havde han Indtrykket af, at hun, som ellers ikke lod sig gaa paa af noget, var overbærende overfor den gamle Pige, og han tilskrev denne Mildhed den Agtelse, hun følte for den Pige, som havde opdraget ham og lukket hans Moders Øjne.

Men nu var det forbi. Tingene kunde ikke blive ved med at gaa paa denne Maade. Han gruede ved Tanken om, hvad der kunde hænde. Hvad skulde han gøre? At sende Julie bort, forekom ham som en saa utaknemlig Udvej, at han slet ikke turde fæstne sin Tanke ved den. At give hende Ret ligeoverfor hans Hustru var ligeledes umuligt. Og han var sikker paa, at der ikke vilde gaa en Maaned, førend Situationen blev uudholdelig imellem de to.

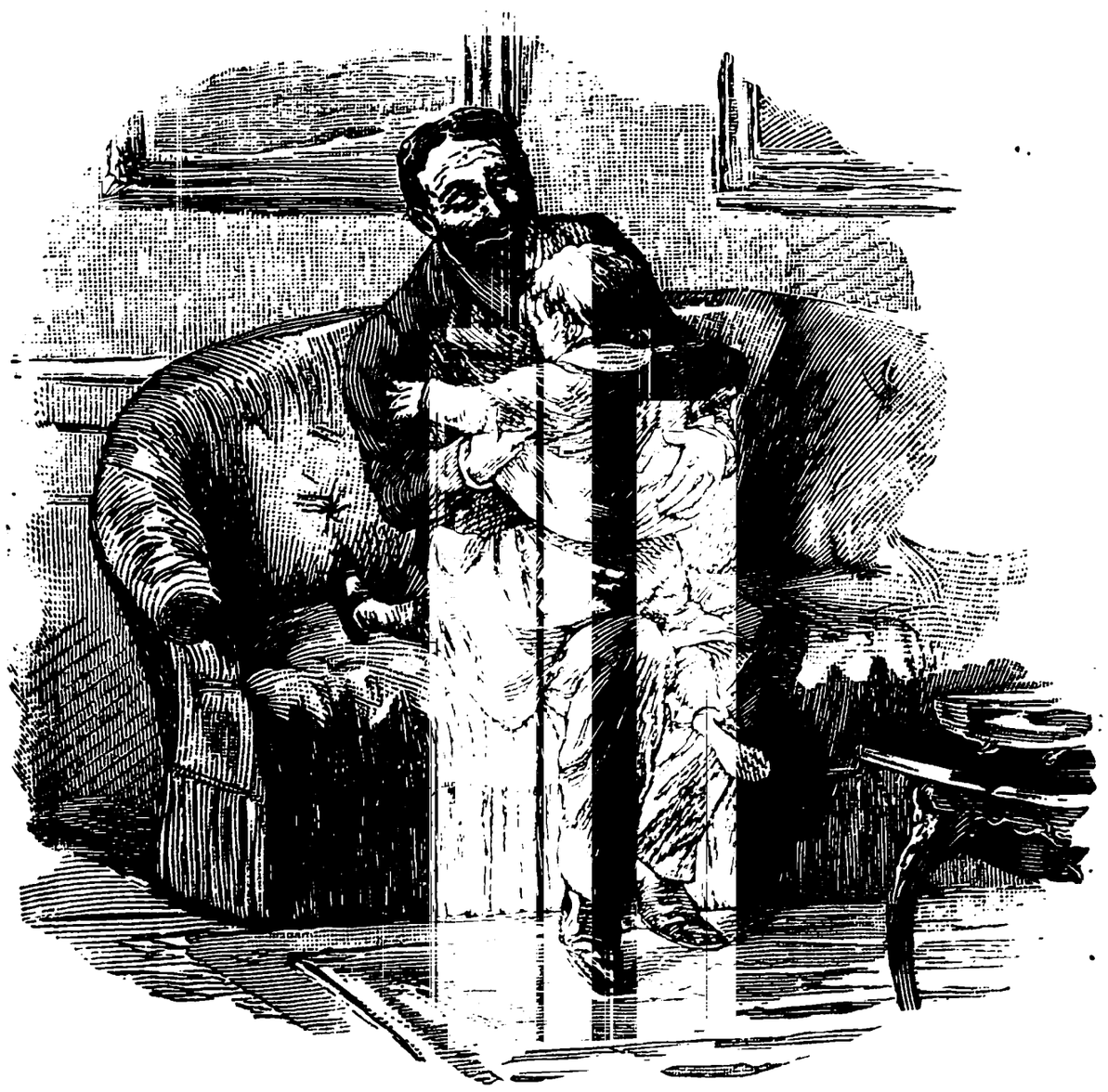
Han blev siddende med dinglende Arme og søgte forvirret efter en Løsning, der kunde klare det hele, men uden at finde nogen. Saa mumlede han:

„Gudskelov, at jeg har Georges . . . ellers vilde jeg være meget ulykkelig.“

Paa én Gang fik han den Idé at spørge Limousin til Raads og besluttede sig til det. Men et Øjeblik efter fik Erindringen om det Fjendskab, der syntes at

være opstaaet mellem hans Pige og hans Ven ham til at frygte for, at denne sidste vilde raade ham til at give hende Afsked; og han sank atter tilbage i den samme Angst og Uvished.

Uhret slog syv. Det gav et Sæt i ham. Klokken var syv, og han havde endnu ikke faaet skiftet Linned.

Forfjamsket og forpustet klædte han sig af, vaskede sig, tog en ren Skjorte frem og klædte sig atter hastigt paa, som om der i Stuen ved Siden af sad nogen og ventede paa ham i Anledning af en yderst vigtig Begivenhed.

Derpaa gik han atter ind i Dagligstuen, glad over ikke længere at behøve at frygte for at være forsinket.

Han kastede et Blik i Avisen, gik hen og saa' ned paa Gaden og gik tilbage og satte sig paa Sofaen, da hans Søn traadte ind, vasket, kæmmet og smilende. Parent tog ham i sine Arme og kyssede ham lidenskabeligt. Først kyssede han ham paa Haaret, saa paa Øjnene, paa Kinderne, paa Munden og paa Hænderne. Derpaa lod han ham springe højt op i Luften og løftede ham i stiv Arm op til Loftet. Endelig satte han sig udmattet af denne Anstrengelse atter paa Sofaen, tog Georges paa Skødet og lod ham ride Ranke.

Drengen lo henrykt, han fægtede med sine smaa Arme, udstødte høje Glædesskrig, og Faderen lo med, han raabte op, saa hans tykke Mave rystede, og morede sig endnu bedre end Barnet.

Han elskede den Dreng af hele sit godlidende, miskendte og mishandlede Hjerte. Han elskede ham med vanvittige Kærlighedsudbrud, med voldsomme Kærtegn, med hele den Ømhed, som han skamfuld havde stængt inde i sig selv, som aldrig havde faaet Lov til at slippe ud, ikke en Gang i hans Ægteskabs første Dage, thi hans Kone havde altid været kold og tilbageholdende overfor ham.

Julie viste sig pludselig i Døren. Hendes Ansigt var blegt, hendes Øjne lynede, og med en Stemme, der dirrede af Raseri, forkyndte hun:

„Klokken er halvotte!“

Parent kastede et uroligt og resigneret Blik op paa Uhret og mumlede:

„Ja, det er den skam ogsaa. Den er halvotte.“

„Middagen er færdig.“

Han' saa Uvejret komme og prøvede paa at afværge det:

„Ja, men jeg synes, Du sagde, da jeg kom hjem, at Du ikke vilde lave den før til Klokken otte?“

„Til Klokken otte . . . Det mener Herren da vel ikke? Herren vil da vel ikke have, at vi skal lade Barnet vente til Klokken otte med at faa Mad. Saadan noget er bare noget, man siger. Det vilde jo aldeles spolere Drengens Mave, om han skulde vente til Klokken otte. Ja, hvis der ikke var andre end hans Moder! Hun er saamænd ligeglad med sit Barn! Ja, det er saamænd en nydelig Moder! Hvis det ikke er en Ynk at se paa saadan en Moder!“

Parent, der dirrede af Angst, følte, at det gjaldt om at stanse den truende Scene.

„Julie,“ sagde han, „jeg tillader Dig ikke at tale saaledes om din Frue. Forstaar Du mig? Og glem det ikke for Fremtiden.“

Den gamle Pige snappede efter Vejret af Forbavselse, drejede sig om paa Hælen, gik sin Vej og smækkede Døren i efter sig med en saadan Voldsomhed, at

alle Krystallerne i Lysekronen kom i Bevægelse og i nogle Sekunder i den stille Stue frembragte som en let og fjern Klemten af smaa usynlige Klokker.

Georges, som i første Øjeblik var bleven overrasket, gav sig til henrykt at klappe i Hænderne, han pustede Kinderne op og fremstødte af sine Lungers fulde Kraft et stort „Bum!“ for at efterligne Dørens Smækken.

Saa gav hans Fader sig til at fortælle ham Historier, men hans Bekymringer fik ham til hvert Øjeblik at tabe Traaden i sin Fortælling. Drengen, som ikke længer kunde forstaa ham, spærrede Øjnene vidt op. Parent tog ikke Blikket bort fra Uret. Han syntes, at han kunde se Viserne flytte sig. Han ønskede, at han kunde have stanset Tiden, faaet den til at staa stille, indtil hans Kone kom hjem. Han var ikke vred paa

Henriette, fordi hun var forsinket, men han var bange, bange for hende og for Julie, bange for alt, hvad der kunde hænde. Ti Minutter mere vilde være tilstrækkelige til at hidføre en uhjælpelig Katastrofe, Forklaringer, hvis Hæftighed han ikke en Gang turde forestille sig. Blot Tanken om en Strid, om højrøstede Stemmer, om Skældsord, der flyver som Kugler gennem Luften, om de to Kvinder staaende lige overfor hinanden, Ansigt til Ansigt, stirrende hinanden dybt ind i Øjnene, medens de tilkastede hinanden de haanende Ord, fik hans Hjerte til at banke, udtørrede hans Mund, som om han havde gaaet en Tur i Solen, og gjorde ham slap som en Klud, saa slap, at han ikke længere havde Kræfter til at lade Barnet hoppe paa sine Knæ.

Klokken slog otte; Døren gik atter op, og Julie viste sig paany paa Tærsklen. Hun saa' ikke længer saa ophidset ud, men i hendes Øjne laa et Udtryk af kold og ondsindet Bestemthed, der gjorde hende endnu mere skrækindjagende.

„Herren ved," sagde hun, „at jeg har tjent Deres Moder til hendes sidste Dag, og at jeg har passet Dem, lige fra De blev født og til den Dag i Dag! Jeg tror, at man kan sige, at jeg har været mit Herskab hengiven . . ."

Hun stansede og ventede et Svar.

Parent stammede:

„Javist, gode Julie, javist.“

Hun fortsatte:

„Men De ved ogsaa, at jeg aldrig har gjort noget for Pengenes Skyld, men at jeg altid har handlet for Deres egen Skyld, at jeg aldrig hverken har narret Dem eller løjet for Dem, at De aldrig har kunnet gøre mig den mindste Bebrejdelse . . .“

„Ja, vist saa,“ sagde han.

„Godt . . . derfor har jeg ogsaa Lov til at sige, at dette her ikke kan blive ved med at gaa. Det er af Venskab for Dem, at jeg ingenting har sagt, at jeg har ladet Dem blive i Deres Uvidenhed, men nu gaar det for vidt, De er altfor meget til Grin i hele Kvarteret. De kan gøre, hvad De vil, men alle ved Besked med det, og nu kan jeg heller ikke tie længer, jeg maa sige det, skønt De vist næppe takker mig for det. Naar Fruen kommer saa sent hjem, saa er det, fordi hun foretager sig afskyelige Ting.“

Han var altfor forfjamsket til rigtig at forstaa, hvad hun sagde. Han kunde kun fremstamme:

„Ti . . . hører Du . . . ti . . . Du ved jo, at jeg har forbudt Dig at . . .“

Med uimodsigelig Bestemthed afskar hun ham Ordet:

„Nej, nu maa jeg sige Herren det hele. Fruen har allerede længe været gode Venner med Hr. Limousin. Jeg har selv over tyve Gange set dem kysse hinanden bag Døren. Herren kan stole paa, at hvis Hr. Limousin havde været rig, saa var det ikke Herren, at Fruen havde giftet sig med. Herren behøver bare at huske paa, hvorledes det Ægteskab kom i Stand, saa vil han se klart paa det hele . . .“

Parent havde rejst sig, han var bleven ligbleg og stammede:

„Ti . . . ti . . . eller . . .“

Hun vedblev:

„Nej, jeg vil sige det altsammen. Fruen tog kun Herren for Pengenes Skyld, og hun har bedraget Dem fra den allerførste Dag. Det var aftalt imellem dem, det var da tydeligt nok! Hvis Herren bare vil tænke sig om. Og da Fruen var misfornøjet med at være gift med Herren, som hun ikke brød sig om, saa har hun gjort ham Livet saa hedt, saa hedt, at jeg næsten ikke kunde holde ud at se paa det . . .“,

Han gik med knyttede Hænder to Skridt hen imod hende og gentog: „Ti . . . ti . . .,“ thi han kunde intet finde at svare.

Den gamle Pige veg ikke tilbage. Hun lod til at være bestemt paa at trodse alt.

Men Georges, der først var bleven forfjamsket og derefter forskrækket over de skændende Stemmer, gav sig til at udstøde nogle hvinende Skrig. Han stod bag-

ved sin Fader og hylede med fortvivlet Ansigt og aaben Mund.

Sønnens Graad gjorde Parent ude af sig selv og fyldte ham med Had og Raseri. Med Armene løftede

og parat til at slaa løs med begge Hænder styrtede han hen imod Julie og skreg:

„Dit afskyelige Fruentimmer, skal Du forgifte Barnets Sind!“

Han rørte allerede ved hende. Hun slyngede ham ind i Ansigtet:

„Herren kan slaa mig, hvis han vil, mig, som har passet ham, fra han var lille, men det forhindrer ikke, at hans Kone bedrager ham, og at hans Barn ikke er hans. . . .“

Han stansede med et Ryk og lod Armene falde ned. Og han blev staaende lige overfor hende, saa forvildet, at han ikke mere forstod nogetsomhelst.

Hun tilføjede:

„Man behøver bare at se paa Barnet for at se, hvem der er hans Fader. Han er jo Hr. Limousins udtrykte Billede. Man behøver bare at se paa hans Pande og hans Øjne. Selv en Blind vilde ikke kunne tage fejl . . .“

Han havde grebet hende om Skuldrene og ruskede hende af alle sine Kræfter, medens han fremhakkede:

„Din Slange . . . din Slange! Ud herfra . . . din Slange! gaa din Vej, eller jeg slaar Dig ihjel . . . gaa! gaa! . . .“

Og med en fortvivlet Anspændelse slyngede han hende ind i Værelset ved Siden af. Hun faldt over

mod det dækkede Bord, saa at Glassene væltede og gik itu. Da hun havde rejst sig, skyndte hun sig om paa den anden Side af Bordet, saa at hun havde det imellem sig og sin Herre, der løb efter hende for atter at faa fat paa hende, medens hun tilkastede ham de skrækkeligste Ord:

„Herren kan jo bare gaa sin Vej ... nu i Aften ... efter Middag ... og straks komme hjem igen ... saa skal han faa at se ... saa skal han faa at se ... om jeg har løjet. .... Herren skulde bare prøve ... saa skal han selv se ...“

Hun var naaet hen til Døren ud til Køkkenet og flygtede ud igennem den. Han løb bagefter hende, opad Køkkentrappen lige op til

hendes Værelse, hvor hun havde lukket sig inde, og dundrede paa Døren:

„Du forlader øjeblikkelig Huset!“

Hun svarede gennem Døren:

„Ja, det kan Herren stole paa. Om en Time er jeg her ikke længere.“

Han gik atter langsomt ned, idet han klyngede sig til Rækværket for ikke at falde, og tilbage ind i Dagligstuen, hvor Georges sad paa Gulvet og græd.

Parent sank ned paa en Stol og stirrede sløvt paa Barnet. Han forstod intet længere, han vidste intet længere. Han følte sig fortumlet, bedøvet, sløvet, gal, som om han havde faaet et voldsomt Slag oven i Hovedet. Det var knapt nok, at han huskede de forfærdelige Ting, som Pigen havde sagt til ham. Lidt efter lidt blev hans Tanker dog som et Vand, der har været i Oprør, atter rolige; de klaredes og den skrækkelige Afsløring begyndte at nage hans Hjerte.

Julie havde talt saa afgjort, med en saadan Kraft, en saadan Sikkerhed, en saadan Oprigtighed, at han ikke kunde tvivle om, at hun var i god Tro, men han anstrængte sig haardnakket for at tvivle om hendes Skarpsyn. Hun kunde have taget fejl, blændet af sin Hengivenhed for ham, revet med af sit Had til Henriette. Efterhaanden som han søgte at berolige og over-

bevise sig selv, vaagnede der imidlertid i hans Erindring tusinde smaa Bagateller, Ord, hans Kone havde sagt, Blikke fra Limousin, en Mængde Ubetydeligheder, som han før ikke havde lagt Mærke til, som han næppe nok havde set, sene Aftenture, hyppigt gentagne Fraværelser, ja selv forskellige tilfældige, men dog besynderlige Gestus, som han ikke havde set paa med det rette Blik og den rette Forstaaelse, og som nu paa én Gang fik en skæbnesvanger Betydning og klart røbede en hemmelig Forbindelse imellem dem. Alt, hvad der var sket, siden hans Fraværelse dukkede pludselig frem i hans Hukommelse, som var anspændt af Angsten. Han mindedes alt, underlige Betoninger, mistænkelige Bevægelser; og i den stille og godlidende Mands af Tvivlen hidsede Sind viste sig nu som Vished, hvad der ellers maaske kun vilde have været en begyndende Anelse.

Med sejg Vedholdenhed gennemrodede han sit fem Aars Ægteskab og søgte at genkalde sig alt, Maaned for Maaned, Dag for Dag; og hver eneste lille mistænkelige Ting stak ham som et Hvepsestik i Hjertet.

Han tænkte ikke mere paa Georges, som stadig sad paa Gulvet og nu tav. Men da Drengen saa', at Faderen slet ikke tog sig af ham, gav han sig atter til at græde.

Parent styrtede hen til ham, tog ham op i sine Arme og bedækkede hans Ansigt med Kys. Barnet havde han i det mindste endnu! Hvad brød han sig saa om Resten? Han trykkede ham tæt ind til sig og stammede lettet og trøstet, med Munden nede i hans lyse Haar:

„Georges . . . min lille Georges . . . min kære lille Georges . . . “

Men paa én Gang kom han i Tanker om, hvad Julie havde sagt. Ja, hun havde sagt, at Limousin var Fader til hans Barn! . . . Men det var umuligt, det manglede bare! Nej, det kunde ikke være sandt! Nej, det kunde han ikke tro, han kunde ikke en Gang et Sekund tænke sig det. Det var en af den Slags skammelige Nederdrægtigheder, som kun kan opstaa i et Tyendes lavsindede Sjæl!

Han gentog:

„Georges . . . Georges . . . min kære Georges!“

Drengen, som var fornøjet over at blive kærtegnet, tav atter.

Parent følte Varmen fra det lille Bryst gennem Klæderne trænge ind i hans, som den fyldte med Kærlighed, Mod og Glæde. Det var, som om denne milde Barnevarme kærtegnede ham, trøstede ham og reddede ham.

Han holdt det lille, krøllede Hovede ud fra sig og betragtede det lidenskabeligt. Graadig, forvildet, halvt fra det, stirrede han paa det, berusede sig ved Beskuelsen og blev ved med at gentage:

„Aa, min egen lille . . . min lille Georges!“

Pludselig tænkte han:

„Hvis han nu alligevel lignede Limousin! . . .“

Han følte en underlig, forfærdelig Følelse, en skærende og voldsom Fornemmelse af Kulde i hele sit Legeme, i alle sine Lemmer, som om hans Knogler paa én Gang var bleven til Is. Aa, hvis han nu lignede Limousin! . . . Og han blev ved med at betragte Georges, der lo af fuld Hals. Han betragtede ham med vilde, stive og forvirrede Blikke. Han ledte paa hans Pande, ved hans Næse, omkring hans Mund, paa hans Kinder, om han ikke dèr genfandt noget af Limousins Pande, Næse, Mund eller Kinder.

Hans Tanker svømmede ud, som naar man staar i Begreb med at blive vanvittig, og under hans Blik forvandlede det lille Barneansigt sig, fik det mærkeligste Udseende og de mest usandsynlige Ligheder.

Julie havde sagt: „Selv en Blind vilde ikke tage fejl.“ Der var altsaa noget slaaende, noget, der ikke lod sig bestride? Panden? Ja, maaske? Skønt Limousins Pande var smallere. Var det da Munden?

Men Limousin havde Fuldskæg! Hvorledes skulde man bære sig ad med at finde nogen Lighed mellem Barnets buttede Hage og Mandens skæggede?

Parent tænkte:

„Jeg kan ikke se klart, jeg kan ikke se klart, jeg er altfor fortumlet. Jeg kan ikke finde noget nu . . . Jeg maa vente. Jeg maa se paa ham igen i Morgen tidlig, naar jeg staar op.“

Han tænkte videre:

„Men hvis han nu ligner mig, saa er jeg frelst! frelst!“

Han fo'r med to Skridt gennem Stuen for i Spejlet at sammenligne Barnets Ansigt ved Siden af sit eget.

Han satte Georges op paa sin Arm, for at deres Ansigter skulde være ganske nær ved hinanden, og han talte højt, saa fortumlet var han:

„Ja . . . vi har den samme Næse . . . den samme Næse . . . maaske . . . jeg er ikke helt sikker paa det . . . og det samme Blik . . . Nej, vist ikke nej, han har blaa Øjne . . . Ja, men saa . . . aa, min Gud! . . . min Gud! . . . jeg bliver gal! . . . jeg vil ikke se mere . . . jeg bliver gal!“ . . .

Han løb langt bort fra Spejlet helt hen i den anden Ende af Stuen, faldt ned paa en Lænestol, satte Barnet i en anden og gav sig til at græde, en hæftig og for-

tvivlet Graad. Georges, der blev skræmt over at høre Faderen hulke, gav sig til at hyle.

Det ringede paa Entréklokken. Parent fo'r op med et Sæt, som om en Kugle var gaaet igennem ham. Han sagde til sig selv:

„Der er hun! Hvad skal jeg gøre?“

Og han løb ind og lukkede sig inde i sit Værelse for i det mindste at faa Tid til at tørre sine Øjne. Men efter et Par Sekunders Forløb fik en ny Ringen ham til atter at skælve. Saa kom han i Tanker om, at Julie var borte, og at Stuepigen ikke havde faaet Besked. Der var altsaa ingen til at lukke op. Hvad skulde han gøre? Han gik ud i Entréen.

Paa én Gang følte han sig modig og besluttet, parat til baade at hykle og kæmpe. Den skrækkelige Rystelse havde modnet ham paa nogle Øjeblikke. Desuden vilde han vide Besked; med en ellers frygtsom Mands Raseri, med den Stædighed, som kun findes hos en godmodig Karakter, der er drevet til det yderste, vilde han vide Sandheden.

Alligevel rystede han. Var det af Skræk? Ja . . . maaske var han endnu bange for hende? Hvem ved, hvor megen ophidset Fejghed, Modet gemmer paa?

Indenfor Døren, som han havde naaet med bestemte Skridt, stansede han for at lytte. Hans Hjerte

bankede vildt, det var den eneste Lyd, han hørte, disse store dumpe Slag i sit Bryst, og saa Georges, der stadig græd inde i Dagligstuen.

Pludselig kimede Klokken ogsaa oppe over hans Hovede og gennemrystede ham som en Eksplosion. Han tog i Laasen, og svimmel og stønnende drejede han Nøglen om og slog Døren op.

Hans Kone og Limousin stod lige overfor ham paa Trappeafsatsen.

Hun sagde med en forbavset og lidt irriteret Mine:

„Hvor kan det være, at det er Dig, som lukker op? Hvor er Julie?“

Hans Strube snørede sig sammen og han snappede efter Vejret. Han anstrængte sig for at svare, men det var ham umuligt at frembringe et eneste Ord.

Hun fortsatte:

„Er Du bleven stum? Jeg spørger Dig, hvor Julie er?“

Endelig lykkedes det ham at stamme:

„Hun . . . hun . . . er . . . gaaet . . .“

Hans Kone begyndte at blive vred:

„Hvad skal det sige? Er hun gaaet? Hvor er hun gaaet hen?“

Han fik langsomt sin Selvbeherskelse tilbage, og lidt efter lidt følte han vokse frem i sig et bidende Had

mod den Kvinde, der saa uforskammet stod dèr foran ham:

„Ja, hun er gaaet for bestandig . . . jeg har jaget hende bort . . .“

„Har Du jaget hende bort? . . . Julie? . . . Er Du bleven forrykt?“

„Nej, jeg har jaget hende bort, fordi hun var uforskammet . . . og fordi hun . . . var ond imod Barnet.“

„Julie?“

„Ja . . . Julie.“

„I hvilken Anledning var hun uforskammet?“

„I Anledning af Dig.“

„Af mig?“

„Ja . . . fordi hendes Middag var brændt, og fordi Du ikke kom hjem.“

„Hvad sagde hun?“

„Hun sagde Ting, som var næsvise imod Dig . . . og som jeg ikke burde og ikke kunde høre paa . . .“

„Hvad var det for Ting?“

„Det er til ingen Nytte at gentage dem.“

„Ja, men jeg ønsker at høre dem.“

„Hun sagde, at det var en stor Ulykke for en Mand som mig at være gift med en Kone som Dig, der var uordentlig og upræcis, der ikke tog sig af sit Hus, men var en daarlig Moder og en daarlig Hustru.“

Den unge Kone var gaaet ind i Entréen, fulgt af Limousin, der ikke sagde et Ord i denne uventede Situation. Hun smækkede haardt Døren i efter sig, ka-

stede sin Kaabe paa en Stol og gik lige hen imod sin Mand, idet hun rasende raabte:

„Hvad er det, Du siger? . . . Siger Du, at jeg . . . at jeg . . .“

Han var meget bleg og meget rolig og svarede:

„Jeg siger slet ingenting, kære Veninde, jeg gentager blot for Dig, hvad Julie sagde. Det var Dig selv, der vilde høre det, og jeg beder Dig ikke at glemme, at jeg netop af den Grund har jaget hende paa Døren.“

Hun dirrede af Lyst til at rive med sine Negle i hans Skæg og hans Kinder. Baade i hans Stemme, i hans Tone og i hans Holdning sporede hun en Oprørsaand. Men hun kunde intet svare, og hun prøvede derfor paa ved et saarende Ord at gaa over til Angreb.

„Har Du spist?“ spurgte hun.

„Nej, jeg ventede paa Dig.“

„Det er dumt af Dig at vente længere end til halvotte. Du burde da kunne begribe, at jeg var bleven forsinket, at jeg havde Forretninger og Ærinder at besørge.“

Hun følte sig greben af en pludselig Trang til at forklare, hvad hun havde brugt sin Tid til, og i korte, hovmodige Sætninger fortalte hun, at hun havde været ovre paa den venstre Seinebred, helt ovre i Rue de Rennes for at se paa nogle Møbler, og at hun paa Hjemvejen, paa Boulevard Saint-Germain, havde mødt Limousin. Klokken var da allerede over syv, og hun havde bedt ham at gaa med sig ind i en Restau-

rant, hvor hun, skønt hun var lige ved at faa ondt af Sult, havde generet sig for at gaa ind alene. Hun havde altsaa spist til Middag sammen med Limousin, for saa vidt som man kunde kalde det at spise til Middag, for de havde ikke faaet andet end en Kop Bouillon og en halv Høne, saa travlt havde de haft med at komme hjem.

Parent svarede i en fuldkommen naturlig Tone:

„Det var meget rigtigt af Dig. Jeg gør Dig jo heller ingen Bebrejdelser.“

Limousin, som hidtil intet havde sagt, og som havde holdt sig skjult bag Henriette, traadte nu frem og strakte Haanden ud, idet han mumlede:

„Du har det godt?“

Parent tog den fremstrakte Haand og trykkede den slapt:

„Ja, meget godt.“

Men den unge Frue havde fanget et Ord i sin Mands sidste Sætning:

„Bebrejdelser? . . . hvorfor taler Du om Bebrejdelser? . . . det lyder, som om Du havde en Bagtanke.“

Han forsvarede sig:

„Nej, paa ingen Maade. Jeg mente simpelthen, at jeg ikke havde været ængstelig paa Grund af din Forsinkelse, og at jeg aldeles ikke tog Dig den ilde op.“

Hun hidsede sig op, stadig søgende et Paaskud til Strid:

„Min Forsinkelse? . . . Man skulde virkelig tro, at Klokken var fire om Morgenen, og at jeg havde tilbragt Natten ude.“

„Vist ikke nej, kære Veninde. Jeg sagde „Forsinkelse“, fordi jeg ikke har noget andet Ord. Du skulde komme hjem Klokken halvsyv, og Du kommer Klokken halvni — det er da en Forsinkelse! Jeg forstaar den særdeles godt . . . jeg . . . jeg undrer mig ikke en Gang over den . . . men . . . men . . . det er vanskeligt for mig at bruge et andet Ord.“

„Du siger det i en Tone, som om jeg havde føjtet ude hele Natten.“

„Vist ikke nej, vist ikke nej.“

Hun saa', at han vilde blive ved med at give efter, og hun skulde lige til at gaa ind i sit Værelse, da hun endelig lagde Mærke til, at Georges græd. Med et Udtryk af pludselig Bevægelse spurgte hun:

„Hvad er der i Vejen med Drengen?“

„Jeg sagde Dig jo, at Julie havde været lidt ond ved ham.“

„Hvad har hun gjort ham, det afskyelige Fruentimmer?“

„Aa, ikke noget videre; hun skubbede til ham og saa faldt han.“

Hun vilde se Drengen og styrtede ind i Spisestuen, men blev staaende som lamslaaet ved Synet af Bordet, hvor Vinen var spildt ud over Dugen, Karaffer og Glas knuste og Saltkarrene væltede.

„Hvad er det for en Ødelæggelse?“

„Det er Julie, som . . .“

Hun afskar ham rasende Ordet:

„Næ, nu er det snart for galt! Julie omtaler mig, som jeg ved ikke hvad, hun banker mit Barn, slaar mit Porcellæn itu og vender op og ned paa mit Hus — og det ser ud til, at Du finder det altsammen ganske naturligt.“

„Nej, jeg gør ikke, eftersom jeg har jaget hende bort.“

„Nej, virkelig! . . . Du har jaget hende bort! . . . Men ved Du, hvad Du skulde? . . . Du skulde have ladet hende arrestere. Det er Politiet, man bør henvende sig til i den Slags Tilfælde!“

Han stammede:

„Ja, men . . . kære Veninde . . . Jeg kunde dog virkelig ikke . . . der var jo ingen Grund til det . . . det var sandelig meget vanskeligt . . .“

Hun trak uendeligt ringeagtende paa Skuldrene:

„Nej, Du bliver saamænd aldrig andet end en Pjalt,

en ynkelig Personnage, et Menneske uden Vilje, uden Energi . . . Hun maa have sagt nogle nydelige Ting til Dig, denne Julie, for at Du har kunnet bestemme Dig

til at kaste hende paa Døren. Aa, jeg skulde bare have været her! bare et Minut!“

Hun havde lukket Døren op ind til Dagligstuen og løb hen til Georges, tog ham op, trykkede ham i sine Arme og sagde:

„Georges, lille Georges, min egen Skat, hvad er der i Vejen? Fortæl Mo'r, hvad der er i Vejen, hører Du, min søde lille Dreng."

Georges tav under Moderens Kys. Hun gentog:

„Naa, hvad er der saa i Vejen?"

Hans forskrækkede Barneøjne havde kun forvirret opfattet, hvad der var foregaaet, og han svarede:

„Det var Julie, som slog Fa'r."

Henriette vendte sig om imod sin Mand. I første Øjeblik var hun maalløs, saa vaagnede en vanvittig Latterlyst i hendes Blik, gik som en Skælven hen over hendes fine Kinder, trak hendes Læbe opad, fik hendes Næsebor til at sitre og brød endelig frem fra hendes Mund som et klingrende Udbrud, en Kaskade af Lystighed, der trillede og perlede som Fuglekvidder. Med smaa ondskabsfulde Skrig, der slap ud mellem hendes hvide Tænder og søndersled Parent, som om det var Bid, blev hun ved med at gentage:

„Ha! . . . ha! . . . ha! . . . ha! . . . hun . . . hun har slaaet Dig . . . Ha! . . . ha! . . . ha! . . . hvor det er grinagtigt! . . . hvor det er grinagtigt! . . . Hører De, Limousin? . . . Julie har slaaet ham . . . slaaet ham! . . . Julie har slaaet min Mand . . . ha! . . . ha! . . . ha! . . . hvor det er grinagtigt! . . ."

Parent stammede:

„Nej, hun har ikke . . . nej, hun har ikke . . . det er ikke sandt . . . det er ikke sandt . . . det var tvært-imod mig, som kylede hende ind i Spisestuen, og det med en saadan Voldsomhed, at hun faldt over mod Bordet. Drengen har set forkert . . . det var mig, som bankede hende.“

Henriette spurgte sin Søn:

„Fortæl mig det en Gang til, min Skat. Var det Julie, som slog Fa'r?“

Han svarede:

„Ja, det var Julie.“

Hun sprang pludselig over i en anden Tankegang og spurgte:

„Men Barnet har jo ingen Middagsmad faaet? Har Du ikke faaet noget at spise, Georges?“

„Nej, Mo'r.“

Hun vendte sig rasende om imod sin Mand:

„Men er Du da gal, splittergal? Klokken er halvni, og Georges har endnu ikke faaet Middagsmad?“

Han prøvede paa at undskylde sig, han var aldeles fortumlet over denne Scene og dette Opgør, fuldstændig tilintetgjort og knust under sit Livs Ruiner:

„Ja, men kære Henriette, vi ventede jo paa Dig! Jeg vilde ikke gaa til Bords uden Dig, og da Du hver

Dag kommer for sent, troede jeg hvert Øjeblik, at Du vilde komme.“

Hun kastede sin Hat, som hun indtil nu havde beholdt paa, hen i en Lænestol og svarede nervøst:

„Nej, det er ved Gud ikke til at holde ud at have at gøre med Mennesker, som ingenting kan forstaa og ingenting begribe. Hvis jeg først var kommet hjem Klokken tolv i Nat, skulde Barnet altsaa slet intet have haft at spise! At Du ikke kunde faa ind i dit Hovede, at naar Klokken var bleven over halvotte, saa maatte jeg være bleven opholdt, have faaet en Forhindring! . . .“

Parent skælvede, han følte Vreden stige op i sig, men Limousin lagde sig imellem. Han vendte sig om mod den unge Frue:

„De er fuldkommen uretfærdig, kære Veninde. Parent kunde ikke ane, at De vilde komme saa sent hjem, det plejer De jo ellers aldrig. Hvorledes vilde De desuden have, at han skulde kunne klare sig ganske alene, naar han havde jaget Julie bort?“

Men Henriette var ude af sig selv af Raseri. Hun svarede:

„Han maa virkelig se, hvorledes han klarer sig alligevel, for jeg har ikke i Sinde at hjælpe ham. Det manglede bare!“

Og hun fo'r ind i sit Værelse og smældede Døren i efter sig. Hun havde allerede glemt, at hendes Søn ikke havde faaet noget at spise.

Limousin blev pludselig tjenstivrig og gjorde alt muligt for at hjælpe sin Ven. Han samlede Glassene op og fik Skaarene fjernet fra Bordet, gjorde det i

i Orden og satte Georges op paa den høje Barnestol, medens Parent gik ud for at kalde paa Stuepigen og faa hende til at rette an.

Hun blev meget forbavset. Hun havde siddet og syet inde i Georges Værelse og havde slet intet hørt.

Parent havde sat sig ved Siden af Drengen. Han var helt fra det, det var, som om hans Forstand var gaaet under i denne Katastrofe. Han gav Drengen noget at spise, prøvede selv paa at spise, skar Kødet itu, tyggede det og sank det besværligt med en Følelse af, at hans Hals var tilstoppet.

Men lidt efter lidt vaagnede der i hans Sjæl en ubetvingelig Lyst til at se paa Limousin, der sad lige overfor ham og trillede Brødkugler. Han vilde se, om han lignede Georges. Men han turde ikke løfte sine Øjne. Paa én Gang besluttede han sig alligevel til det og saa' over paa det Ansigt, som han kendte saa godt, skønt det forekom ham, at han aldrig rigtig havde set det, saa forskellig syntes han, at det var fra, hvad han troede. Hvert Sekund kastede han nu et Blik over paa den andens Træk, idet han bestræbte sig for at genkende de mindste Linier, det mindste Udtryk, og straks efter saa' han paa sin Søn, medens han tilsyneladende kun sørgede for, at Drengen fik noget at spise.

To Ord summede bestandig for hans Øren: „Hans

Fader! hans Fader! hans Fader!“ De susede for hans Tindinger og genlød i hver Banken af hans Hjerte. Ja, denne Mand, denne rolige Mand, der sad lige overfor ham paa den anden Side af Bordet, var maaske Faderen til hans Søn, til hans Georges, hans lille Georges. Parent holdt op med at spise. Han kunde ikke mere. En skrækkelig Smerte, en Smerte af den Slags, som kan faa én til at hyle som et vildt Dyr, til at rulle sig paa Gulvet, til at bide i Møblerne, sønderrev ham indvendig. Han havde Lyst til at tage sin Kniv og jage den ind i Maven paa sig, det vilde lette ham, redde ham. Saa vilde det være forbi.

Thi kunde han blive ved med at leve nu? Kunde han blive ved med at leve, med at staa op om Morgenen, spise ved Maaltiderne, gaa ud paa Gaden, gaa i Seng om Aftenen og sove ind med den Tanke suget fast i sig: „Limousin, Georges' Fader! . . .“ Nej, han vilde ikke længer have Kraft til at gøre et Skridt, til at klæde sig paa, til at tænke paa nogetsomhelst, til at tale med nogen! Hver eneste Dag, hver eneste Time, hvert eneste Sekund, vilde han spørge sig selv om det, vilde han anstrænge sig for at faa det at vide, for at gennemskue, for at overliste denne skrækkelige Hemmelighed. Og Drengen, hans kære lille Dreng — han vilde aldrig mere kunne se paa ham uden at kvæles

af denne smertelige Tvivl, uden at pines lige til Marv og Ben. Han skulde blive ved med at leve her, her i dette Hus, sammen med dette Barn, som han paa én Gang vilde baade elske og hade! Ja, han vilde sikkert ende med at hade ham! Hvilken Helvedes Kval! Aa, hvis han var sikker paa, at Limousin var Faderen, saa vilde han maaske ende med at finde Ro ved at dysse sin Ulykke og sin Smerte i Søvn? Men intet at vide, det var uudholdeligt!

Intet at vide, altid søge, altid lide, hvert Øjeblik kysse dette Barn, en andens Barn, spadsere med det paa Gaden, tage det i sine Arme, føle hans bløde Kærtegn under sine Læber, tilbede det og bestandig tænke: „Det er maaske ikke mit?“ Vilde det ikke være meget bedre slet ikke at se det mere, at forlade det, at gaa fra det paa Gaden eller selv løbe sin Vej saa langt bort, at han aldrig mere kunde høre Tale om det, aldrig!

Det gav et Sæt i ham, da han pludselig hørte Døren blive aabnet. Det var hans Kone, der kom tilbage.

„Jeg er sulten,“ sagde hun, „og De, Limousin?“

Limousin svarede tøvende:

„Ja, ærlig talt, det er jeg ogsaa.“

Og hun lod Stegen bringe ind igen.

Parent spurgte sig selv:

„Har de spist til Middag? Eller er de bleven forsinkede paa Grund af en Hyrdetime?“

De spiste begge med god Appetit. Henriette var fuldstændig rolig, hun lo og spøgte. Hendes Mand udspejdede ogsaa hende med pludselige, hastigt bortvendte Blikke. Hun havde taget en rosenrød Morgenkjole paa, besat med hvide Kniplinger; hendes lyse Hoved, hendes friske Hals og fyldige Hænder løftede sig ud fra dette kokette og duftende Klædningsstykke som af en Muslingeskal, kantet med Skum. Hvad havde hun foretaget sig hele Dagen sammen med denne Mand? Parent saa' dem for sig, favnende hinanden og tilhviskende hinanden glødende Elskovsord. Hvorledes var det muligt, at han intet kunde vide, intet gætte, naar han dog saa' dem sidde saaledes ved Siden af hinanden lige overfor ham?

Hvor maatte de ikke gøre sig lystige over ham, hvis han havde været deres Nar lige fra den første Dag! Var det muligt, at man saaledes kunde bedrage en Mand, en skikkelig Mand, bare fordi hans Fader havde efterladt ham en Smule Penge! At tænke sig, at man ikke kunde læse den Slags Ting i Sjælene, at intet for de retsindige Hjerter aabenbarede de skamløse Hjerters Nederdrægtighed, at Stemmen var den samme, hvad enten det drejede sig om at lyve eller at

tilbede, at det lumske Blik, som bedrager, ganske ligner det ærlige?

Han udspejdede dem, ventende paa en Bevægelse, et Ord, en Betoning. Paa én Gang faldt den Tanke ham ind: „Jeg vil overraske dem i Aften.“ Og han sagde:

„Kære Veninde, da jeg har jaget Julie bort, maa jeg allerede i Dag se at faa skaffet en anden Pige. Jeg gaar med det samme, saa kan vi maaske faa hende allerede til i Morgen tidlig. Jeg kommer vist først sent hjem.“

Hun svarede:

„Gaa bare. Jeg agter ikke at røre mig herfra. Limousin kan holde mig med Selskab. Vi venter paa Dig.“

Hun vendte sig om imod Stuepigen:

„Vil De lægge Georges i Seng og tage ud fra Bordet. Og saa kan De godt gaa op paa Deres Værelse.“

Parent havde rejst sig. Benene rystede under ham, han vaklede og følte sig helt fortumlet.

„Farvel saa længe,“ mumlede han, idet han gik. Han maatte støtte sig til Væggen, thi han havde en Fornemmelse af, at Gulvet gyngede under ham.

Stuepigen tog Georges i Haanden og førte ham ud. Henriette og Limousin gik ind i Dagligstuen.

Saasnart Døren var lukket, udbrød han:

„Men er Du da forrykt, saaledes som Du piner din Mand?“

Hun vendte sig om:

„Hør, ved Du hvad, jeg begynder snart at blive ked af den Maner, Du i den sidste Tid har lagt Dig til med at opstille Parent som Martyr!“

Limousin kastede sig i en Lænestol og slog Benene overkors.

„Jeg opstiller ham paa ingen Maade som Martyr, men jeg synes bare, at det i den Situation, hvori vi befinder os, er latterligt at udæske ham fra Morgen til Aften.“

Hun tog en Cigaret paa Kaminen, tændte den og svarede:

„Jeg udæsker ham aldeles ikke, tværtimod, han irriterer mig blot med sin Dumhed . . . jeg vil behandle ham, som han fortjener.“

I en utaalmodig Tone fortsatte Limousin:

„Det er meningsløst, som Du bærer Dig ad. Forresten er alle Kvinder éns. Herregud, han er en skikkelig Fyr, som bare er altfor godmodig, næsten idiotisk af bare Tillid og Godhed, som ikke generer os i mindste Maade, som ikke et Sekund falder paa at nære Mistanke til os, som lader os have vor fulde Frihed og

opføre os aldeles, som vi har Lyst til — og saa gør Du alt, hvad Du kan, for at hidse ham op og ødelægge Livet for os.“

Hun vendte sig om imod ham:

„Aa, Du keder mig! Du er fejg ligesom alle andre Mænd! Du er bange for det Fæ!“

Han rejste sig hurtigt og sagde rasende:

„Jeg har virkelig aldrig kendt Mage! Jeg kunde lide at vide, hvad han har gjort Dig, og hvad Du er saa vred paa ham for? Gør han Dig ulykkelig? Banker han Dig? Bedrager han Dig? Nej! Det er dog et stift Stykke, at Du piner Sjælen ud af Livet paa ham ene og alene, fordi han er altfor god, og at Du ser Dig gal paa ham ene og alene, fordi Du bedrager ham.“

Hun gik tæt hen til Limousin og saa' ham lige ind i Øjnene:

„Ja, Du er saamænd den rette til at bebrejde mig, at jeg bedrager ham, Du! At Du ikke skammer Dig!"

Han forsvarede sig, en lille Smule flov:

„Jeg bebrejder Dig jo slet intet, min egen Ven; jeg beder Dig kun om at skaane din Mand en lille Smule, fordi vi begge to behøver hans Tillid. Det forekommer det mig, at Du burde forstaa."

De stod lige ved Siden af hinanden, han høj, mørk, med hængende Overskæg, lidt simpel, en køn Fyr, tilfreds med sig selv, hun indtagende, rosenrød og lys, en ægte lille Pariserinde, halv letsindig og halv borgerlig, født ud mod en Baggaard, opdraget paa en Butikstærskel, hvorfra hun søgte at indfange de forbigaaende med et Øjekast, og gift — i Kraft af et saadant tilfældigt Øjekast — med en godtroende Forbipasserende, som havde forelsket sig i hende efter hver Dag, naar han gik ud om Morgenen og kom hjem om Aftenen, at have set hende foran Døren.

Hun sagde:

„Ja, men forstaar Du da ikke, din store Dumrian, at jeg afskyer ham, fordi han har giftet sig med mig, fordi han har købt mig, fordi alt, hvad han siger, og alt, hvad han gør, tager paa mine Nerver. Hvert Øje-

blik paa Dagen bringer han mig ude af mig selv ved sin Fjollethed, som Du kalder Godhed, og ved sin Tunghed, som Du kalder Tillid, men fremfor alt, fordi han er min Mand, han, i Stedet for Dig! Jeg føler, at han staar imellem os, skønt han, som Du siger, ikke generer os. Og saa fordi . . . fordi . . . ja, fordi det virkelig er altfor idiotisk ikke at ane det mindste! Jeg vilde foretrække, at han ialtfald var en lille Smule skinsyg. Der er Øjeblikke, hvor jeg har Lyst til at raabe til ham: „Men ser Du da ingen Ting, dit dumme Dyr, forstaar Du da ikke, at Paul er min Elsker?“ “

Limousin gav sig til at le:

„Og i Mellemtiden gør Du alt, hvad Du kan for at ødelægge det hele.“

„Aa, jeg ødelægger saamænd ingenting. Med det Fjols er der ikke noget at være bange for! . . . Nej, jeg begriber ikke, at Du ikke kan forstaa, i hvilken Grad han er mig vederstyggelig, i hvilken Grad han irriterer mig. Du ser altid ud, som Du satte stor Pris paa ham, og trykker hans Haand med den mest overstrømmende Hjertelighed. Ja, Mændene er ved Gud til Tider forbløffende!“

„Man maa virkelig forstaa at hykle, Kære.“

„Det drejer sig aldeles ikke om Hykleri, det er et Følelsesspørgsmaal. Naar I Mandfolk bedrager en Mand,

er det, som om I pludselig kom til at holde mere af ham. Vi Kvinder derimod, vi kommer til at hade ham fra det Øjeblik, da vi har bedraget ham.“

„Jeg indser ikke, hvorfor man absolut skulde hade et skikkeligt Menneske, fordi man tager hans Kone fra ham.“

„Du indser ikke . . . Du indser ikke . . . det er en Mangel paa Takt, som I alle lider af. Herregud, hvorledes skal jeg forklare det? Det er den Slags Ting, som man føler, men som man ikke kan sige. Kan Du ikke mærke, at det ikke passer sig? . . . Nej, Du kan alligevel ikke forstaa det, det er til ingen Nytte! I Mænd savner baade Finfølelse og Klogskab.“

Og smilende med den Klogeres ringeagtende Smil, lagde hun begge sine Hænder paa hans Skuldre og rakte sin Mund op imod ham; han bøjede sit Hoved ned mod hende, sluttede hende i sine Arme og deres Læber mødtes i et Kys. Da de stod lige foran Kaminspejlet, kyssede et andet Par fuldstændig Mage til dem hinanden inde bag Uhret.

De havde intet hørt, hverken Nøglen, der blev drejet om i Laasen, eller Dørens Knirken; men paa én Gang udstødte Henriette et hvinende Skrig og skubbede med begge Hænder Limousin fra sig. Parent stod og saa' paa dem, ligbleg og med knyttede Hænder.

Han var paa Strømpefødder og hans Hat sad dybt nede i Panden.

Uden at bevæge Hovedet flyttede han hastigt Øjnene fra den ene til den anden. Han saa' ud, som om han var vanvittig, og paa én Gang kastede han sig uden at sige et Ord over Limousin, slyngede Armene om ham, som om han vilde kvæle ham, og trængte ham hen i det ene Hjørne af Stuen med en saadan Voldsomhed, at han mistede Fodfæstet, fægtede med Hænderne i Luften og slog sin Isse brutalt mod Muren.

Da det stod klart for Henriette, at det gik ud over hendes Ėlsker, fløj hun

lige paa Parent, greb ham i Struben og borede sine fine og rosenrøde Fingre ind i hans Kød; hun lagde alle sine ophidsede Nervers Kraft i sit Tag, saa at Blodet sprang frem under hendes Negle, og paa samme Tid bed hun ham i Skulderen, som om hun vilde sønderrive ham med sine Tænder. Parent, der var lige ved at kvæles, snappede efter Vejret og slap Limousin for at ryste sin Kone af sig. Han tog hende om Livet og slyngede hende med en eneste Bevægelse hen i den anden Ende af Stuen.

Men som hos alle svage og godlidende Mennesker var hans Vrede kortvarig og hans Voldsomhed lige saa hurtig slukket, som den var blusset op, og han blev staaende, stønnende og udmattet, uden at vide, hvad han mere skulde gøre. Hans brutale Raseri var bleven udløst i Anstrængelsen, ligesom Skummet, der skummer af en optrukket Flaske, og hans flammende Energi endte i Forpustelse.

Saasnart han kunde tale, stammede han:

„Gaa Jeres Vej . . . begge to . . . . lige straks . . . gaa, hører I! . . .“

Limousin var bleven i sin Krog, trykket tæt op til Væggen, altfor forfjamsket til endnu at forstaa, hvad der var sket, og altfor forskrækket til at røre en Finger. Henriette stod med de knyttede Hænder paa Bordet,

Hovedet skudt frem, Haaret i Uorden, Kjolelivet revet op og Brystet blottet, og ventende som et Dyr, der er parat til at springe.

Parent fortsatte med en kraftigere Stemme:

„Gaa Jeres Vej . . . begge to . . . lige straks . . . gaa . . .“

Da hans Kone saa', at hans første Ophidselse havde lagt sig, blev hun dristigere. Hun rettede sig op, gjorde et Par Skridt hen imod ham og sagde, allerede i en næsten uforskammet Tone:

„Har Du fuldstændig tabt Hovedet? . . . Hvad gaar der af Dig? . . . Hvad er det, Du staar og fabler om? . . . Hvad betyder den Optræden?“

Han vendte sig om imod hende, idet han uvilkaarlig løftede Haanden som for at slaa hende og stammede:

„Nej . . . nej . . . det er for galt! . . . det er for galt! . . . jeg har . . . jeg har . . . jeg har hørt det altsammen! . . . altsammen! . . . forstaar Du . . . alt! I Kæltringer! . . . I Kæltringer! . . . begge to . . . gaa Jeres Vej! . . . hører I . . . lige straks . . . eller jeg slaar Jer ihjel . . . gaa! . . .“

Hun forstod, at det var forbi, at han vidste det hele, at det ikke kunde nytte at prøve paa at retfærdiggøre sig, at hun maatte give efter. Men hele hendes Frækhed var vendt tilbage og hendes Had, som

var drevet til det yderste, gjorde hende dristig, fyldte hende med en Trang til at trodse, til at udæske.

Med klar og tydelig Stemme sagde hun:

„Kom, Limousin. Naar jeg bliver jaget bort, maa jeg altsaa gaa til Dem.“

Men Limousin rørte sig ikke. Parent, som Vreden paany arbejdede sig frem i, gav sig til at skrige:

„Men saa gaa dog . . . gaa Jeres Vej . . . Elendige . . . eller . . . eller . . .“

Han greb en Stol og svingede den over sit Hovede.

Henriette betænkte sig ikke længere, hun fo'r tværs over Stuen, tog sin Elsker i Armen, rev ham væk fra Væggen, som han syntes at være klistret fast til, og trak ham med over mod Døren, idet hun gentog:

„Men saa kom dog, min Ven, kom dog . . . De ser jo, at det er en gal Mand . . . kom dog! . . .“

Henne ved Døren vendte hun sig om mod Parent og ledte efter noget, som hun kunde gøre, som hun kunde finde paa for rigtig i Hjertet at saare ham i det Øjeblik, hun for stedse forlod hans Hjem. Og en Tanke skød op i hende, en af den Slags dødbringende giftige Tanker, hvori hele den kvindelige Nederdrægtighed aabenbarer sig.

I en bestemt Tone erklærede hun:

„Jeg vil have mit Barn med mig!“

Parent stammede forbløffet:

„Dit . . . dit . . . Barn? . . . Du vover? . . . Du vover at forlange dit Barn . . . efter . . . efter . . . Nej, nej, nej! . . . det er dog for stift et Stykke! . . . Du vover? . . . se til, at Du kommer bort, Tøjte! . . . Gaa! . . .“

Næsten smilende kom hun tilbage hen imod ham. Hun følte sig allerede hævnet, og udfordrende, Ansigt til Ansigt med ham, sagde hun:

„Jeg vil have mit Barn . . . Du har ingen Ret til at beholde det, for det er ikke dit . . . hører Du, hører Du, hvad jeg siger? . . . det er ikke dit . . . det er Limousins.“

Ude af sig selv skreg Parent:

„Du lyver . . . Du lyver . . . elendige Kvinde!“

Men hun vedblev:

„Dumrian! Alle ved det, undtagen Du. Jeg siger Dig jo, at dèr staar hans Fader. Du behøver kun at lukke Øjnene op for at se det . . .“

Parent veg vaklende tilbage. Saa vendte han sig pludselig om, tog et Lys og styrtede ind i Værelset ved Siden af.

Et Øjeblik efter kom han igen med den lille Georges, indsvøbt i hans Sengetæpper, paa Armen. Barnet, der var revet op af Søvne, græd forskræmt. Parent kastede det i Armene paa sin Kone og uden at sige et eneste Ord mere skubbede han hende hæftigt udenfor, ud paa Trappegangen, hvor Limousin forsigtigt havde foretrukket at vente.

Saa lukkede han Døren efter hende, drejede Nøglen to Gange om i Laasen og skød Slaaen for. Men han var knapt naaet tilbage til Dagligstuen, førend han faldt om paa Gulvet lige saa lang han var.

II

Parent levede alene, ganske alene. I de første Uger efter Skilsmissen hindrede Forundringen over hans nye Liv ham i at tænke noget videre. Han havde genoptaget sin Ungkarletilværelse, sine omflakkende Vaner, og han spiste paa Restaurant ligesom i tidligere Tid. Da han havde villet undgaa al Skandale, tilstod han sin Kone en Pension, som var fastsat af deres Sagførere.

Men lidt efter lidt begyndte Mindet om Barnet at beskæftige hans Tanker. Ofte, naar han om Aftenen var alene hjemme, bildte han sig pludselig ind, at han hørte Georges raabe: „Fa'r!“ Hans Hjerte begyndte straks at banke, og han rejste sig hurtigt for at gaa hen og lukke Døren op til Trappen og se, om Barnet tilfældigvis skulde være kommet tilbage. Ja, han kunde godt være kommet ligesom Hunde og Duer, der finder hjem igen. Hvorfor skulde et Barn have mindre Instinkt end et Dyr?

Naar han saa havde indset sin Vildfarelse, gik han tilbage til sin Lænestol og satte sig til at tænke paa Drengen. Hele Timer, hele Dage igennem tænkte han paa ham. Det var ikke alene en aandelig Længsel, det var mere endnu, det var en legemlig Længsel, en nervøs Trang til at kysse ham, føle ham i sine Arme, røre ved ham, tage ham op paa Skødet og lade ham ride Ranke og slaa Kuldbøtter. Han hidsede sig selv op ved Erindringen om de forbigangne, barnlige Kærtegn. Han mærkede de smaa Arme om sin Hals, den lille Mund, der plantede et stort Kys midt i hans Skæg, og de smaa Haar, der kildrede ham paa Kinden. Længslen efter disse forsvundne Kærlighedsbeviser, efter den fine, varme og bløde Barnekind, der bød sig frem til hans Læber, gjorde ham næsten vanvittig som Attraaen efter en elsket Kvinde, der er flygtet fra én.

Paa Gaden kunde han pludselig give sig til at græde ved Tanken om, at han ikke nu ligesom tidligere, naar han gik ud at spasere, kunde have sin tykke, lille Georges trippende paa sine smaa Fødder ved Siden af sig. Saa gik han gerne lige hjem, og satte sig med Hovedet gemt i sine Hænder til at græde lige til Aften.

Snese af Gange, Hundreder af Gange om Dagen, stillede han sig selv det Spørgsmaal: „Var han eller

var han ikke Georges' Fader?" Men det var især om Natten, at denne Tanke fik ham til fortabe sig i endeløse Betragtninger. Hver eneste Aften, saasnart han var kommet i Seng, begyndte han forfra paa den samme fortvivlede Argument-Række.

I Begyndelsen, straks efter at hans Kone var gaaet fra ham, havde han ikke tvivlet. Det var soleklart, Barnet var Limousins. Men lidt efter lidt blev han

mindre sikker. Henriettes Forsikring behøvede ikke at have nogetsomhelst Værd. Hun havde trodset ham, søgt at gøre ham fortvivlet. Naar han koldt afvejede de Grunde, der talte for og imod, var der mange Muligheder for, at hun havde løjet.

Limousin alene havde maaske kunnet sige ham Sandheden. Men hvorledes skulde han faa den at vide, hvorledes skulde han bære sig ad med at spørge ham, hvorledes skulde han faa ham til at tilstaa den?

Undertiden stod Parent op midt om Natten med den Beslutning at gaa lige til Limousin for at bede ham, for at tilbyde ham, hvad det skulde være, bare for at faa en Ende paa denne forfærdelige Uvished. Men det endte med, at han fortvivlet gik i Seng igen efter at være kommet til den Erkendelse, at Elskeren formodentlig ogsaa vilde lyve. Han vilde endogsaa ganske sikkert lyve for at hindre den virkelige Fader i at faa sit Barn igen.

Hvad kunde han saa gøre? Intet!

Og han blev fortvivlet over, at han saaledes havde fremskyndet Begivenhederne, at han ikke havde givet sig Tid til at overveje, at han ikke havde haft Taalmodighed og forstaaet at vente og skjule sin Mistanke en Maaned eller to, indtil han selv med sine egne Øjne kunde have overbevist sig. Han skulde have opført sig,

som om han intet vidste, og lidt efter lidt have ladet dem forraade sig selv. Han havde blot behøvet at se den anden kysse Barnet for at gætte, hvorledes det forholdt sig. En Ven kysser ikke et Barn paa samme Maade som en Fader. Han kunde have gemt sig bag ved Dørene og udspejdet dem! Hvorfor var det dog ikke faldet ham ind? Hvis Limousin var bleven alene med Georges, vilde han saa ikke straks have taget ham ind til sig, trykket ham i sine Arme og kysset ham lidenskabeligt? Hvis han derimod ligegyldig havde ladet Barnet blive ved med at lege uden at bryde sig om det, saa var ingen Tvivl længer mulig, saa var han ikke, saa troede han ikke, at han var, saa følte han sig ikke som Fader!

I saa Tilfælde kunde Parent have jaget sin Kone bort og beholdt sin Søn og have været lykkelig, fuldkommen lykkelig.

Han vendte og drejede sig i sin Seng, varm og forpint, og gjorde sig Umage for at mindes, hvorledes Limousin havde været overfor Drengen. Men han huskede intet, absolut intet, ikke en Bevægelse, ikke et Ord, ikke et eneste mistænkeligt Kærtegn. Moderen havde heller ikke taget sig videre af Barnet. Hvis det havde været hendes Elskers, vilde hun sikkert have brudt sig mere om det.

De havde altsaa skilt ham fra hans Søn af Hævn, af Grusomhed, for at straffe ham, fordi han havde overrasket dem.

Og han besluttede sig til, saasnart det blev Dag, at søge Øvrighedens Bistand til at faa Georges tilbage.

Men næppe havde han taget denne Beslutning, førend han følte sig gennemstrømmet af en Vished, der gik i den stik modsatte Retning. I det Tilfælde, at Limousin hele Tiden, lige fra den første Dag, havde været Henriettes Elsker, saa havde hun maattet give sig hen til ham med den Glød, med den Begejstring, der gør Kvinderne til Mødre. Var ikke den kølige Tilbageholdenhed, hun altid i det fortrolige Samliv med ham, Parent, havde udvist, ikke en Hindring for, at hun kunde være bleven befrugtet i hans Favn?

Det vil altsaa sige, at han vilde forlange, tage til sig og pleje og passe en andens Barn. Han vilde aldrig kunne se paa det, kysse det eller høre det sige: „Far!“, uden at den Tanke vilde dukke op i ham og sønderrive hans Hjerte: „Det er ikke *min* Søn!“ Og han skulde frivilligt idømme sig selv en saadan Straf, gøre sit Liv til en eneste fortsat Kval! Nej, saa var det bedre at blive ved med at bo alene, leve alene, ældes alene og dø alene.

Hver Dag, hver Nat begyndte denne forfærdelige

Tvivl og disse Lidelser, som intet kunde dæmpe eller gøre en Ende paa, forfra. Han frygtede især Mørkets Begyndelse, Tusmørkets Vemod. Det var, som om der sammen med Mørket faldt en Regn af Sorg, en Fortvivlelse uden Grænser ned over ham. Han var angst for sine Tanker, som man er angst for Mordbrændere, han flygtede for dem som et jaget Dyr. Men fremfor alt ængstedes han for sine skrækkelige, tomme og mørke Stuer og for de øde Gader, hvor der kun hist og her glimter et Gasblus, og hvor den ensomme Fodgænger, som man hører i lang Afstand, synes én at have ondt i Sinde og faar én til at sagtne eller fremskynde sine Skridt, alt efter som han kommer hen imod én eller fjerner sig.

Og instinktmæssig, imod sin Vilje søgte Parent hen til de brede, oplyste og befærdede Gader. Lyset og Mylret drog ham, beskæftigede hans Tanker og bedøvede ham. Naar han saa var træt af at flakke omkring i Mængden, naar han saa', at de Forbipasserendes Antal tog af, og at der blev bedre Rum paa Fortovet, drev Rædslen for Ensomheden og Stilheden ham til en stor Kafé, hvor der var fuldt af Lys og Mennesker. Han følte sig uimodstaaelig tiltrukket som Møllene af Flammerne, og han satte sig ved et lille rundt Bord og bestilte et Glas Øl. Han drak det

RESTAURANT

langsomt og blev urolig, hver Gang en af Gæsterne rejste sig for at gaa. Han havde Lyst til at gribe ham i Armen for at holde ham tilbage, til at bede ham om at blive lidt endnu, til den Grad frygtede han for det Øjeblik, da Tjeneren vilde komme hen til ham og med en gnaven Mine erklære:

„Undskyld, Herre, men her skal lukkes!“

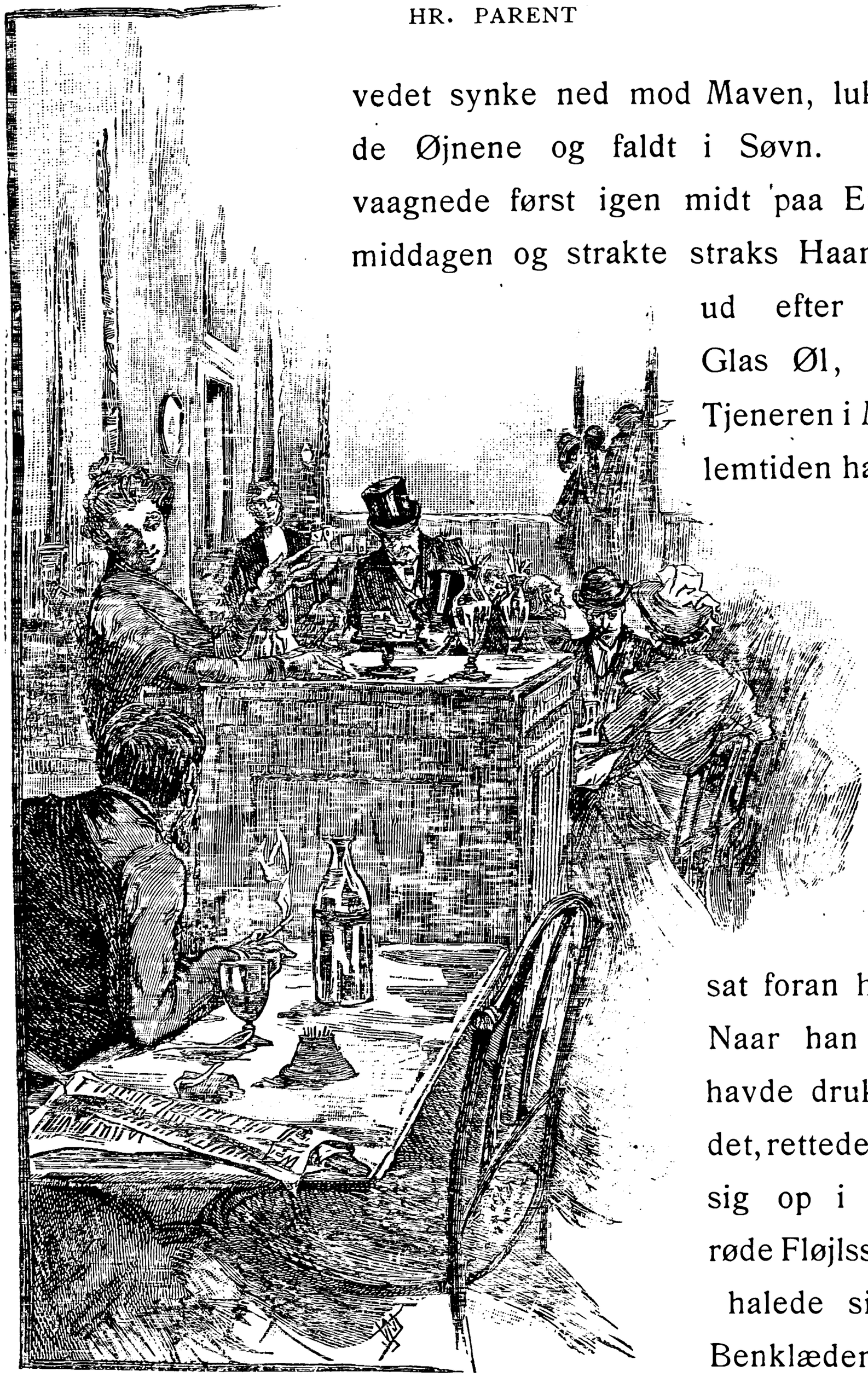
Thi hver Aften var han den sidste. Han saa' dem flytte Bordene ind og et for et slukke alle Gasblussene undtagen to, hans eget og det henne ved Kassen. Med et trøstesløst Blik betragtede han Kassererskens, der talte sine Penge og lukkede Skuffen i, og gik endelig sin Vej, fulgt af ondsindede Bemærkninger fra Personalet, der hviskede til hinanden: „Sikken Natsværmer! Man skulde tro, at han ikke havde noget Sted at sove!“

Saasnart han atter var alene paa den mørke Gade, begyndte han igen at tænke paa Georges, at pine sin Hjerne og sine Tanker for at komme til Klarhed over, hvorvidt han var Fader til sit Barn eller ej.

Paa denne Maade vænnede han sig til at leve rundt paa Kaféer, hvor Gæsternes Mængde er som en Slags fortrolig Kreds, hvor den fedtede Tobaksrøg dysser al Uro til Hvile, medens det svære Øl gør Hjernen tung og Hjertet roligt.

Hele sin Tid tilbragte han dèr. Saasnart han var staaet op, gik han derhen for at se andre Mennesker, for at finde noget, som kunde optage hans Blik og hans Tanker. Det varede ikke længe, førend hans Ulyst til at bevæge sig fik ham til ogsaa at indtage sine Maaltider dèr. Naar Klokken nærmede sig tolv, bankede han med sin Underkop i Marmorbordet, Tjeneren bragte ham hurtigt en Tallerken, et Glas og Dagens Frokost. Naar han var færdig med at spise, drak han langsomt sin Kaffe med Blikket fæstet paa Kognaksflasken, der skulde give ham en Times Døsighed. Til at begynde med vædede han kun sine Læber med Kognak'en som for at faa Smag for den, stak Spidsen af Tungen ned i den som for at forberede sig. Derpaa hældte han den Draabe for Draabe ind i Munden, idet han lagde Hovedet tilbage, lod den stærke Vædske glide frem og tilbage over sin Gane, over sine Gummer, over Kindernes Muskelvæv og blandede den med Spyttet, som fremkaldtes ved Berøringen med den. Naar den saa var mildnet ved denne Blanding, slugte han den andagtsfuldt og følte den glide ned gennem Halsen, helt ned i Maven paa sig.

Efter hvert Maaltid tilbragte han over en Time med paa denne Maade at drikke tre eller fire Glas Kognak, som lidt efter lidt gjorde ham døsig. Saa lod han Ho-

vedet synke ned mod Maven, lukkede Øjnene og faldt i Søvn. Han vaagnede først igen midt paa Eftermiddagen og strakte straks Haanden ud efter det Glas Øl, som Tjeneren i Mellemtiden havde sat foran ham. Naar han saa havde drukket det, rettede han sig op i den røde Fløjlssofa, halede sine Benklæder op

og trak sin Vest ned for at dække Skjorten, som stak frem imellem dem, børstede sin Frakkekrave, skubbede Manchetterne frem og tog saa atter fat paa de Aviser, som han allerede havde læst om Morgenen.

Han læste dem om igen, lige fra den første Linie til den sidste, til Annoncerne om „Plads søges“, Børslisten og Teaterprogrammerne.

Mellem fire og seks gik han en Tur paa Boulevarden for at trække lidt frisk Luft, sagde han, kom saa tilbage og satte sig paa den samme Plads, som var bleven holdt til ham, og forlangte sin Absinth.

Saa passiarede han med Stamgæsterne, som han efterhaanden havde gjort Bekendtskab med. De udvekslede Meninger om Dagens Nyt og kommenterede de politiske Begivenheder. Paa den Maade gik Tiden til Middag. Aftenen tilbragte han ligesom Eftermiddagen, indtil der skulde lukkes. Dette Øjeblik var for ham det forfærdeligste, dette Øjeblik, da han blev tvunget til at gaa hjem i Mørket, hjem i det tomme Værelse, som var fuldt af skrækkelige Erindringer, af forfærdelige Tanker og af pinefuld Angst. Han saa' ikke længere nogen af sine tidligere Venner, ingen af sine Slægtninge, ingen, som kunde minde ham om hans forbigangne Liv.

Men da hans Lejlighed mere og mere blev et

Helvede for ham, tog han sig et Værelse i et stort Hotel, et smukt Værelse i Mezzaninen, for at han kunde se alle, der gik forbi paa Gaden. Her i dette Allemandshjem var han ikke længere alene, han følte Mennesker omkring sig, han hørte Stemmer bag Væggene, og naar hans gamle Lidelser pinte ham altfor grusomt, naar han sad alene overfor sin opredte Seng og sin ensomme Ild, gik han ud i de brede Korridorer, hvor han som en Skildvagt spaserede frem og tilbage foran alle de lukkede Døre og vemodig betragtede Fodtøjet, der stod parret foran dem, kokette Damesko kælent ved Siden af solide Mandsstøvler; han tænkte, at alle disse Mennesker uden Tvivl maatte være lykkelige, og at de nu sov kærligt Side om Side eller sammenslyngede i Sengens lune Varme.

Paa denne Maade gik fem Aar, fem døde Aar, uden nogen som helst anden Begivenhed end et Par Timers og et Par Louisdorers Elskov fra Tid til anden.

En Dag, da han foretog sin sædvanlige Spaseretur mellem Madeleinekirken og Rue Drouot, fik han pludselig Øje paa en Kvinde, hvis Holdning slog ham. En høj Herre og et Barn ledsagede hende. De gik alle tre foran ham. Han spurgte sig selv: „Hvor har jeg dog set de Mennesker?“ og paa én Gang genkendte han en Bevægelse, hun gjorde med Haanden. Det var

hans Kone, hans Kone med Limousin og med hans Barn, hans lille Georges.

Hans Hjerte bankede, saa han var lige ved at kvæles. Alligevel stod han ikke stille. Han *vilde* se dem, og han fulgte efter dem.

Man maatte faa Indtrykket af, at det var et Ægtepar, et lykkeligt Ægtepar, et fuldt ud hæderligt Ægtepar. Henriette støttede sig til Pauls Arm, talte sagte med ham og saa' af og til hen paa ham fra Siden.

Parent saa' da hendes Profil, genkendte hendes Ansigts yndefulde Linie, Trækkene omkring Munden, hendes Smil og det kærtegnende i hendes Blik. Det var dog især Barnet, som optog ham. Hvor var han bleven tyk og stor! Parent kunde ikke se hans Ansigt, men kun det lange lyse Haar, der i sirlige Krøller faldt ned over Kraven. Det var Georget, denne store barbenede Dreng, der som en lille Herre adstadig spaserede ved Siden af sin Moder!

De stansede alle tre foran en Butik, og han saa' deres Ansigter. Limousin var bleven graahaaret, ældet og mager; hans Kone derimod var friskere end nogensinde og snarere en Smule fyldigere. Georges var blevet ukendelig, helt forskellig fra tidligere.

De gik atter videre. Parent fulgte paany efter dem, men fremskyndede sine Skridt for at komme foran dem

og vende om og gaa tilbage, saa at han kunde se dem, ganske nær og lige ind i Ansigtet. Da han kom forbi Barnet, fik han Lyst, en vanvittig Lyst til at løfte det op i sine Arme og tage det med sig. Ligesom tilfældig rørte han ved det. Drengen vendte Hovedet om og saa' paa den kejtede fremmede med misfornøjede Øjne. Ramt, saaret, forfulgt af dette Blik flygtede Parènt. Han flygtede som en Tyv, grebet af en skrækkelig Angst for, at hans Kone og hendes Elsker skulde have set og genkendt ham. Han blev ved at løbe, lige til Kaféen, hvor han stønnende sank om paa en Stol.

Den Aften drak han tre Glas Absinth.

I fire Maaneder smertede det Saar, som dette Møde havde tilføjet hans Hjerte. Hver Nat saa' han dem alle tre for sig, lykkelige og rolige, Fa'r, Mo'r og Barn, der spaserede en Tur paa Boulevarden, inden de gik hjem til Middag. Dette nye Minde udslettede det tidligere. Det var noget andet, en anden Hallucination og ogsaa en anden Smerte. Den lille Georges, som han en Gang havde elsket saa højt og sluttet saa ømt i sin Favn, svandt bort i en fjern og afsluttet Fortid, og det var et nyt Barn, han saa' for sig, en Broder til det første, en Dreng med bare Lægge, en Dreng, han slet ikke kendte! Han led skrækkeligt ved denne Tanke. Den Lilles Kærlighed var død; intetsomhelst

Baand eksisterede længere imellem dem; Barnet havde ikke strakt sine Arme ud, da det fik Øje paa ham, det havde tilmed set paa ham med et fjendtligt Blik.

Lidt efter lidt blev hans Sjæl endnu roligere. Hans Tankekvaler blev færre, og det Billede, som hver Nat havde pint ham, flød ud og blev sjældnere. Han levede videre omtrent som alle andre, som alle de, der intet har at tage sig for og tilbringer deres Tid med at drikke Øl ved et Marmorbord og slide deres Benklæder paa Sofaernes lurvede Fløjl.

Han ældedes i Tobaksrøgen, mistede sit Haar under Gasblussene, betragtede det som Begivenheder at tage sit ugentlige Bad, hver fjortende Dag at faa sit Haar klippet og at faa købt sig en ny Dragt eller en ny Hat. Naar han kom til Kaféen med en ny Hovedbeklædning, saa' han sig længe i Spejlet, inden han satte sig, tog den paa og af flere Gange i Træk, anbragte den i forskellige Stillinger og spurgte tilsidst sin Veninde, Damen ved Kassen, der interesseret betragtede ham:

„Synes De, den klæder mig?“

To eller tre Gange om Aaret gik han i Teatret, og om Sommeren tilbragte han undertiden sine Aftener i en eller anden Variété i Champs-Elysées. Dèr fik han Hovedet fuldt af Melodier, som han flere Uger efter indvendig gik og sang paa, og som han endogsaa greb

sig i at nynne, idet han slog Takt med Foden, medens han sad foran sit Glas Øl.

Aarene fulgte efter hverandre, kedelige, ensformige og korte, fordi de var uden Indhold.

Han følte dem ikke gaa hen over sig. Han gled imod Døden uden at røre sig, stadig siddende foran sit Kafébord, og kun det store Spejl, mod hvilket han lænede sin hver Dag mere skaldede Isse, gengav de Ødelæggelser, som Tiden, der gaar sin Gang og fortærer Menneskene, de stakkels Mennesker, fører med sig.

Han tænkte nu kun sjældent paa det triste Drama, i hvilket hans Liv var gaaet under, thi tyve Aar var henrundne siden hin skrækkelige Aften.

Men den Tilværelse, han derefter havde skabt sig, sled paa ham, slappede og udmattede ham. Værten i Kaféen, den sjette Vært, siden han var begyndt at komme der, sagde ofte til ham:

„De skulde ruske lidt op i Dem selv, Hr. Parent, De trænger til frisk Luft, De skulde tage paa Landet. Jeg forsikrer Dem, at De i de sidste Maaneder er kommet til at se helt sløj ud.“

Og naar han var gaaet, indviede den samme Forretningsmand Kasserersken i sine Betragtninger:

„Det gaar ned ad Bakke med den stakkels Hr. Pa-

rent, det er ikke godt for ham, at han aldrig kommer bort fra Paris. Kan De ikke faa ham til af og til at tage sig en lille Tur ud i det Grønne? Han har jo Tillid til Dem. Nu er det snart Sommer — det vilde han have godt af.“

Og Kasserersken, som havde den inderligste Medfølelse med den mest trofaste af alle Stamgæsterne, gentog hver Dag for Parent:

„Hør nu, Hr. Parent, nu skulde De virkelig bestemme Dem til at faa lidt frisk Luft. Der er saa kønt ude paa Landet, naar Vejret er godt! Aa, hvis jeg bare kunde, saa vilde jeg altid leve paa Landet!“

Og hun betroede ham sine Drømme, de enfoldige og poetiske Drømme, som alle de stakkels Kvinder, der Aaret igennem er lukkede inde bag en Butiksrude, drømmer, medens de sidder og ser ud paa Gadens kunstige og støjende Færdsel og tænker paa det rolige og stille Liv ude paa Landet, paa et Liv under grønne Træer, under den straalende Sol, der skinner paa Græsset, paa de dybe Skove, paa de klare Floder, paa Køerne, som ligger og gumler paa Marken, paa alle de forskellige Blomster, de frie, blaa, røde, gule, violette, lilla, lyserøde og hvide Blomster, som dufter saa friskt og saa lifligt, alle Naturens Blomster, som man plukker paa sin Vej og binder til store Buketter.

Det morede hende bestandig at tale til ham om sin evige, utilfredsstillede Længsel, der aldrig kunde blive opfyldt, og han, den stakkels gamle Kafégæst morede sig over at høre paa hende. Han satte sig nu altid ved Siden af Kassen for at kunne tale med Frk. Zoë og diskutere Landlivet med hende. Lidt efter lidt blev ogsaa han grebet af en ubestemt Lyst til en Gang at tage ud for at se, om der virkelig var saa yndigt, som hun sagde, udenfor den store Bys Mure.

En Formiddag spurgte han:

„Ved De et Sted, hvor man kan spise Frokost i Omegnen af Paris?“

Hun svarede:

„Tag ud til Terrassen ved Saint-Germain. Der er saa dejligt!“

Han havde været der for mange Aar siden, da han var forlovet. Han besluttede sig til at tage derud endnu en Gang.

Han valgte en Søndag, uden nogen særlig Grund, blot fordi det er Skik og Brug at tage ud om Søndagen, selv om man intet bestiller Ugen igennem.

En Søndag Morgen satte han sig altsaa op i Toget til Saint-Germain.

Det var i Begyndelsen af Juli, en varm og blændende Solskinsdag. Han sad ved Kupévinduet og saa'

Træerne og de løjerlige smaa Huse i Paris' Nærhed glide forbi. Han følte sig uoplagt og ærgerlig over, at han havde givet efter for dette Lune og brudt sine Vaner. Det skiftende og alligevel stadig éns Landskab trættede ham. Han var tørstig. Ved hver Station var han gerne staaet ud for at sætte sig foran den lille Kafé, han skimtede bagved Stationsbygningen, og drikke sig et Glas Øl eller to, indtil han kunde tage med det første Tog, der gik tilbage til Paris. Rejsen forekom ham lang, meget lang. Han kunde godt blive siddende paa den samme Plads Dagen igennem, naar det blot var de samme ubevægelige Ting, han havde foran sig, men han fandt det utaaleligt og trættende saaledes at sidde stille og dog skifte Plads, at se hele Landskabet flytte sig uden selv at gøre en Bevægelse.

Seinen vakte dog hans Interesse hver Gang han kørte over den. Under Broen ved Chatou saa' han en Mængde Baade, som blev drevet frem i Vandet ved bararmede Kaproeres kraftige Aaretag, og han tænkte: „De Fyre har skam ikke Tid til at kede sig!"

Det lange Flodbaand, der rullede sig op paa begge Sider af Broen ved Pecq, fremkaldte paa Bunden af hans Hjerte en ubestemmelig Lyst til at spasere langs Bredderne. Men Toget borede sig ind i Tunnellen lige

før Stationen ved Saint-Germain, og lidt efter stansede det foran Ankomstperronen.

Parent steg ud og tung i Benene af Træthed gik han med Hænderne paa Ryggen i Retning af Terrassen. Da han var kommet hen til Jernrækværket, stod han stille for at se paa Udsigten. Foran ham strakte sig, vid som Havet, den uhyre grønne Slette, befolket med Landsbyer, i hvilken Livet mylrede som i de større Byer. Hvide Landeveje gennemskar det udstrakte Landskab, Stumper af Skove skød frem hist og her, Dammene i Vésinet glimtede som Sølvplader og de fjerne Højdedrag ved Sannois og Argenteuil tegnede sig som en Anelse bag den lette og blaalige Taage. Solen sendte sit rige og varme Lys ned over hele dette vide Landskab, der laa lidt sløret af Morgenens Dis, af Sveden, som fra den ophedede Jord steg tilvejrs som fine Dampe, af det fugtige Aandepust fra Seinen, der som en endeløs Slange snoede sig gennem Markerne, rullede sig sammen omkring Landsbyerne og gled langs med Bakkerne.

En svag Brise, fyldt med Duften fra Løvet og Jordens Safter, kærtegnede Huden, trængte helt ned i Brystet og syntes at gøre Hjertet yngre, Sindet lettere og Blodet kraftigere.

Overrasket og blændet af det vidt udstrakte Landskab, aandede Parent i dybe Drag og mumlede:

„Det gør virkelig godt, dette her.“

Saa gjorde han nogle Skridt, men stod atter stille for at se ud over Landskabet. Han havde en Følelse af, at han opdagede nye og fremmede Ting, ikke de Ting, hans Øjne saa', men Ting, som hans Sjæl skimtede, ukendte Begivenheder, uanede Lyksaligheder, uudforskede Glæder, en Udsigt til et helt nyt Liv, som han aldrig havde haft nogen Forestilling om, og som pludselig aabnede sig foran ham sammen med Udsigten over dette ubegrænsede Landskab.

Hele hans Tilværelses forfærdelige Sørgelighed viste sig pludselig for ham, skarpt belyst af det stærke Solskin, der strømmede ud over Jorden. Han saa' sine tyve døde, ensformige, trøstesløse Kafé-Aar. Han havde kunnet rejse ligesom andre Mennesker, tage langt, langt bort til fremmede Folkeslag, til lidet kendte Dele af Jorden paa den anden Side af Havet, interessere sig for alt det, der fylder andre, Kunsten, Videnskaben, paa tusinde Maader faa noget ud af Livet, det hemmelighedsfulde, fortryllende eller saarende Liv, som altid er skiftende, altid uforklarligt, altid besynderligt.

Nu var det altfor sent. Han vilde blive ved at leve fra det ene Glas Øl til det andet, indtil Døden

kom, uden Familie, uden Venner, uden Forhaabninger, uden Interesse for nogetsomhelst. En uendelig Fortvivlelse slog sammen om ham, en Lyst til at løbe sin Vej, til at flygte tilbage til Paris og gemme sig i sin Kafé og sin Døs! Alle de Tanker, alle de Drømme, alle de Længsler, som slumrer paa Bunden af et stillestaaende Hjerte, var vaagnede, kaldt til Live af Solstraalerne over Marken.

Han følte, at hvis han blev længere paa dette Sted, saa vilde han fuldstændig miste Hovedet, og han skyndte sig hen til Henrik den fjerdes Pavillon for at spise Frokost, for at døve sig med Vin eller Alkohol, for i det mindste at komme til at tale med en eller anden.

Han tog et lille Bord imellem Buskene med Udsigt ud over Landskabet, bestemte hvad han skulde have, og bad, om det straks maatte blive serveret for ham.

Andre Gæster kom til og satte sig ved Bordene rundt omkring. Han følte sig bedre; han var ikke længere alene.

I et Lysthus lige ved Siden af ham sad tre Mennesker og spiste. Han havde flere Gange set paa dem, saaledes som man ser paa Folk, der er én ligegyldige, uden egentlig at se dem.

Pludselig fik en Kvindestemme ham til at fare sammen i en Skælven, der gik ham til Marv og Ben.

„Georges, vil Du skære Hønen for," havde Stemmen sagt.

Og en anden Stemme svarede:

„Ja, Mo'r."

Parent saa' op, og han forstod, han gættede øjeblikkeligt, hvem de Mennesker var! Han vilde sikkert ikke have kunnet genkende dem. Hans Kone var bleven helt hvidhaaret og meget svær, en alvorsfuld og respektabel gammel Dame. Medens hun spiste, stak hun forsigtigt Hovedet frem for ikke at faa Pletter paa sig, skønt hendes Barm var dækket af en Serviet. Georges var bleven en Mand. Han havde Skæg, dette ujævne, næsten farveløse Skæg, der kruser sig om ganske unge Menneskers Hage. Han havde høj Hat, en hvid Vest og en Monocle, formodentlig af Lapseri. Parent stirrede forbløffet paa ham! Var *det* Georges, hans Søn? Nej, den unge Mand kendte han slet ikke, der kunde ikke eksistere det mindste Fællesskab imellem dem.

Limousin sad med Ryggen til og spiste, en lille Smule sammensunken.

De gjorde alle tre et lykkeligt og tilfreds Indtryk, de tog ud for at spise Frokost ude paa Landet i de kendte og gode Restaurant'er. De havde ført en rolig og tryg Tilværelse, et fredeligt Familieliv i et varmt og levende Hjem, fyldt af alle de ubetydelige Baga-

teller, som gør Livet behageligt, af de smaa Ømhedsbeviser og kærlige Ord, man bestandig udveksler, naar man

holder af hinanden. Saaledes havde de levet, takket være ham, Parent, takket være hans Penge, efter at de havde bedraget, bestjaalet og ødelagt ham. Han den Uskyldige, den Godtroende, den Skikkelige, havde de fordømt til al Ensomhedens Tungsind, til det afskyelige Liv, som han havde ført mellem et Fortov og en Kaféskænk, til alle aandelige Pinsler og legemlige Elendigheder! De havde gjort ham til et unyttigt og forspildt Væsen uden Hjemmel i Tilværelsen, en stakkels gammel Mand uden Udsigt til en eneste Glæde og uden Forventninger, en Skabning, som intet havde at haabe af nogen eller noget. For ham var Jorden øde, fordi han intet elskede paa den. Han kunde rejse Verden rundt, vandre gennem alle Gader, gaa ind i hvert eneste Hus i Paris uden bag en eneste Dør at finde det elskede og længselsfuldt ventede Ansigt — Kvindeansigt eller Barneansigt — der smiler, naar det faar Øje paa én. Og særlig denne Tanke nagede ham, Tanken om en Dør, som man aabner for at finde og tage i sine Arme én, der staar bagved den.

Og det skyldtes altsammen disse tre Elendige, den skamløse Kvinde, den troløse Ven og denne unge lyse Fyr med den overlegne, arrogante Mine!

Nu hadede han Barnet ligesaa meget som de to andre! Var han ikke Limousins Søn? Vilde Limousin

ellers have beholdt ham og draget Omsorg for ham? Vilde han ikke hurtigst muligt have skilt sig af baade med Moderen og Barnet, hvis han ikke havde vidst, at Drengen var hans? Paatager man sig vel det Hverv at opdrage andres Børn?

Dèr sad de altsaa, lige ved Siden af ham, disse tre forbryderiske Væsener, som havde tilføjet ham saa mange Lidelser.

Parent saa' paa dem og hidsede sig mere og mere op ved Tanken om alle sine Smerter, al sin Angst og al sin Fortvivlelse. Det var især deres rolige og tilfredse Udtryk, som bragte ham ud af sig selv. Han havde Lyst til at dræbe dem, til at slynge sin Sifon hen imod dem, til at kløve Limousins Hoved, som han hvert Øjeblik saa' bøje sig ned over Tallerkenen for straks efter at rette sig op igen.

Og de vilde blive ved med at leve videre, uden Sorger og uden Bekymringer af nogen Slags! Nej, nej! Det blev dog tilsidst for meget! Han vilde hævne sig — han vilde hævne sig nu ligestraks, siden han havde dem lige ved Haanden. Men hvorledes? Han tænkte sig om og drømte de skrækkeligste Ting af den Art, der hænder i Romanerne, men han fandt intet, som praktisk lod sig bringe til Udførelse. Og han drak, den ene Slurk efter den anden, for at stramme

sig op, for at give sig Mod, for ikke at lade en Lejlighed, som maaske aldrig oftere frembød sig, slippe fra sig.

Paa én Gang fik han et Indfald, et skrækkeligt Indfald, og han hørte op med at drikke for at tænke det igennem. Et Smil krusede hans Læber; han mumlede:

„Jeg har dem. Jeg har dem. Vi faar at se. Vi faar at se.“

En Tjener spurgte ham:

„Er der mere Herren ønsker?“

„Kaffe og Kognak, af den bedste.“

Og han betragtede dem stadig, medens han nød den stærke Drik. Der var altfor mange Mennesker i Restaurant'en, til at han dèr kunde gøre det, han havde i Sinde. Derfor vilde han vente, han vilde følge efter dem, thi de vilde sikkert spasere en Tur paa Terrassen eller ind i Skoven. Naar de var kommet lidt paa Afstand, vilde han indhente dem, og saa vilde han hævne sig, ja, han vilde hævne sig! Det var iøvrigt ikke for tidligt efter tre og tyve Aars Lidelser. De havde sandelig ikke mindste Anelse om, hvad der ventede dem!

De spiste sindigt deres Frokost færdig og passiarede trygt sammen. Parent kunde ikke høre, hvad de sagde,

men han saa' deres rolige Bevægelser. I Særdeleshed var det hans Kones Ansigt, der irriterede ham. Hun havde faaet et hovmodigt Udtryk, og der var over hele hendes Væsen en utilgængelig, fedladen Hellighed, bevæbnet med Principper og pansret med Dyd.

Omsider betalte de Regningen og rejste sig. Nu først saa' han Limousin. Man kunde godt antage ham for en gammel Diplomat, der havde trukket sig tilbage, saa selvbevidst saa' han ud med sine smukke, hvide og bløde Bakkenbarter, hvis Spidser faldt ned over Opslagene paa hans sorte Frakke.

De gik ud af Restaurant'en. Georges røg en Cigar og havde sin Hat en lille Smule paa Snur. Parent fulgte straks efter dem.

De gik først lidt ud paa Terrassen og beundrede Udsigten med den Selvbehagelighed, hvormed mætte Folk beundrer, og drejede derpaa ind i Skoven.

Parent gned sig i Hænderne og blev ved at følge efter dem, men i nogen Afstand og skjulende sig bag Træerne for ikke at vække deres Opmærksomhed for tidligt.

De gik med smaa Skridt som for rigtig at bade sig i det Grønne og den lune Luft. Henriette støttede sig til Limousins Arm og gik ved hans Side rank og lige som en Hustru, der føler sig sikker og er stolt af

sig selv. Georges lod sin Stok svippe ned over Bladene og satte af og til med et let Spring over Grøften ligesom en ung Fole, der er parat til at galoppere afsted gennem Skoven.

Lidt efter lidt kom Parent dem nærmere. Han stønnede af Bevægelse og Træthed, thi han gik jo næsten aldrig mere. Det varede ikke længe, inden han havde indhentet dem, men han blev pludselig grebet af Frygt, en ubestemmelig og uforklarlig Frygt, og gik forbi dem for at vende om og komme tilbage imod dem, Ansigt til Ansigt.

Hans Hjerte bankede, medens han gik, og han følte, at de nu var bagved ham.

Han blev ved at gentage for sig selv:

„Naa, Øjeblikket er der, Mod! Mod! Øjeblikket er der!“

Han vendte sig om. De havde alle tre sat sig i Græsset ved Foden af et stort Træ, og de snakkede stadig sammen.

Saa bestemte han sig og gik hurtigt hen imod dem. Han stansede foran dem, lige midt paa Vejen, og stammede i en afsnuppet Tone med en Stemme, der var brudt af Sindsbevægelse:

„Det er mig! Her er jeg! I ventede mig nok ikke?“

De stirrede alle tre paa denne Mand, som de troede var vanvittig.

Han fortsatte:

„Det ser ikke ud til, at I kender mig igen. Se rigtig paa mig! Jeg er Parent, Henri Parent. Hvad? I ventede mig vist ikke? I troede, at det var forbi, helt forbi, at I aldrig, aldrig mere skulde se mig. Næ, I tog fejl, nu er jeg kommen tilbage og nu skal vi have en Forklaring.“

Henriette skjulte forfærdet Ansigtet i sine Hænder og mumlede:

„Aa, min Gud!“

Da Georges saa', at den Ubekendte syntes at true hans Moder, rejste han sig op og stod parat til at gribe ham i Kraven.

Limousin stirrede som lamslaaet og med forvildede Øjne paa denne Genganger, der efter at have pustet nogle Sekunder, vedblev:

„Ja, nu skal vi endelig have en Forklaring. Nu er Øjeblikket kommet! I har bedraget mig, I har fordømt mig til en Tilværelse, værre end en Tugthusfanges, og I troede, at jeg ikke skulde faa fat paa Jer!“

Den unge Mand tog ham om Skulderen og stødte ham tilbage:

„Er De gal? Hvad vil De? Vil De se til, De kom-

mer afsted, og det i en Fart! Ellers skal De faa med mig at bestille!“

Parent svarede:

„Hvad jeg vil? Jeg vil fortælle Dig, hvad det er for Mennesker, de to dèr.“

Georges blev ude af sig selv, han ruskede i ham og skulde lige til at slaa løs paa ham, da Parent fortsatte:

„Slip mig. Jeg er din Fader . . . . Se paa dem, saa kan Du selv se, at de nu kender mig igen, de Elendige!“

Den unge Mand slap forfærdet sit Tag og vendte sig om mod sin Moder.

Da Parent følte sig fri, gik han et Par Skridt hen imod hende:

„Naa? Sig Du ham kun, hvem jeg er! Sig ham, at jeg hedder Henri Parent, og at jeg er hans Fader, eftersom hans Navn er Georges Parent, eftersom Du er min Hustru og eftersom I alle tre lever af den Pension paa ti tusinde Francs, som jeg har betalt Jer lige fra den Dag, da jeg jagede Jer bort! At det var, fordi jeg overraskede Dig sammen med denne Stodder, denne Usling, Din Elsker! — Sig ham, at jeg var en hæderlig Mand, som Du havde giftet Dig med for hans Penges Skyld, og som Du bedrog lige fra den første Dag. Sig ham, hvem Du er, og hvem jeg er . . .“

Han stammede og maatte snappe efter Vejret, thi Vreden var lige ved at overvælde ham.

Hans Kone skreg med en sønderrivende Røst:

„Paul, Paul, stands ham, faa ham til at holde op, faa ham til at tie. Lad ham ikke sige alt det, medens min Søn hører paa det!“

Limousin havde ligeledes rejst sig. Meget sagte mumlede han:

„Saa ti dog, ti dog! Tænk over, hvad De gør!“

Parent svarede rasende:

„Jeg ved godt, hvad jeg gør. Men det er ikke alt. Der er en Ting, som jeg vil vide, en Ting, der har pint mig i tyve Aar.“

Han vendte sig om mod Georges, der i sin Forfjamskelse havde maattet støtte sig til et Træ, og sagde:

„Hør efter, hvad jeg siger Dig. Da hun forlod mit Hjem, syntes hun ikke, det var nok, at hun havde forraadt mig, hun vilde gøre mig endnu mere fortvivlet. Du var hele min Trøst, og ved Du, hvad hun gjorde? Hun tog Dig med sig, medens hun svor paa, at jeg ikke var din Fader, men at din Fader, det var ham! Løj hun? Jeg ved det ikke. I tyve Aar har jeg spurgt mig selv om det.“

Han gik tæt hen til hende, tragisk og forfærdelig

og rev den Haand, hvormed hun søgte at skjule sit Ansigt, til Side:

„Nu er jeg her igen, og nu fordrer jeg, at Du siger mig, hvem af os, der er Fader til denne unge Mand, ham eller jeg, din Mand eller din Elsker. Naa, skynd Dig, skynd Dig, sig det!“

Limousin kastede sig over ham. Parent stødte ham tilbage og slog en rasende Haanlatter op:

„Ja, nu er Du modig, modigere end den Dag, da Du flygtede ud paa Trappen, fordi jeg vilde kvæle Dig! Naa, hvis hun ikke vil svare, saa svar Du. Du maa vide det ligesaa godt som hun. Sig mig det saa, er det Dig, der er hans Fader? Naa, naa, skynd Dig, tal!“

Han gik atter hen mod sin Kone:

„Hvis Du ikke vil sige mig det, saa sig det i det mindste til din Søn. Nu er han en Mand. Han har Ret til at vide, hvem der er hans Fader. Jeg ved det ikke, jeg har aldrig vidst det, aldrig, aldrig! Jeg kan ikke sige Dig det, min Dreng.“

Det svimlede for ham. Hans Stemme fik en pibende Klang, og han fægtede med Armene som en Epileptiker:

„Der har vi det . . . der har vi det . . . svar dog! Hun ved det ikke! . . . Jeg tør vædde paa, at hun

ikke ved det! . . . Nej . . . hun ved det ikke . . . selvfølgelig! Hun holdt os begge to for Nar! . . . Ha! ha! ha! . . . ingen ved det . . . ingen . . . hvem kan vide den Slags Ting? . . . Du faar det heller ikke at vide, min Dreng, Du faar det heller ikke at vide, ikke mere end jeg . . . aldrig . . . Værs'go, spørg hende, spørg hende selv . . . Du skal faa at se, at hun ikke ved det . . . Jeg heller ikke . . . han heller ikke . . . Du heller ikke . . . ingen ved det . . . Du kan vælge . . . ja . . . Du kan vælge . . . ham eller mig . . . vælg . . . Farvel . . . det er forbi . . . Hvis hun bestemmer sig til at sige det til Dig, kommer Du nok og fortæller mig det, Hôtel des Continents, ikke sandt? . . . Det skulde more mig at faa det at vide . . . Adjø . . . jeg ønsker Jer en rigtig god Fornøjelse . . .“

Gestikulerende og stadig talende med sig selv gik han sin Vej under de store Træer i den tomme og friske Luft, der var fyldt med Duften af Foraarets Grøde. Han vendte sig ikke en eneste Gang om for at se sig tilbage. Han gik lige ud, drevet frem af sit Raseri og af sin Spændings Ophidselse, uden Tanke for andet end sin fikse Idé.

Pludselig stod han foran Banegaarden. Et Tog holdt parat til Afgang. Han steg op i det. Undervejs stilnedes hans Vrede, han fik sin Ligevægt tilbage, og

da han atter stod i Paris, var han forbløffet over sin egen Dristighed.

Han følte sig saa knust, som om hvert eneste Ben i ham var brudt. Alligevel gik han hen til Kaféen for at faa et Glas Øl.

Da Kasserersken saa' ham komme ind, spurgte hun overrasket:

„Allerede tilbage? Er De træt?“

Han svarede:

„Ja . . . ja . . . meget træt . . . meget træt . . . De forstaar . . . naar man ikke er vant til at komme ud! Det er forbi. Jeg tager aldrig mere ud paa Landet. Jeg havde gjort bedre i at blive her. · For Fremtiden rører jeg mig ikke mere af Stedet.“

Tiltrods for den Lyst, hun havde til at høre noget, kunde hun ikke faa ham til at fortælle om sin Udflugt.

Den Aften drak han sig for første Gang i sit Liv saa fuld, at han maatte bæres hjem.

DEN UBEKENDTE

DEN UBEKENDTE

Der blev talt om galante Æventyr, og hver havde noget mærkeligt at berette om overraskende og pikante Hændelser i en Jernbanekupé, i et Hotel, i Udlandet eller ved et Badested. Særlig Badestederne var efter Roger des Annettes Sigende et af de Steder, som var mest gunstige for den Art Oplevelser.

Gontran, der hidtil ikke havde sagt noget, blev raadspurgt.

„Paris er alligevel det allerbedste Sted," sagde han, „det gaar med Kvinder som med Kunstgenstande; vi sætter mest Pris paa dem, naar vi finder dem paa Steder, hvor vi ikke ventede det, men de virkelig sjældne træffer man kun i Paris."

Han tav nogle Øjeblikke, saa fortsatte han:

„Hvad Fanden! Det er s'gu en Fornøjelse saadan en Foraarsmorgen at spasere paa vore Gader! Ligner

de ikke Blomster, der udfolder sig, alle de smaa, henrivende Kvinder, som tripper afsted langs Husene? Er de ikke bedaarende at se paa? Og saa lugter der af Violer paa alle Fortovene, af Violerne, som Blomsterkonerne kører med i deres Trækkevogne.

Der er Humør over Byen, og man betragter Kvinderne. Hvor er de ikke Satans fristende i deres lyse, klare Kjoler, hvorigennem man ser deres Hud! Man driver af Sted med Næsen mod Vinden og oprømt Sind, man driver, indaander og bruger sine Øjne. Der er sg'u ikke noget dejligere end saadan en Morgen!

Paa lang Afstand lægger man Mærke til hende mellem de andre, man ser hende komme hen imod sig, hende, der, naar hun kommer helt nær, vil faa éns Hjerte til at banke. Man gætter det af Blomsten paa hendes Hat, af en Bevægelse, hun gør med Hovedet, af hendes Gang. Hun kommer. Man siger til sig selv: „Pas paa, der er én!“ og idet man gaar hende i Møde, sluger man hende med Øjnene.

Er det en lille Sypige, der gaar Ærinder for Forretningen, er det en ung Kone, som kommer fra Kirke eller er paa Vej til sin Elsker? Det er én ligegyldigt. Hendes Bryst runder sig jo under det gennemsigtige Stof. Hendes Blik er frygtsomt eller udfordrende, hendes Haar lyst eller mørkt. Det er én

ogsaa ligegyldigt! Alene det at strejfe denne Kvinde, som gaar forbi, faar en Gysen til at løbe ned ad éns Ryg. Og hvor attraar man ikke efter et saadant Møde Dagen igennem denne Kvinde! Jeg forsikrer Dem for, at jeg har bevaret Mindet om en Snes af disse Skabninger, som jeg kun har set enkelte Gange paa denne Maade, og i hvem jeg vilde være bleven vanvittig forelsket, hvis jeg havde lært dem nærmere at kende.

Men det er Sagen, de Kvinder, som man vilde ødsle den største Kærlighed paa, kommer man aldrig til at kende. Har De ikke lagt Mærke til det? Det er ejendommeligt nok! Nu og da kan man faa et Glimt af Kvinder, der blot ved dette flygtige Indtryk vækker hele éns Begær. Men de Kvinder kommer man aldrig i nærmere Berøring med. Naar jeg tænker paa alle de tilbedelsesværdige Væsener, som jeg har strejfet paa Paris Gader, kan jeg faa et saadant Anfald af Raseri, at jeg har mest Lyst til at gaa hen og hænge mig. Hvor er de? Hvem er de? Hvorledes skal jeg kunne finde dem igen? Hvorledes skal jeg bære mig ad med atter at faa dem at se? Der er et Ordsprog, som siger, at man ofte gaar lige forbi Lykken. Det er sandt! Jeg er vis paa, at jeg mere end én Gang er gaaet lige forbi den Kvinde, der med sit friske

Legeme kunde have fanget mig, som Fuglefængeren med sin Limpind fanger en Svale.“

Rogert des Annettes havde smilende hørt til. Han svarede:

„Det kender jeg ligesaa godt som Du. Nu skal jeg fortælle Dig noget, jeg har oplevet. For omtrent fem Aar siden mødte jeg for første Gang paa Concordebroen en ung, høj, lidt fyldig Kvinde, som gjorde et . . . naa, ja . . . et forbløffende Indtryk paa mig. Hun var smuk, mørk og fyldig med et blankt Haar, som faldt helt ned over Panden, og et Par Øjenbryn, der samlede begge Øjnene under deres dristige Bue, som gik fra den ene Tinding til den anden. Over Læberne laa som en svag Skygge en fint tegnet Moustache. Hendes Ryg var svajet og hendes Bryst skudt stærkt frem, udædskende og indbydende som en Fristelse. Hendes Øjne fik mig til at tænke paa en Blækklat paa hvid Emalje. Det var ikke et Par Øjne, men et Par sorte og dybe Huller, som gik langt ind i hendes Hoved, og hvorigennem man saa' ind i hende, helt ind i hende. Det var et mærkeligt Blik, gennemsigtigt, tomt og uden Tanker, men saa smukt!

Jeg tænkte mig, at hun maatte være Jødinde. Jeg fulgte efter hende. Mange Mænd vendte sig om efter hende. Hun gik med en lidt vrikkende, egentligt ikke

yndefuld, men æggende Gang. Paa Concordepladsen tog hun en Droske, og jeg blev staaende som en Idiot ved Siden af Obelisken, et Bytte for den hæftigste Attraa, jeg nogensinde havde følt.

I over tre Uger tænkte jeg paa hende, saa glemte jeg hende.

Et halvt Aar senere saa' jeg hende igen i Rue de la Paix. Da jeg fik Øje paa hende, følte jeg et Stød i Hjertet, som naar man atter møder en Elskerinde, man vanvittig har elsket. Jeg stod stille for rigtig at se hende komme! Idet hun gik forbi mig, saa tæt, at

hun næsten rørte ved mig, havde jeg en Fornemmelse af, at jeg stod overfor en aaben Ildovn, og da hun var kommet forbi, var det, som om en kølig Vind strøg hen over mit Ansigt. Jeg fulgte ikke efter hende. Jeg var bange for at gøre en eller anden Dumhed, bange for mig selv.

Jeg drømte ofte om hende. Du ved, hvad det vil sige at have det paa den Maade.

Der gik et helt Aar, inden jeg atter traf hende. Saa en Aften ved Solnedgang henimod Maj saa' jeg hende gaa foran mig opad Avenue des Champs-Elysées. Triumfbuen tegnede sig mod en ildrød Himmel. Et gyldent Støv, en Taage af rød Klarhed dansede i Luften. Det var en af de bedaarende Aftener, der er en af Paris' største Skønheder.

Jeg fulgte efter hende. Jeg havde en rasende Lyst til at tale til hende, til at kaste mig paa Knæ for hende og fortælle hende om den Attraa, der var lige ved at tage Vejret fra mig.

To Gange gik jeg forbi hende og vendte om og gik tilbage. Begge Gange fik jeg, idet jeg kom forbi hende, den samme Fornemmelse af Hede, som jeg havde følt i Rue de la Paix.

Hun saa' paa mig. Saa gik hun ind i et Hus i Rue de Presbourg. To Timer stod jeg og ventede i

en Port. Hun kom ikke igen. Omsider bestemte jeg mig til at forhøre hos Portneren. Han saa' ud, som om han ikke forstod mig. „Det maa have været en Visit," sagde han.

Der gik atter lang Tid, hele otte Maaneder, før jeg saa' hende igen.

En Morgen, da det var en siberisk Kulde, og jeg for at faa Varme i Kroppen næsten løb op ad Boulevard Malesherbes, kom jeg paa et Gadehjørne til at støde saa voldsomt mod en Dame, at hun tabte en lille Pakke, hun gik med i Haanden.

Jeg vilde undskylde mig. Det var hende!

Et Øjeblik blev jeg staaende, lamslaaet af Betagelse, saa gav jeg hende hendes Pakke, som jeg havde taget op, tog en rask Beslutning og sagde:

„Jeg er paa én Gang ulykkelig og henrykt, Frue, over at jeg saaledes er kommet til at støde til Dem. I over to Aar har jeg kendt og beundret Dem og haft den mest brændende Lyst til at blive forestillet for Dem, men det er ikke lykkedes mig at faa at vide, hverken hvem De er eller hvor De bor. De maa undskylde min Dristighed og tilskrive den det inderlige Ønske, jeg nærer, om at komme til at høre til dem, der har Lov til at hilse paa Dem. Et saadant Ønske kan jo ikke krænke Dem, vel? De kender mig ikke, mit

Navn er Baron Roger des Annettes, og hvis De vil forhøre Dem om mig, vil De faa at vide, at jeg hører til de Mennesker, man godt kan være bekendt at modtage. Hvis De ikke vil optage min Anmodning med Velvillie, gør De mig ganske forfærdelig ulykkelig. Men det kan De ikke nænne, vær god, sig mig, hvorledes jeg skal bære mig ad med at se Dem igen.“

Hun saa' stift paa mig med sit underlige, døde Blik og svarede smilende:

„Giv mig Deres Adresse. Jeg skal komme op til Dem.“

Jeg blev saa forbløffet, at jeg sikkert ikke kunde lade være med at vise det. Men jeg plejer ikke at være længe om at komme mig ovenpaa den Slags Overraskelser, og jeg skyndte mig at give hende mit Kort, som hun med en hastig Bevægelse, der tydede paa, at hendes Haand var vant til at lade Breve forsvinde, lod glide ned i sin Lomme.

Jeg var atter bleven dristig og stammede:

„Naar ser jeg Dem?“

Hun betænkte sig, som om hun tumlede med et indviklet Regnestykke; hun anstrængte sig aabenbart for at huske, hvorledes hendes Tid Time for Time skulde anvendes. Endelig mumlede hun:

„Søndag Morgen. Passer det Dem?“

„Ja, naturligvis passer det mig.“

Og hun gik videre efter endnu en Gang at have set mig lige ind i Ansigtet, dømt, vejet og analyseret mig med dette tunge og vage Blik, der ligesom syntes at lade noget blive tilbage under min Hud, en Slags Lim, som om det havde udsprøjtet en lignende, tyk Vædske som den, Blæksprutterne benytter sig af til at plumre Vandet og bedøve deres Bytte.

Lige til det blev Søndag, pinte jeg min Hjerne med at spekulere over, hvem hun kunde være, og hvorledes jeg skulde opføre mig overfor hende.

Skulde jeg betale hende? Og hvorledes?

Jeg bestemte mig til at købe en Ring, en virkelig meget smuk Ring, som jeg i dens Etui stillede paa Kaminhylden.

Efter at have sovet meget daarligt om Natten satte jeg mig til at vente paa hende.

Henimod Klokken ti kom hun. Hun var meget rolig, meget utvungen, og hun rakte mig sin Haand, som om vi var gamle Bekendte. Jeg fik hende til at sætte sig og skilte hende af med hendes Hat, hendes Slør, hendes Muffe. Derefter begyndte jeg, ikke uden en vis Forlegenhed, at vise mig galant, thi jeg fandt, at det var unyttigt at spilde Tiden.

Hun lod sig iøvrigt paa ingen Maade bede. Vi

havde ikke vekslet tyve Ord, førend jeg begyndte at klæde hende af. Hun besørgede selv Resten, thi det er et Arbejde, der aldrig har ligget for mig. Jeg stikker mig paa Naale, trækker Baandene i Knude i Stedet for at løse dem op, bringer alt i Forvirring, forsinker det hele og taber Hovedet.

Aa, kære Ven, kender Du her i Livet saligere Øjeblikke, end naar man i nogen Afstand, af Diskretion og for ikke at skræmme den strudsagtige Blufærdighed, som er fælles for alle Kvinder, der klæder sig af for én, er Vidne til, hvorledes de knitrende Stoffer et for et falder ned i en Rundkreds om et Par fine Fødder?

Og hvad er skønnere end de Bevægelser, hvormed de løsner disse bløde Klædningsstykker, der tomme og slappe, som pludselig døde, falder til Jorden? Hvor er ikke Synet af Brystet og de nøgne Arme, der dukker frem af Kjolelivet, pragtfuldt og betagende, og hvor forvirrende er ikke Legemets Linie, som anes under det sidste Dække.

Men pludselig fik jeg Øje paa noget overraskende, en sort Plet mellem Skuldrene, en stor fremspringende og meget sort Plet. Jeg havde forresten lovet ikke at se.

Hvad var det? Jeg kunde ikke tvivle om det; Erindringen om den lille Moustache, om Øjenbrynene, der

var groede sammen over Øjnene, og om det svære Haar, der som en Hjelm tyngede hendes Hovede, havde burdet forberede mig paa denne Overraskelse.

„Ikke desto mindre blev jeg aldeles forbløffet, og min Hjerne fyldtes paa én Gang af mærkelige Syner og taagede Erindringer. Det forekom mig, at jeg saa' en af Troldkvinderne fra *Tusind og én Nat*, et af disse farlige og falske Væsener, hvis Opgave det er at drage Mændene ned i ukendte Afgrunde. Jeg tænkte paa Salomon, der lod Dronningen af Saba gaa hen over et Spejl for at forvisse sig om, at hun ikke havde en Hestehov.

Og da jeg skulde forsikre hende om min Kærlighed, opdagede jeg, at jeg ikke havde Spor af Stemme

mere, ikke en eneste Tone, Kære, hvad der først forbavsede hende og derpaa vakte hendes Vrede.

Idet hun atter hastigt klædte sig paa, sagde hun skarpt:

„Det var sandelig overflødigt at gøre mig Ulejlighed.“

Jeg vilde have hende til at modtage den Ring, som jeg havde købt til hende, men hun spurgte: „Hvad antager De mig for, min Herre?“ med et saadant Hovmod, at jeg blev rød op over begge Øren under denne Ydmygelse. Og hun gik uden at tilføje et Ord.

Ja, det er hele mit Æventyr. Men hvad der er det værste, er, at jeg nu for Alvor er forelsket, vanvittig forelsket i hende.

Jeg kan ikke se en Kvinde uden at tænke paa hende, alle de andre frastøder mig og er mig imod, medmindre de ligner hende. Jeg kan ikke trykke et Kys paa en Kind uden at se hendes Kind ved Siden af den, jeg kysser, og uden at føle de skrækkeligste Lidelser ved den utilfredsstillede Attraa, der piner mig.

Hun er nærværende ved alle mine Stævnemøder, ved alle mine Kærtegn, som hun ødelægger for mig og gør mig modbydelige. Altid er hun dèr, paaklædt eller nøgen som min sande Elskerinde. Hun er dèr, hun staar eller ligger ved Siden af den anden, synlig

og dog ugribelig. Og nu tror jeg, at det virkelig var en forhekset Kvinde, der mellem sine Skuldre havde en hemmelighedsfuld Talisman.

Hvem er hun? Endnu har jeg ikke faaet det at vide. Jeg har mødt hende to Gange siden. Jeg hilste paa hende. Hun gengældte ikke min Hilsen, men lod, som om hun ikke kendte mig. Hvem er hun? Maaske stammer hun fra Asien? Formodentlig en østerlandsk Jødinde? Ja, en Jødinde! Jeg har den Idé, at hun er Jødinde! Men hvorfor? Ja, det er netop Sagen! Hvorfor? Jeg ved det ikke!

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Til Salg	5
En Uforsigtighed	21
Gal	37
Hævnen	55
Daaben	71
I Kupéen	85
Saa la la	101
Opdaget	121
Ved Sengekanten	133
Haarnaalen	151
Ensomhed	167
Den lille Soldat	181
I Sneppetiden	199
En landlig Retssag	219
Dyret i Øret	231
Hr. Parent	251
Den Ubekendte	345

Af

GUY DE MAUPASSANTS

SAMLEDE VÆRKER

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

er hidtil udkommet:

ET LIV (Ill. af A. Leroux). Pris Kr. 4.20, indb. i komp. Bind Kr. 5.60.
SMUKKE VEN (Ill. af F. Bac). Pris Kr. 6.45, indb. i komp. Bind Kr. 7.85.
VED BADESTEDET MONT ORIOL (Ill. af F. Bac). Pris Kr. 5,10, indb. i komp. Bind Kr. 6.50.
STÆRK SOM DØDEN (Ill. af André Brouillet). Pris Kr. 4.45, indb. i komp, Bind Kr. 5.85.
VORT HJÆRTE (Ill. af René Lelong). Pris Kr. 3.50, indb i komp. Bind Kr. 4.90.
FRØKEN FIFI (Ill. af L. Vallet). Pris Kr. 2.40, indb. i komp. Bind Kr. 3.80.
FLOMMEN (Ill. af Jeanniot). Pris Kr. 3.90, indb. i komp. Bind Kr. 5.30.
FRU TELLIERS PENSIONAT (Ill. af René Lelong), Pris Kr. 3.30, indb. i komp. Bind Kr. 4.70.
SNEPPENS HISTORIER (Ill. af Lucien Barbut). Pris Kr. 2.85, indb. i komp. Bind Kr. 4.25.
MISS HARRIET (Ill. af Ch. Morel). Pris Kr. 3.85, indb. i komp. Bind Kr. 5.25.
I MAANESKIN (Ill. af Lucien Métivet). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
MASKEN (Ill. af M. d. Lambert. Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
VANDRERLIV (Ill. af Lanos). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15.
FRU HUSSONS DYDSDRAGON (Ill. af V. Rottembourg). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15.
SØSTRENE RONDOLI (Ill. af René Lelong). Pris Kr. 3.25, indb. i komp. Bind Kr. 4 65.
PIERRE OG JEAN (Ill. af Geo-Dupuis). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
TIL VENSTRE HAAND (Ill. af Lobel-Riche). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15.
YVETTE (Ill. af Cortazzo). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
KÆRLIGHED (Ill. af Julien-Damazy). Pris Kr. 2.60, indb. i komp. Bind Kr. 4 00.
EN KVINDES SKRIFTEMAAL (Ill. af Ch. Huard). Pris Kr. 3.00, indb. i komp Bind. Kr. 4.40.
I SOLEN (Ill. af André Suréda). Pris Kr. 2.85, indb. i komp. Bind Kr. 4.00

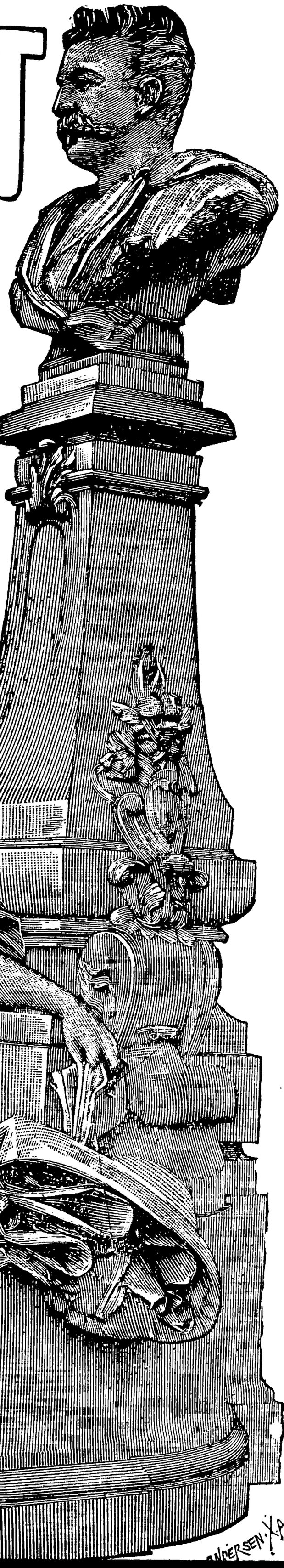
Bind og Indbinding af **dette** Værk 1 Kr. 40 Øre.
Løse Bind 90 Øre.

Kan bestilles gennem alle Boghandlere og direkte fra Forlaget

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG — KØBENHAVN.

DET HOFFENSBERGSKE ETABL. — KBHVN.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

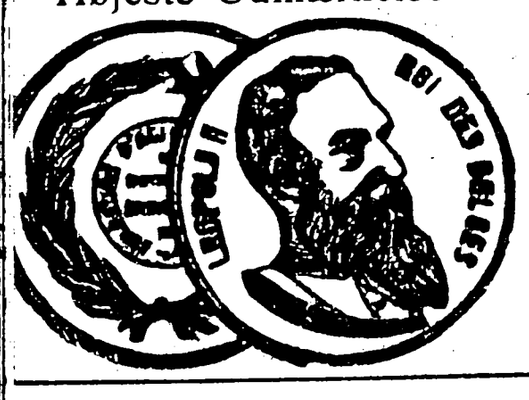
Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

8. HEFTE

30 ØRE

Højeste Udmærkelse

Fru Urania Monti

Eneste **Specialist i Haarfarver** og Haaressentser. — Største **Udva**
Kun ægte, naar denne Cliche findes paa **Brugsanvisningen.**
13 — **GOTHERSGADE** — 13

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,
Holbergsgade 4
igefor Studenterforeningen)
anbefales:

Emaill.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Bouillonskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemyse-kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
sforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Franchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken-Inventar

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mær
Whisky (67 Mærker).

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg.
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. BLAAE

Massage og svensk Sygegymna
Fodpleje
MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 13

C. R. EVERS & Co'

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid be
nyttes i denne

Influenza og
Forkølelsestic

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 328

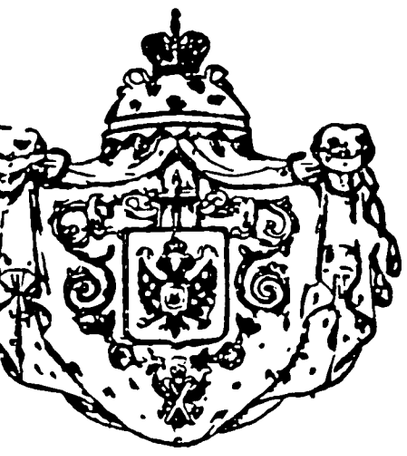

WINKEL & MAGNUSS
KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder — Gamle Kobbe
Alle Slags Reparationer — Kunstind

Kejserlig russisk

Hofleverandør

R.

EVERS

& Co.

altextraktøl

ansk Sundhedsøl)
40 Øre pr. ½ Fl.

port-Malt-Extrakt

(skattefrit)
25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke
til
altkur i Hjemmet.
orlang Brugsanv.

alt-Bolscher

enthol do.

ngefær do.

m. m.
øs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
stre Fasanvej 15
benh. F. ✻ Telef 3282

A. J. A. COBSEN,

FOTOGRAFI

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografer henh.:
12 Stk. Cabinet 6 Kr.
12 — Visit 3 —
12 — Empire Cabinet 3 —
12 — Visit 1½ —
12 — Visit og 3 Cabinet 4 —

Tlf. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78

(lige ved Frederiksborggade).

UNIVERSITETSBOGBINDER

D. L. CLÈMENTS EFTF.

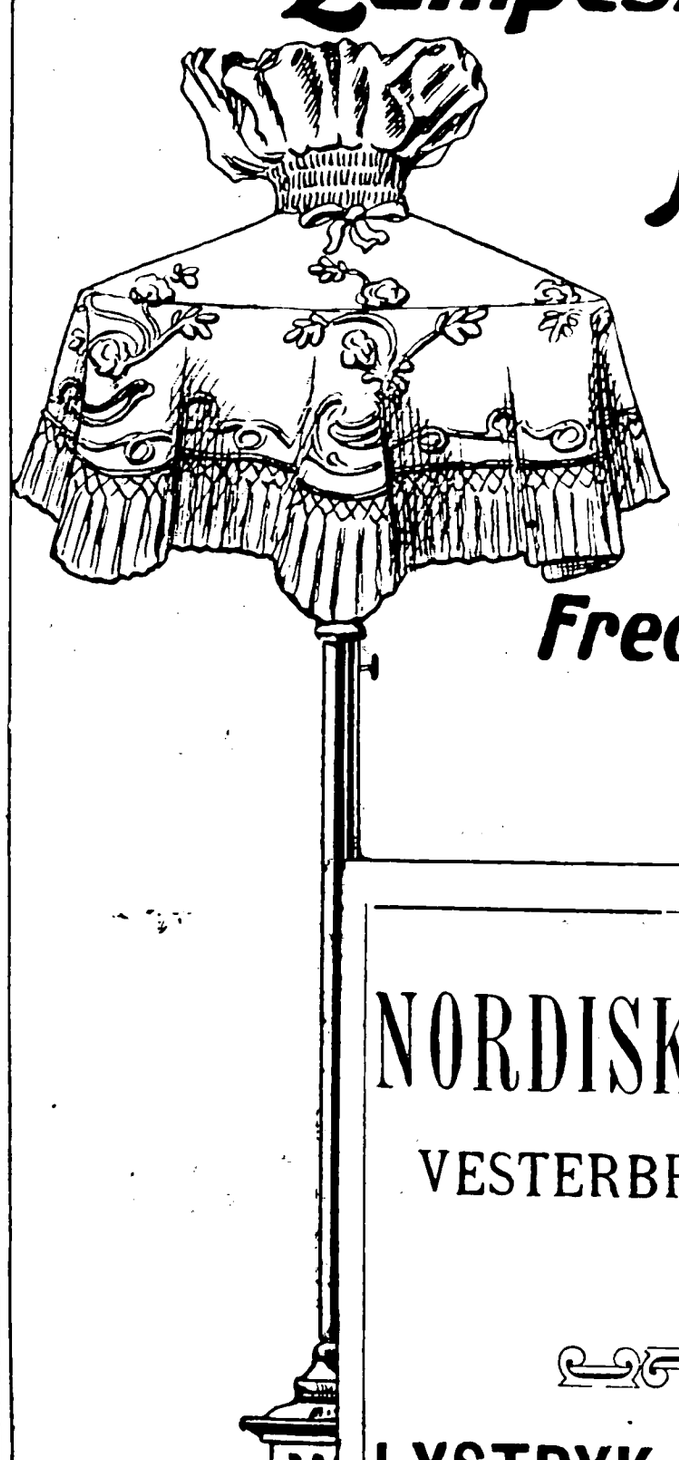
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Originalpriser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade

27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Tlf. 7101

LARSEN & NIELSEN,

12 Pilestræde 12

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Væveri- & Manufacturhus

Brude-Udstyr ● Linned-Udstyr ● Senge-Udstyr

billigste

HISTORISKE ROMANER TIL KONFIRMATIONS- OG FEST-GAVER

CARL EWALD:

Kirstine Munk . . . . . 5 Kr. 25 Øre
Sofie Amalie Moth . . . . . 4 Kr. 25 Øre
Anna Sofie Reventlow . . . . . 4 Kr. 25 Øre
Dyveke . . . . . 6 Kr. 25 Øre
Grevinde Danner (2 Dele). . . . . 12 Kr. 50 Øre

Indbundne i rødt komponeret Skindbind (med Vaaben i Guld)
2 Kr. mere pr. Bind

OLGA EGGERS:

Venedigs Datter (Catarina Carnaro) med Forsatsbillede efter Tizians Maleri . . . . . 5 Kr.

Indbunden i komponeret Bind 7 Kr.

HARALD TANDRUP:

Poul Klingenbergs Datter, med Forsatsbillede efter Akvarel af Rasmus Christiansen. . . 2 Kr.

Indbunden i komponeret Bind 3 Kr. 40 Øre

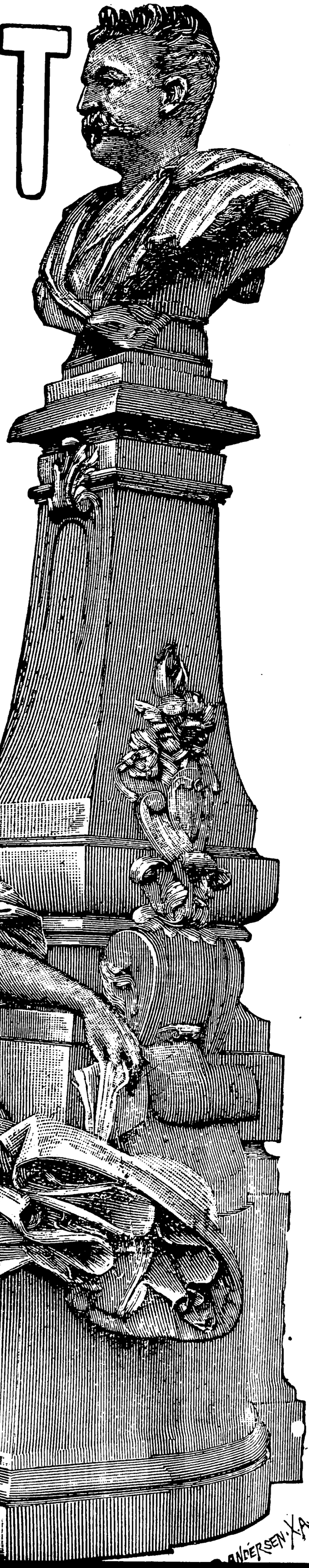
Faas hos alle Boghandlere og paa

forh. A. CHRISTIANSENS FORLAG

HERMANN-PETERSEN
:: KØBENHAVN K. ::

MAUPASSANT

SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

39. HEFTE

30 ØRE

Højeste Udmærkelse

Fru Urania Monti

Eneste **Specialist i Haarfarver** og Haaressentser. — Største **Udvalg**.
Kun ægte, naar denne Cliche findes paa **Brugsanvisningen.**
13 — GOTHERSGADE — 13

Fra
UF BRØNNUM & Co.s
Ildstyrslager,
Holbergsgade 4
(for Studenterforeningen)
anbefales:
Emaill.Kogekar i **alle Størrelser** og **Fasons,**
Pullonskjedler,
Fiskekjedler,
Pomp Gemyse- kjedler,
Karetkjedler med tilhørende **Kurve,**
Puterpander,
Flatpander,
Puddingforme,
Franske Geléforme,
Smerik. Frysemaskiner,
Kageforme,
Varmrande,
Stegepander med tilhørende **Forme.**
Brødknive,
Dessertknive,
Franchersaxe,
Segelaag,
Emeletfade
samt
ALT
henhørende til
Hus- & Køkken-Inventar

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Priser over samlede Udstyr tilsendes franco.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker).

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.
Stort Udvalg.
Billige Priser.
E. G. Bülow.
12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

Køb og Salg
af brugte Bøger.
Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.
Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe
Kontrolleret 14 og 18 Karat
Stort Udvalg i billige
Guld- og Sølv-Varer
25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade
H. BLATT

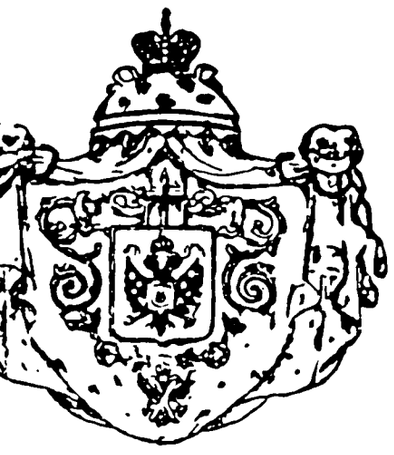
Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358

C. R. EVERS & Co's
Maltpræparater,
som er de bedste, bør altid benyttes i denne
Influenza og Forkølelsestid.
Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282,

WINKEL & MAGNUSSEN
KUNSTHANDEL
Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri

Kejserlig russisk

Hofleverandør

R.

EVERS

& Co.

altextraktøl

nsk Sundhedsøl)
40 Øre pr. ½ Fl.

oort-Malt-Extrakt

(skattefrit)
25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke
til
ltkur i Hjemmet.
rlang Brugsanv.

alt-Bolscher

onthol do.

gefær do.

m. m.
s Vægt og i gule,
vale Blikdaaser
15 og 25 Øre.

odapastiller

store og smaa)
s Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.

Fabrik:
re Fasanvej 15
enh. F. ✽ Telef 3282

A. JACOBSEN, FOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografi
henh.: 12 Stk. Cabinet 6 Kr.
12 " Visit 3 "
12 " Empire Cabinet 3 "
12 " Visit 1½ "
12 " Visit og 3 Cabinet 4 "

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.

under Cafe »Tre Hjørnet«

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding.

Komp. Bind til Værket leveres.

Ring op: Tlf. Byen 364 v

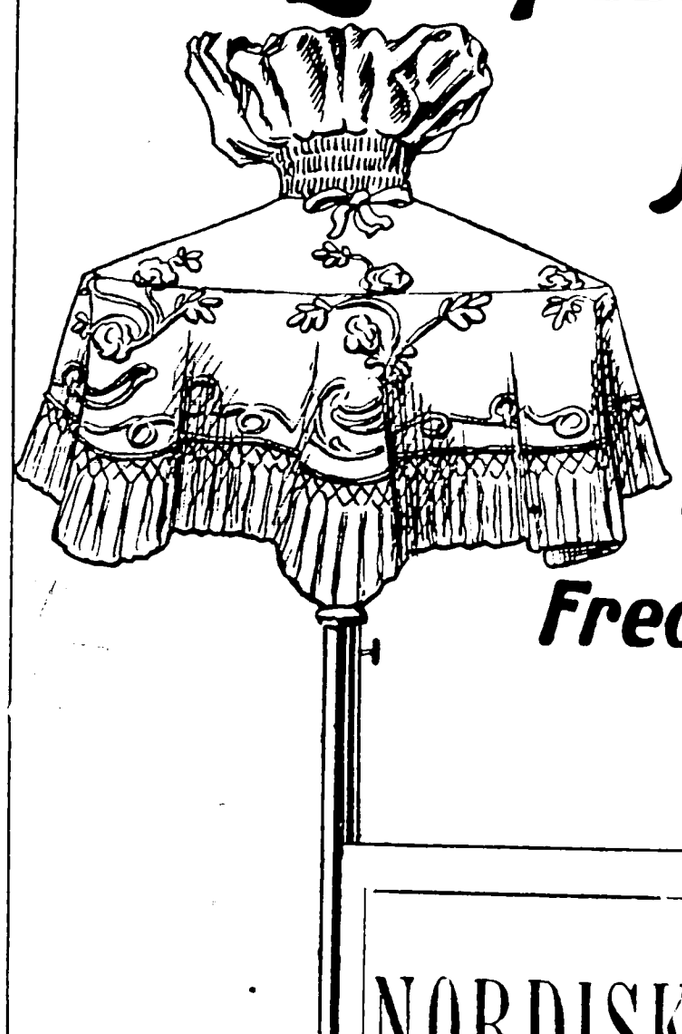
UNIVERSITETSBOGBINDER
D. L. CLÈMENTS EFTF.
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Original-priser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade

27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Telf 7101

LARSEN & NIELSEN,

12 Pilestræde 12

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Landets Væveri- & Manufacturhus

Brude-Udstyr ♦ Linned-Udstyr ♦ Senge-Udstyr

Ny og brugt billigste

Søren Jensen

Piano-Fabrik — Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

DANSKE ARGUS

NORDISK ANNONCE-
BUREAUS AFDELING FOR

AVISUDKLIP

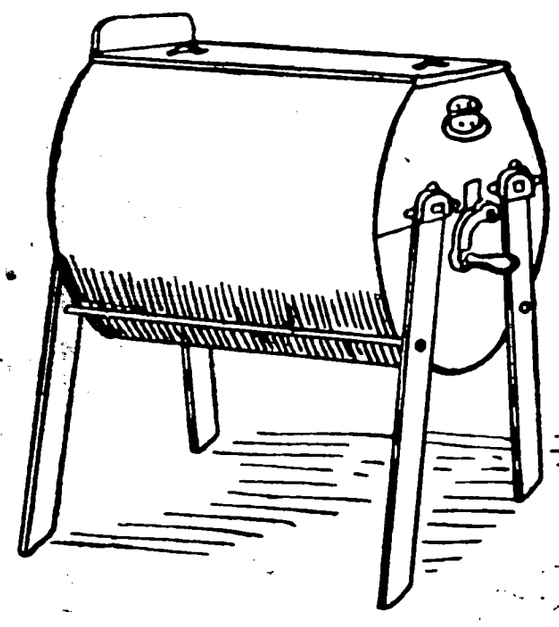
Købmagergade 3

Tlf. 593—594

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen

er den bedste.

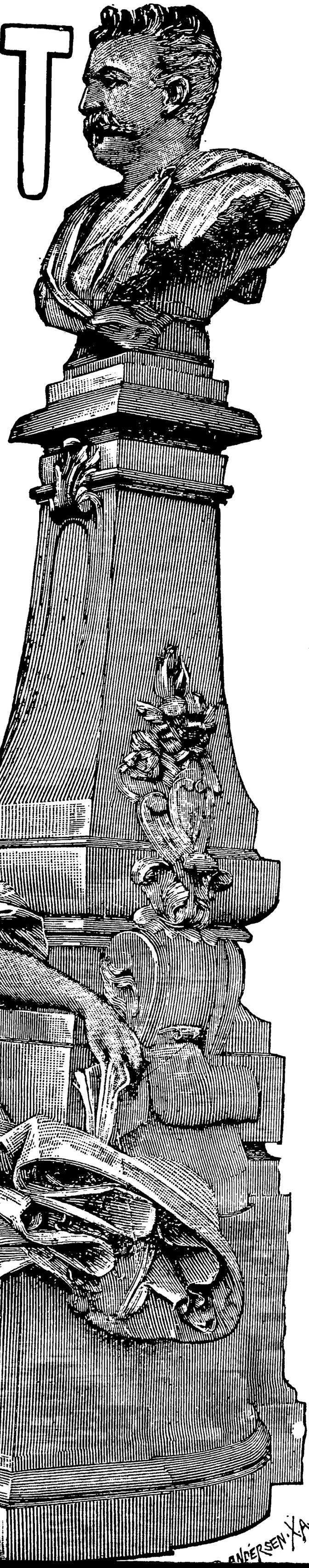
Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT

SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

40. HEFTE

30 ØRE

Højeste Udmærkelse

Fru Urania Monti

Eneste **Specialist i Haarfarver** og Haaressentser. — Største **Udvalg**
Kun ægte, naar denne Cliche findes paa **Brugsanvisningen.**
13 — GOTHERSGADE — 13

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

dstyrslager,
Holbergsgade 4
efor Studenterforeningen)
anbefales:
nail.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
bullonskjedler,
skekjedler,
amp Gemyse- . .
kjedler,
laretkjedler med tilhørende **Kurve,**
auterpander,
aatpander,
uddingforme,
ranske Geléforme,
merik. Frysemaskiner,
forme,
arsrande,
ggepander med tilhørende **Forme.**
ordknive,
essertknive,
ranchersaxe,
tegelaag,
meletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken- . . Inventar . .

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærke
Whisky (67 Mærker).

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg.
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. BLATE

Massage og svensk Sygegymnast
Fodpleje
MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 135

C. R. EVERS & Co's
Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

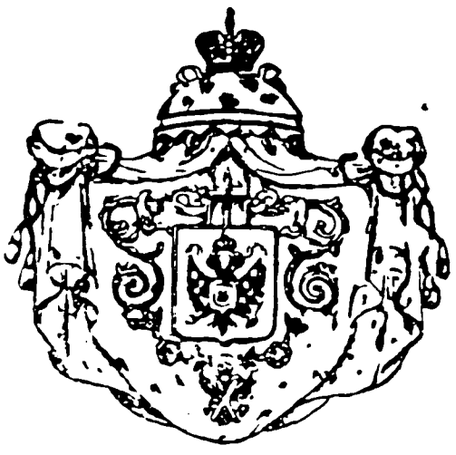
Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282.

WINKEL & MAGNUSSE
KUNSTHANDEL
Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobber
Alle Slags Reparationer — Kunstindus

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. ½ Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

ngefær do.

m. m.
løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Kbenh. F. ✱ Telef 3282

A. JACOBSEN,

HOF-FOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografer henh.:

12	Stk. Cabinet	6 Kr.
12	— Visit	3 —
12	— Empire Cabinet	3 —
12	— Visit	1½ —
12	— Visit og 3 Cabinet	4 —

Telf 7101

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.
under Cafe »Tre Hjørnet«
Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.
Spec. Privat Indbinding.
Komp. Bind til Værket leveres.
Ring op: Tlf. Byen 364 v

UNIVERSITETSBOGBINDER
D. L. CLÈMENTS EFTF.

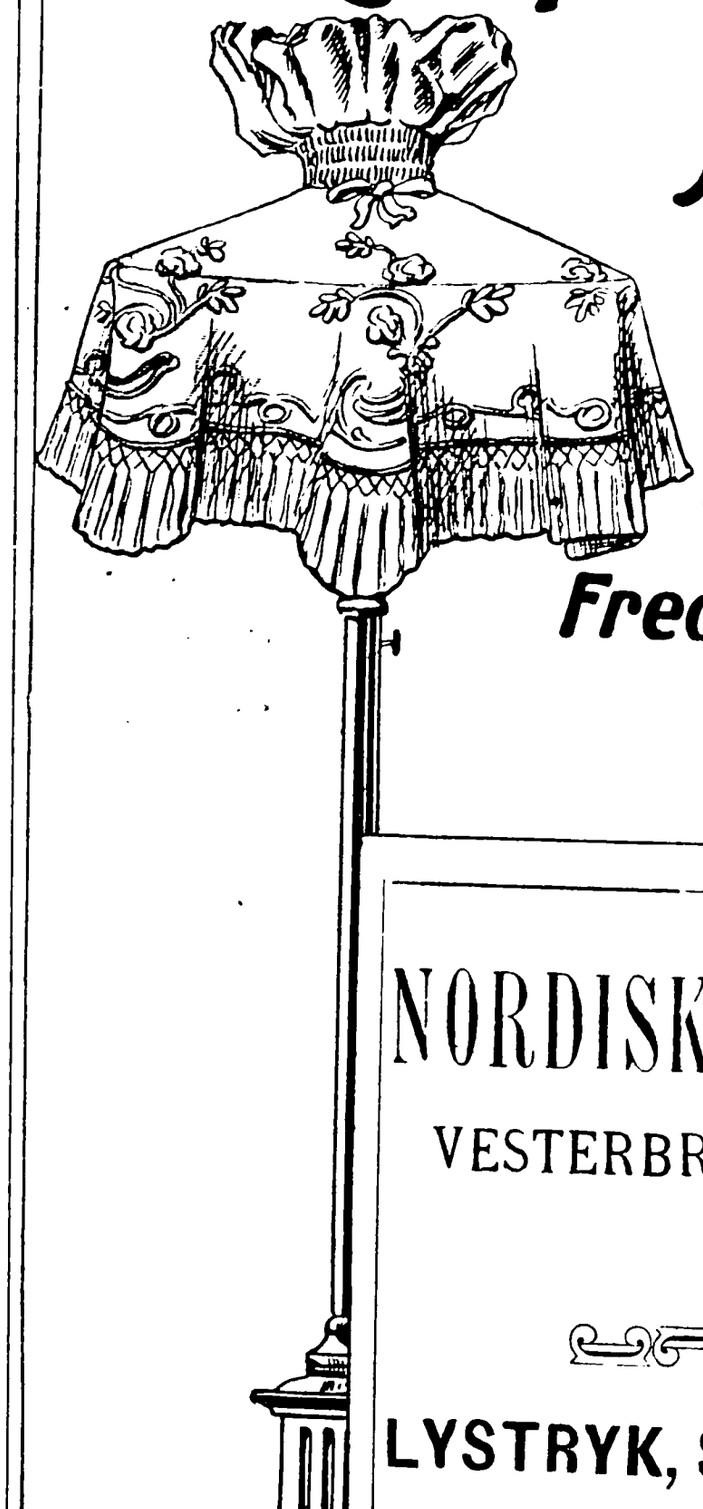
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Originalpriser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade

27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Væveri- & Manufacturhus

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr

(tidligere Kronprinsensgade 6)

12 Pilestræde 12

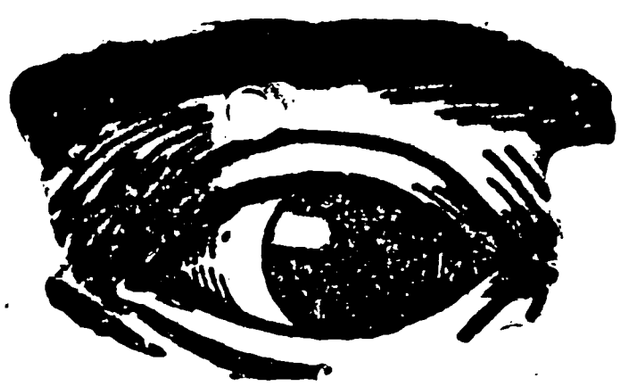
Sørensen & Jensen

Piano-Fabrik — Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

DANSKE ARGUS

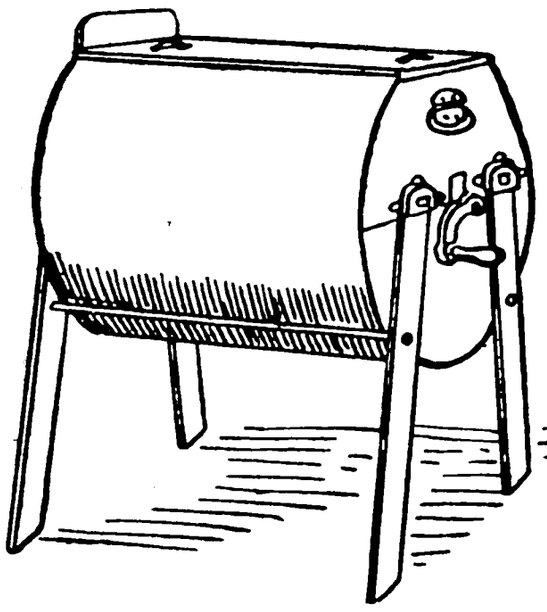
NORDISK ANNONCE-BUREAUS AFDELING FOR **AVISUDKLIP**

Købmagergade 3

Tlf. 593—594

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen er den bedste.

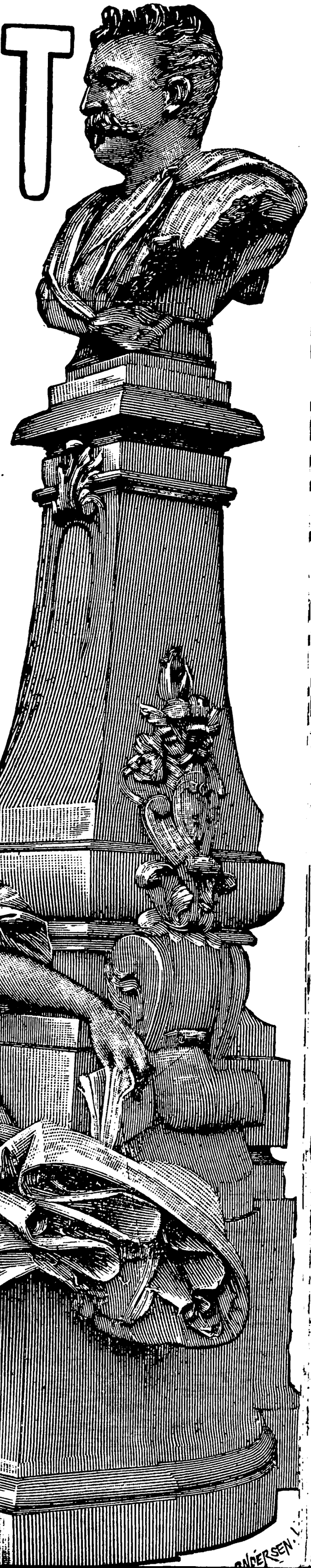
Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT

SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

hos **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

241. HEFTE

30 ØRE

este Udmærkelse

Fru Urania Monti

Eneste **Specialist i Haarfarver** og Haaressentser. — Største **Udvalg.**
Kun ægte, naar denne Cliche findes paa **Brugsanvisningen.**

13 — GOTHERSGADE — 13

Fra

F BRØNNUM & Co.s

tyrslager,
lbergsgade 4
Studenterforeningen)
anbefales:
l.Kogekar i **alle**
rrelser og **Fa-**
is,
lonskjedler,
kjedler,
Gemyse-
dler,
tkjedler med til-
ende **Kurve,**
erpander,
pander,
ingforme,
ske Geléforme,
rik. **Frysema-**
ner,
me,
rande,
epander med til-
ende **Forme.**
knive,
ertknive,
chersaxe,
elaag,
letfade
samt
ALT
enhørende til
s- & Køkken-
Inventar . .

ouranter over alle
ler med vedføjede
r over samlede Ud-
tilsendes franco.

Telef. 1255

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.

Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg.
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje

MARIE HANSEN

exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358 x

C. R. EVERS & Co's
Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282,

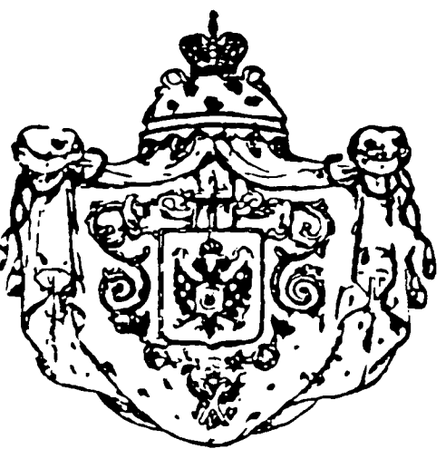
WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik.
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.

HØJBROPLADS 7

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. ½ Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
København F. ✿ Telef 3282

A. JACOBSEN, FOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografi henh.: 12 Stk. Cabinet 6 Kr.
12 — Visit 3 —
12 — Empire Cabinet 3 —
12 — Visit 1½ —
12 — Visit og 3 Cabinet 4 —

Telf. 7101

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.
under Cafe »Tre Hjørnet«
Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.
Spec. Privat Indbinding.
Komp. Bind til Værket leveres.
Ring op: Tlf. Byen 364 v

UNIVERSITETSBOGBINDER D. L. CLÈMENTS EFTF.

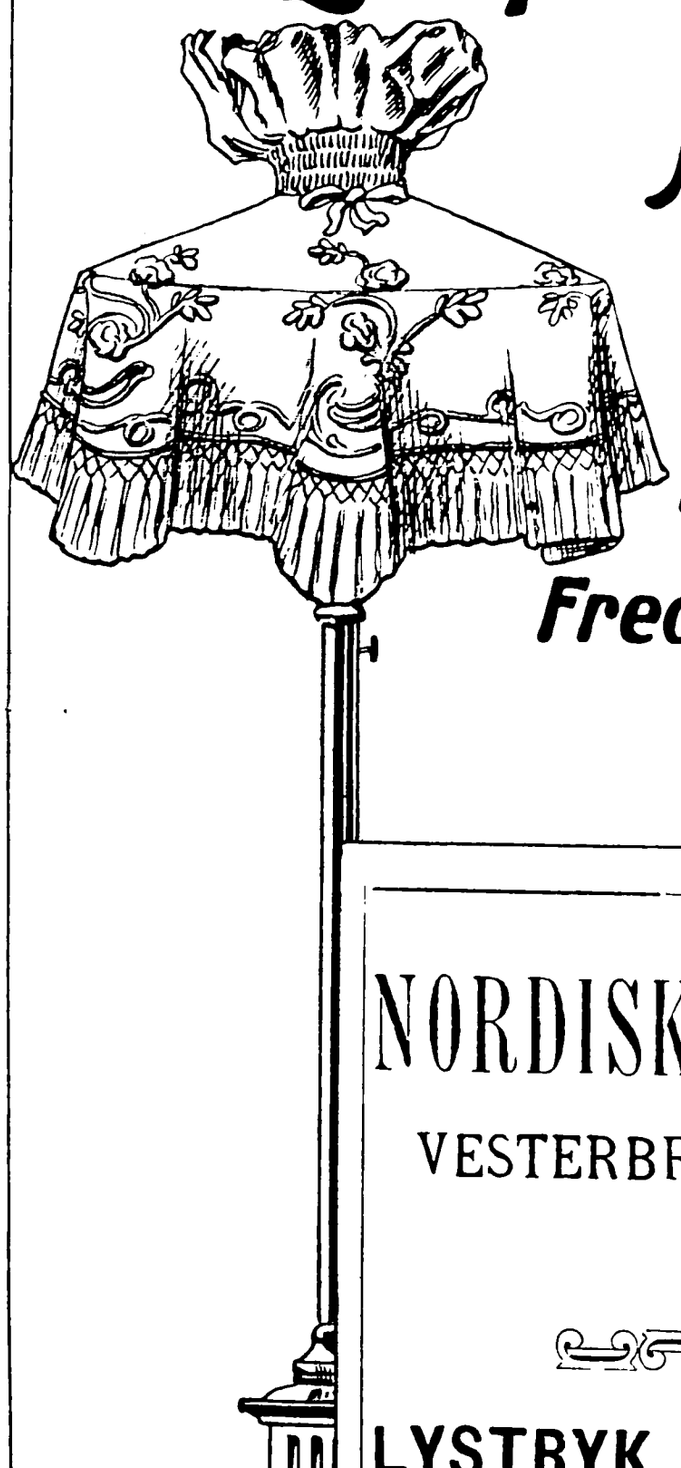
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Originalpriser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Væveri- & Manufacturhus

Brude-Udstyr ✿ Linned-Udstyr ✿ Senge-Udstyr

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Vestre Fasanvej 12

Søren Jensen

Piano-Fabrik Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650; 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

DANSKE ARGUS

NORDISK ANNONCE-
BUREAUS AFDELING FOR

AVISUDKLIP

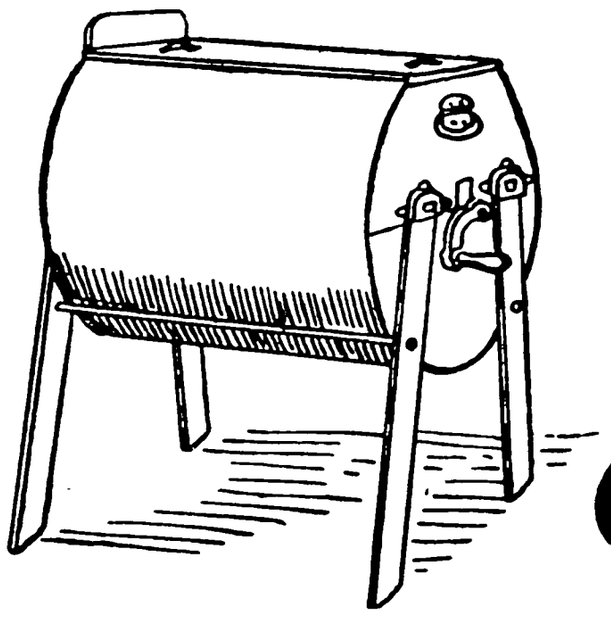
Købmagergade 38

Tlf. 593—594

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen

er den bedste.

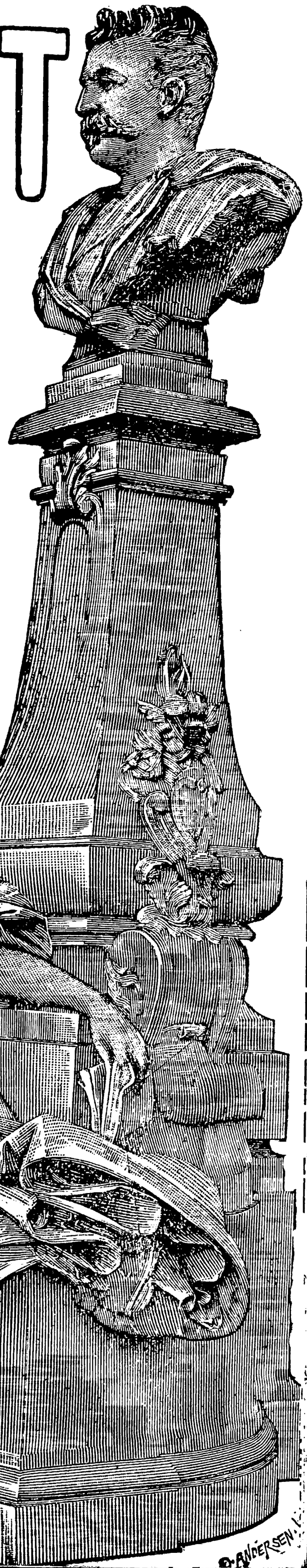
Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT

SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

---

hen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

242. HEFTE

30 ØRE

løjeste Udmærkelse

Fru Urania Monti

Eneste Specialist i Haarfarver og Haaressentser. — Største **Udvalg.**
Kun ægte, naar denne Cliche findes paa Brugsanvisningen.
13 — GOTHERSGADE — 13

Fra

UF BRØNNUM & Co.s

styrslager,
lolbergsgade 4
or Studenterforeningen)
anbefales:
ail.Kogekar i **alle**
tørrelser og **Fa-**
ons,
illonskjedler,
kekjedler,
np Gemyse- · ·
jedler,
retkjedler med til-
rende Kurve,
terpander,
atpander,
ldingforme,
nske Geléforme,
erik. Frysema-
kiner,
rme,
srande,
gepander med til-
rende Forme.
dknive,
sertknive,
nchersaxe,
gelaag,
eletfade
samt
● ALT ●
henhørende til
us- & Køkken-
· Inventar · ·

couranter over alle
ikler med vedføjede
er over samlede Ud-
r tilsendes franco.

Telef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker).

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg.
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358

C. R. EVERS & Co's
Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

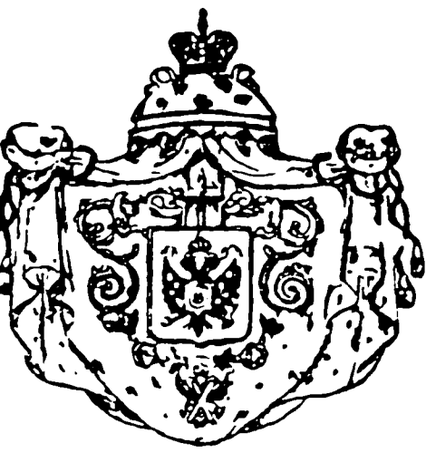
Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282,

WINKEL & MAGNUSSEN
KUNSTHANDEL
Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.
HØJBROPLADS 7

Kejserlig russisk

Hofleverandør

. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

dansk Sundhedsøl)
a 40 Øre pr. ½ Fl.

xport-Malt-Extrakt

(skattefrit)
a 25 Øre pr. ½ Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

ngefær do.

m. m.
løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Kbenh. F. ✱ Telef 3282

A. JACOBSEN, HOFFOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografering henh.:

12	Stk. Cabinet	6 Kr.
12	Visit	3 —
12	Empire Cabinet	3 —
12	— Visit	1½ —
12	Visit og 3 Cabinet 4	—

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.

under Cafe »Tre Hjørnet«

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding.

Komp. Bind til Værket leveres.

Ring op: Tlf. Byen 364 v

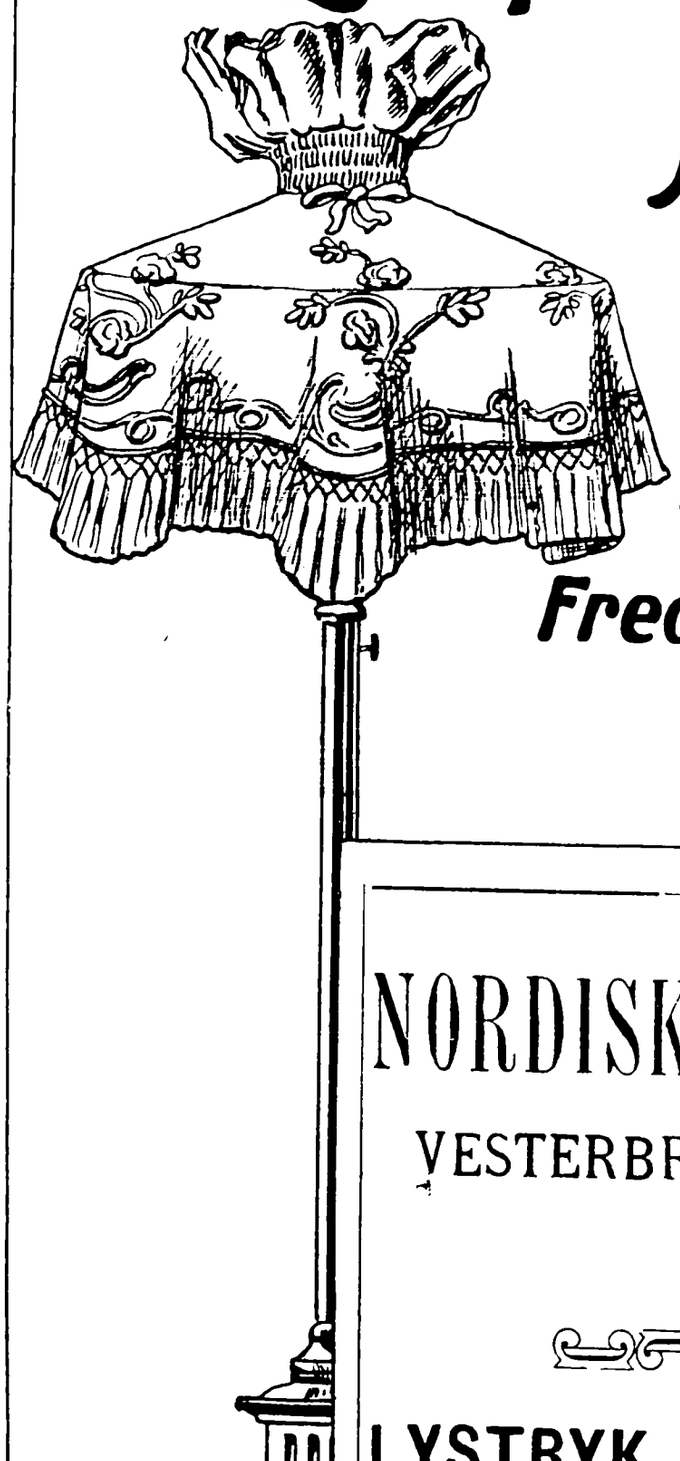
UNIVERSITETSBOGBINDER
D. L. CLÈMENTS EFTF.
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Original-priser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade

27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Telf. 7101

Væveri- & Manufacturhus

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Nr. 12 Pilestræde 12 Nr. 12

& INDGANG Vingårdstræde

Søren Jensen

Piano-Fabrik ▭ Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

DANSKE ARGUS

NORDISK ANNONCE-
BUREAUS AFDELING FOR

AVISUDKLIP

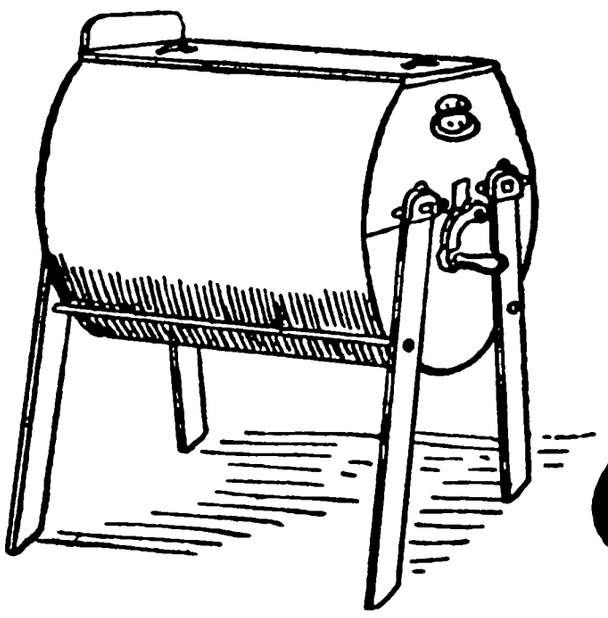
Købmagergade 3

Tlf. 593—594

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen

er den bedste.

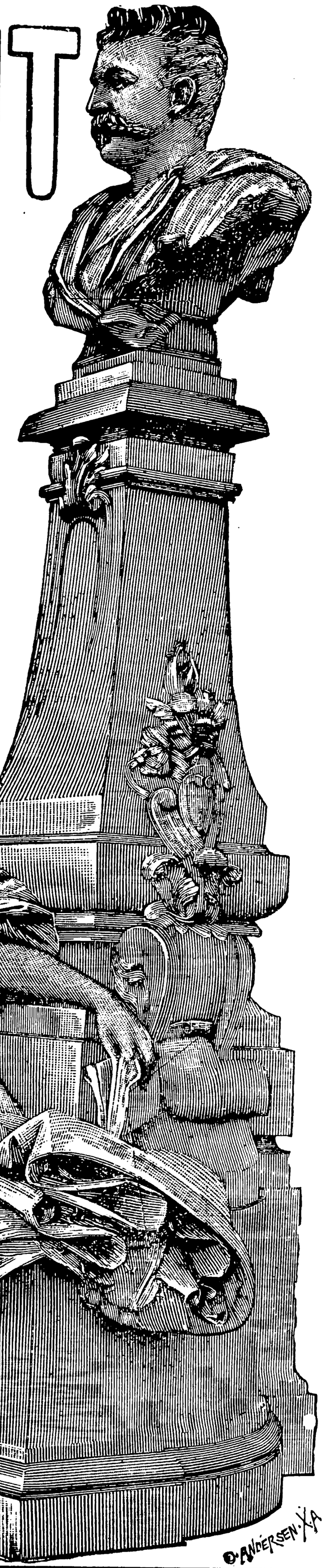

Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

3. HEFTE

30 ØRE

D. ANDERSEN. X.A

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

Udstyrslager,
Holbergsgade 4
(gefor Studenterforeningen)
anbefales:
Emaill.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
Koullionskjedler,
Piskekjedler,
Lamp Gemyse- kjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Lauterpander,
Flaatpander,
Puddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Eggepander med tilhørende **Forme.**
Bordknive,
Dessertknive,
Franchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade
samt
● ● ALT ● ●
henhørende til
Hus- & Køkken- - - Inventar - -

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telef. 1255

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærk
Whisky (67 Mærker).

Massage og svensk Sygegymnas
Fodpleje
MARIE HANSE
exam. Masseuse
Østergade 12 ³ — Telefon Byen 13

Pengeskabe
forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser
fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.
Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22**
(midt for Ørstedsparken)
Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

C. R. EVERS & Co's
Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid be nyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe
Kontrolleret 14 og 18 Karat

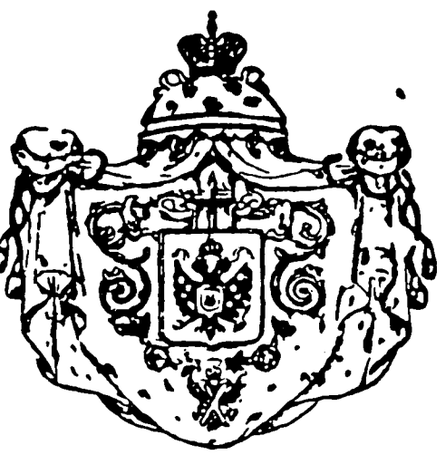
Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer
25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Kejserlig russisk

Hofleverandør
C. R.

EVERS
& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
København F. ✿ Telef 3282

A. JACOBSEN, HOFFOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografering henh.:

12	Stk. Cabinet	6 Kr.
12	— Visit	3 —
12	— Empire Cabinet	3 —
12	— Visit	1 1/2 —
12	— Visit og 3 Cabinet	4 —

Købmagergade 38
Tlf. 593—594

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus
Afdeling for

Avisudklip

(tidligere Kronprinsensgade 6)

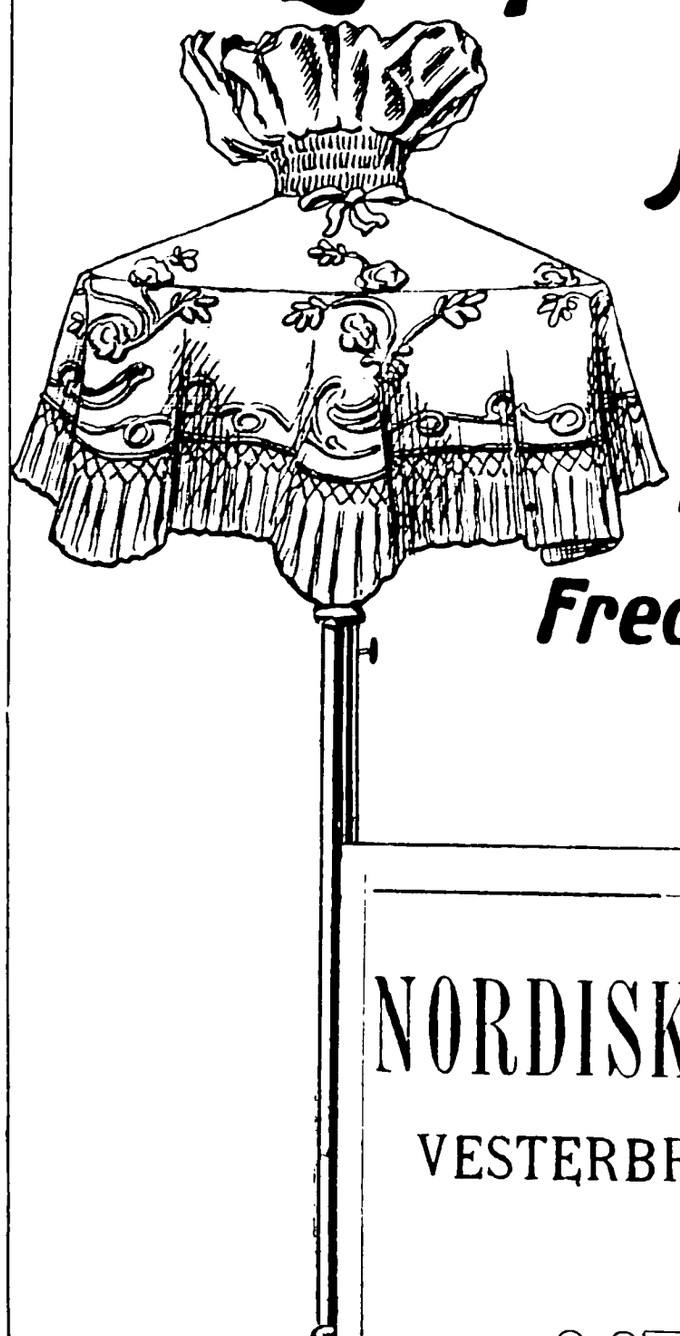
UNIVERSITETSBOGBINDER
D. L. CLÈMENTS EFTF.
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Originalpriser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Telf. 7101

Væveri- & Manufacturhus

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr

Gl. Kongevej 12

Søren Jensen

Piano-Fabrik — Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.
under Cafe „Tre Hjørnet"

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

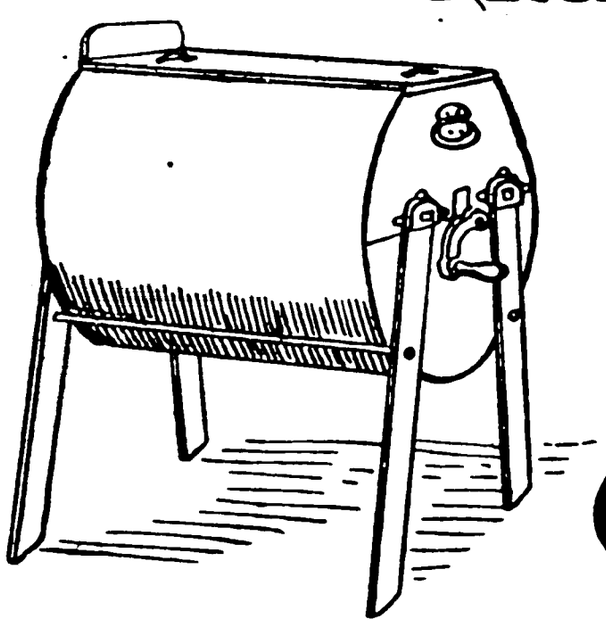
Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Byen 364 v

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen

er den bedste.

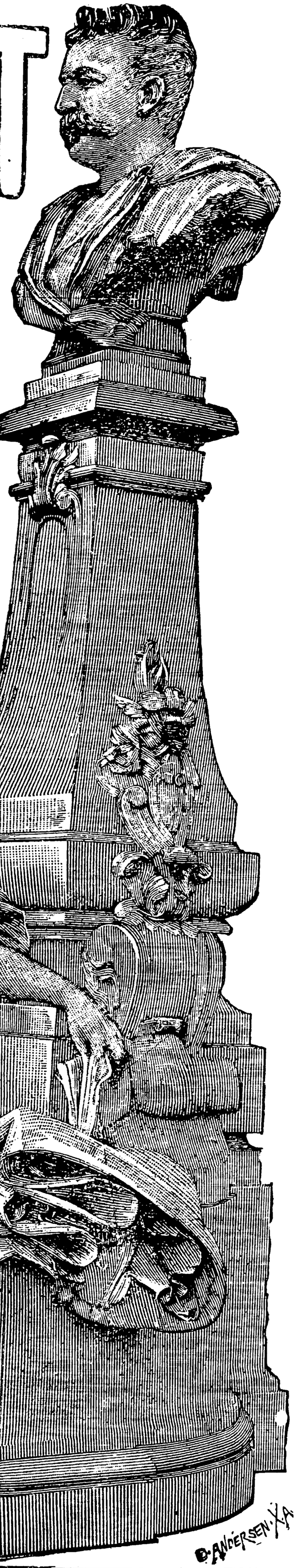

Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

A. CHRISTIANSENS FORLAG
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

44. HEFTE

30 ØRE

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

LUF BRØNNUM & Co.s

dstyrslager,
Holbergsgade 4
(for Studenterforeningen)
anbefales:
nail.Kogekar i **alle Størrelser** og **Façons,**
ullionskjedler,
skekjedler,
mp Gemyse- kjedler,
aretkjedler med tilhørende **Kurve,**
uterpander,
aatpander,
ddingforme,
anske Geléforme,
nerik. Frysemaskiner,
forme,
rsrande,
ggepander med tilhørende **Forme.**
rdknive,
ssertknive,
anchersaxe,
egelaag,
neletfade
samt
● ALT ●
henhørende til
Hus- & Køkken-Inventar

---

iscouranter over alle tikler med vedføjede ster over samlede Udtyr tilsendes franco.

Telef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker
Whisky (67 Mærker).

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. PLATE

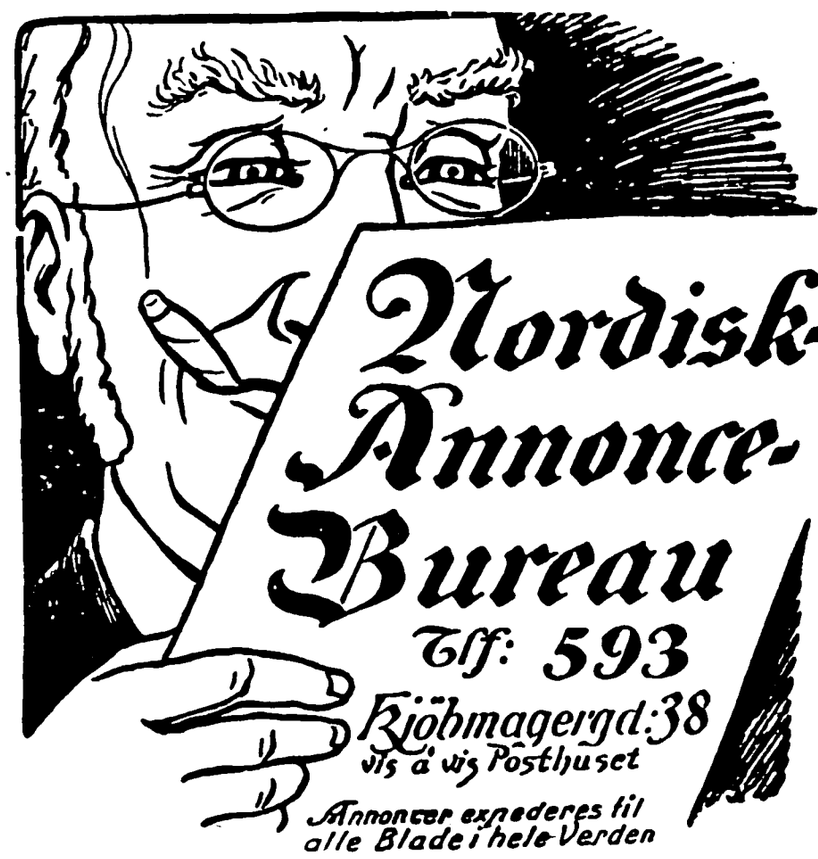
Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358

C. R. EVERS & Co's
Maltpræparater,

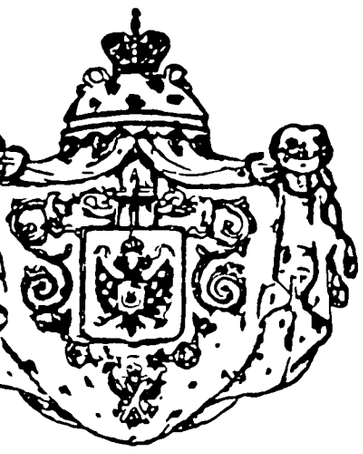
som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282,

ɔjserlig russisk

Kofleverandør
R.

VERS
& Co.
ltextraktøl
sk Sundhedsøl)
0 Øre pr. ½ Fl.
ort-Malt-Extrakt
(skattefrit)
5 Øre pr. ½ Fl.
Maltsaft
las & Dunke
til
tkur i Hjemmet.
lang Brugsanv.
lt-Bolscher
nthol do.
efær do.
m. m.
Vægt og i gule,
ale Blikdaaser
15 og 25 Øre.
dapastiller
tore og smaa)
Vægt, i Ruller
og i Æsker
10 og 25 Øre.
Fabrik:
e Fasanvej 15
h. F. ✱ Telef 3282

A. J. JACOBSEN, FOTOGRAFE
St. Strandstræde 6, 3. Sal
Anbefaler sig med alt til Fotograferin
henh.: 12 Stk. Cabinet 6 Kr.
12 — Visit 3 —
12 — Empire Cabinet 3 —
12 — Visit 1½ —
12 — Visit og 3 Cabinet 4 —

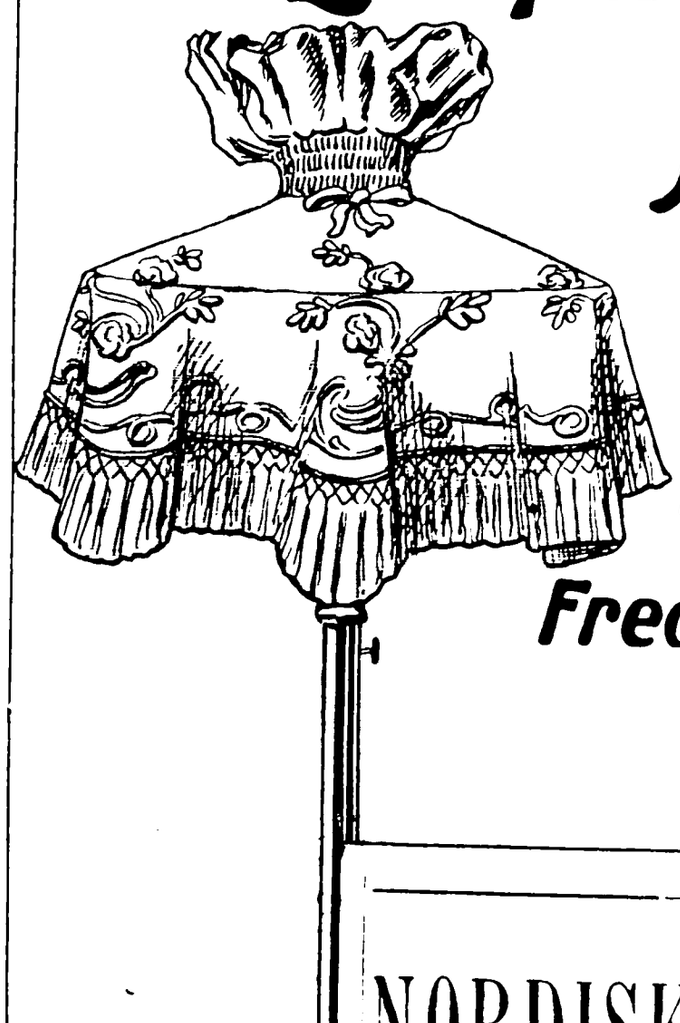

Købmagergade 38
Tlf. 593—594

Danske Argus
Nordisk Annoncebureaus
Afdeling for
Avisudklip

UNIVERSITETSBOGBINDER
D. L. CLÈMENTS EFTF.
IMM. PETERSEN
TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III
Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Original-priser.
STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

NORDISK KUNSTANSTALT
VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481
LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE
CLICHEANSTALT
Telf. 7101

LARSEN & NIELSEN,
12 Pilestræde 12
(tidligere Kronprinsensgade 6)
Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr
Landets bedste og billigste
Væveri- & Manufacturhus

Søren Jensen

Piano-Fabrik — Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.
under Cafe „Tre Hjørnet"

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

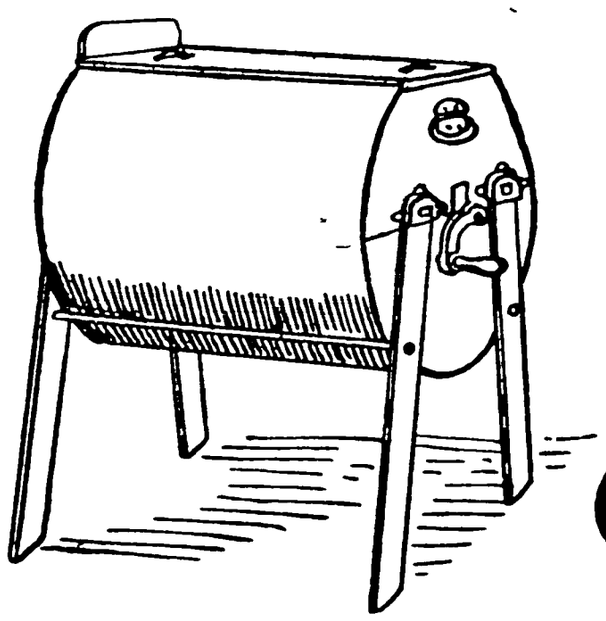
Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Byen 364 v

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen

er den bedste.

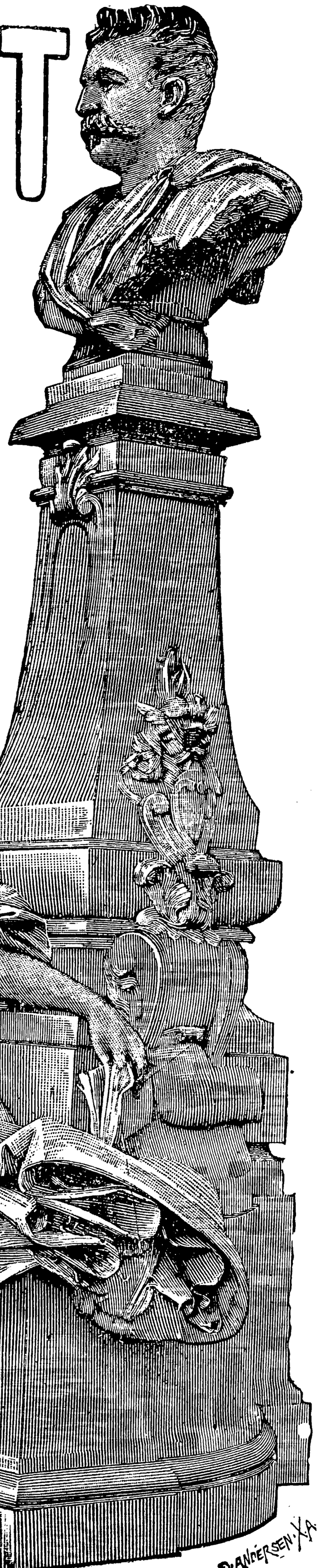

Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT

SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Forlagt af **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

245. HEFTE

30 ØRE

D. ANDERSEN X.A.

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

F BRØNNUM

& Co.s

styrslager,

olbergsgade 4

r Studenterforeningen)

anbefales:

il. Kogekar i **alle**

ørrelser og **Fa-**

ns,

llonskjedler,

ekjedler,

p Gemyse-

dler,

etkjedler med til-

rende **Kurve,**

terpander,

tpander,

dingforme,

ske Geléforme,

rik. Frysema-

iner,

rme,

srande,

jepander med til-

rende **Forme.**

dknive,

sertknive,

nchersaxe,

jelaag,

letfade

samt

● ALT ● ●

henhørende til

s- & Køkken-

· Inventar · ·

---

ouranter over alle

kler med vedføjede

r over samlede Ud-

tilsendes franco.

Telef. 1955

CARL G. SCHERFIN.

Østerbros Vinhandel.

Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af

Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14 Fiolstræde **12-14**

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnastik

Fodpleje

MARIE HANSEN

exam. Masseuse

Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358 x

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

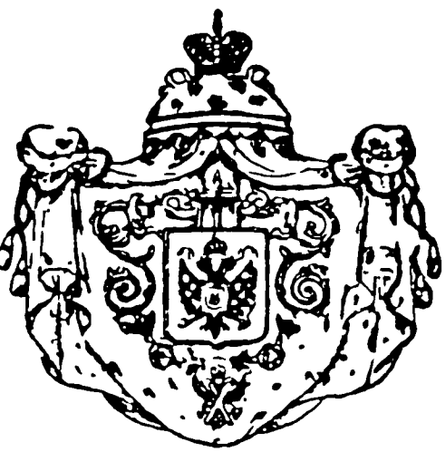
Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282,

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
København F. ✿ Telef 3282

A. J. ANDERSEN,

St. Strandstræde 6, 3. Sal

FOTOGRAFE

Anbefaler sig med alt til Fotografien henh.:

12	Stk. Cabinet	6 Kr.
12	Visit	3 —
12	Empire Cabinet	3 —
12	Visit	1 1/2 —
12	Visit og 3 Cabinet	4 —

Købmagergade 38
Tlf. 593—594

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus
Afdeling for

Avisudklip

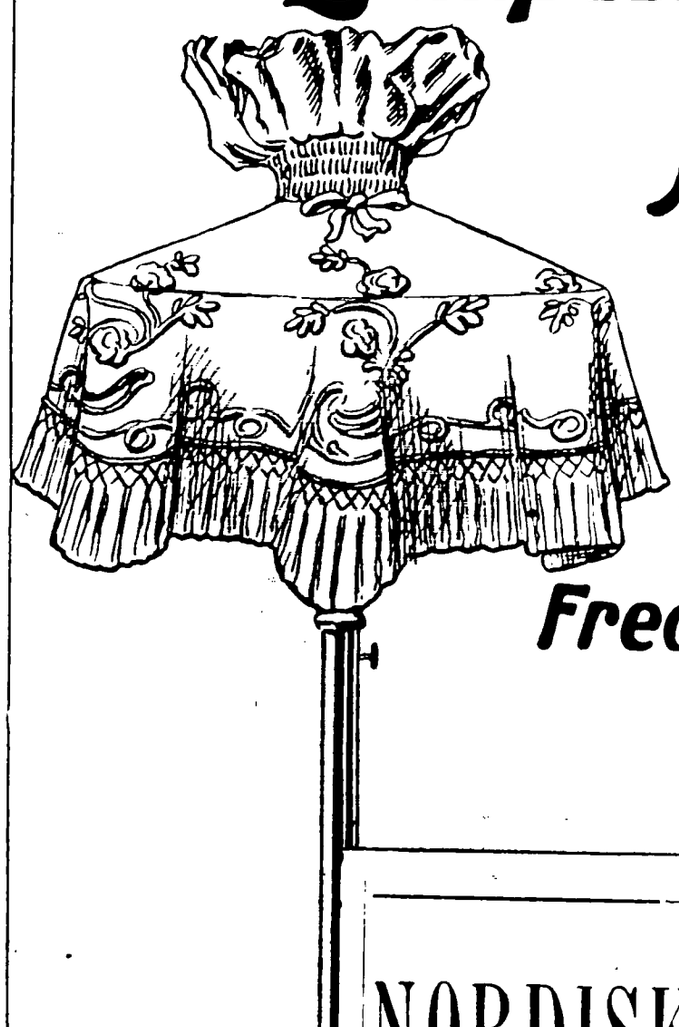
UNIVERSITETSBOGBINDER
D. L. CLÈMENTS EFTF.
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Originalpriser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade

27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

LARSEN & NIELSEN,

12 Pilestræde 12

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Væveri- & Manufacturhus

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Sengе-Udstyr

Billigste

Telf 7101

Søren Jensen

Piano-Fabrik — Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.
under Cafe „Tre Hjørnet"

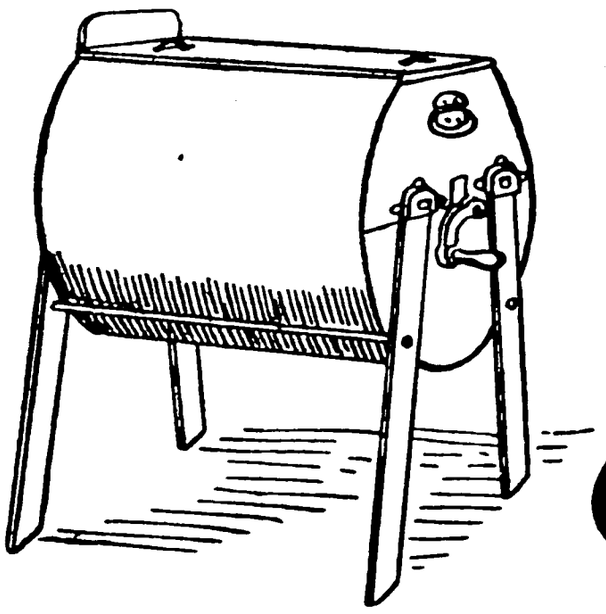
Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Byen 364 v

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen

er den bedste.

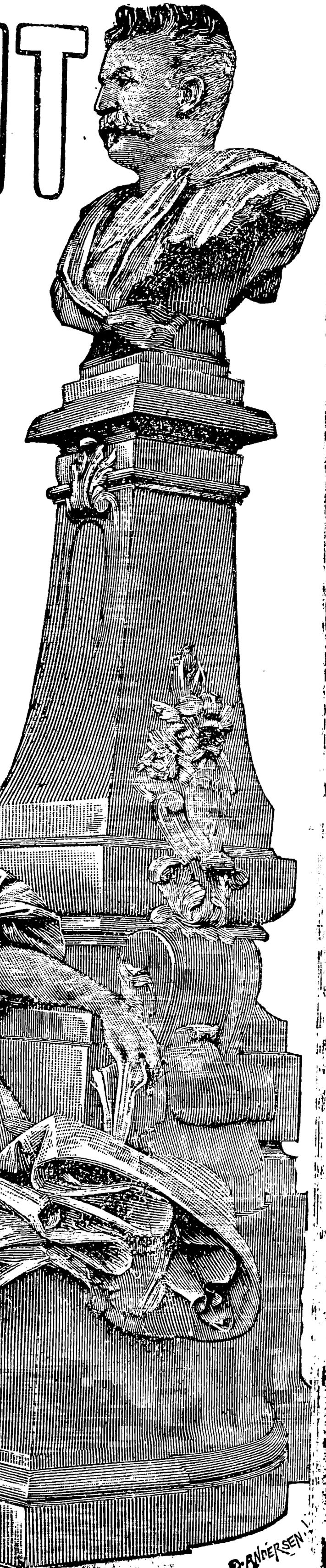
Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT

SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 90
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

---

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

246. HEFTE

30 ØRE

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

F BRØNNUM & Co.s

styrslager,
olbergsgade 4
Studenterforeningen)
anbefales:
Il.Kogekar i **alle**
grrelser og **Fa-**
ns,
lionskjedler,
ekjedler,
p Gemyse-
dler,
etkjedler med til-
rende **Kurve,**
erpander,
tpander,
llngforme,
ske Geléforme,
rik. Frysema-
iner,
'me,
rande,
epander med til-
rende **Forme.**
lknive,
sertknive,
ichersaxe,
elaag,
letfade
samt
● ALT ● ●
nenhørende til
s- & Køkken-
Inventar . .

ouranter over alle
ler med vedføjede
r over samlede Ud-
tilsendes franco.

Telef. 1255.

CARL G. SCHERFIN.

Østerbros Vinhandel.

Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Ait Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens
Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje

MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358 x

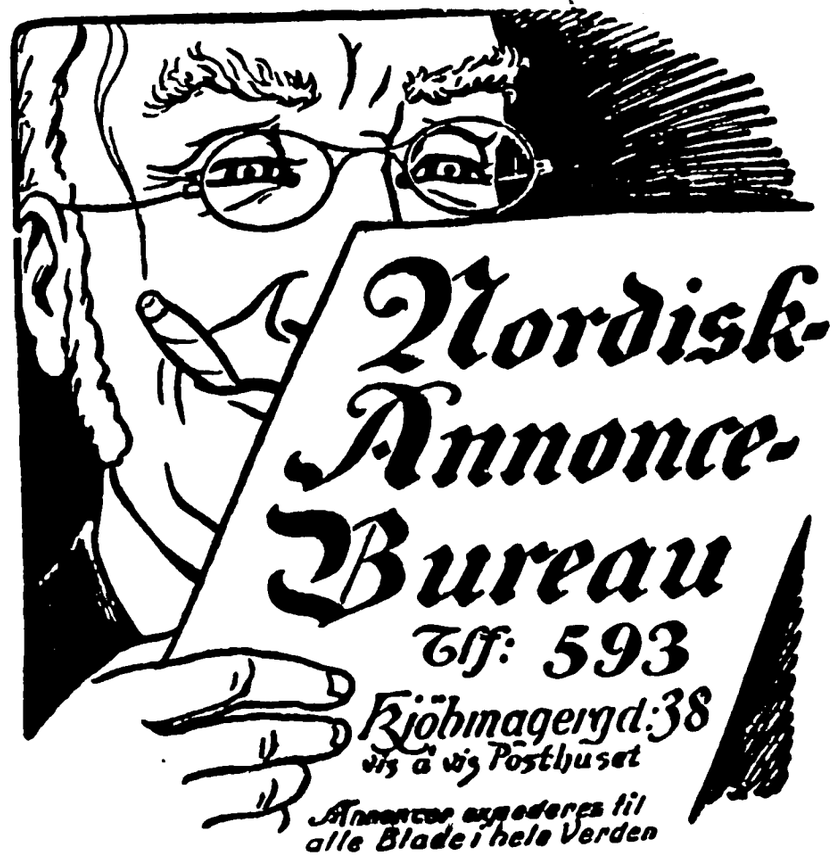
C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

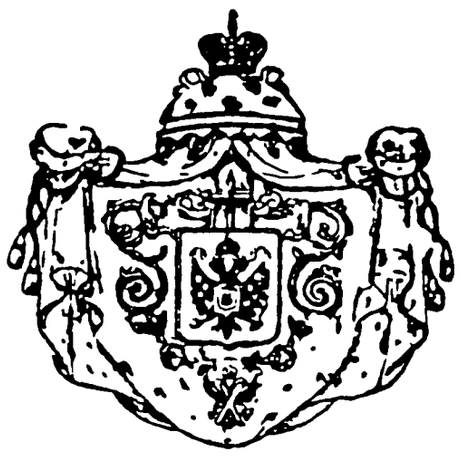
som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og
Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282,

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✱ Telef 3282

A. J. A. COBSEN,

FOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografi

henh.:	12 Stk. Cabinet	6 Kr.
12	Visit	3 —
12	Empire Cabinet	3 —
12	Visit	1 1/2 —
12	Visit og 3 Cabinet	4 —

Købmagergade 38
Tlf. 593—594

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus
Afdeling for

Avisudklip

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Bestilling 12 Pilestræde 12

UNIVERSITETSBOGBINDER

D. L. CLÈMENTS EFTF.

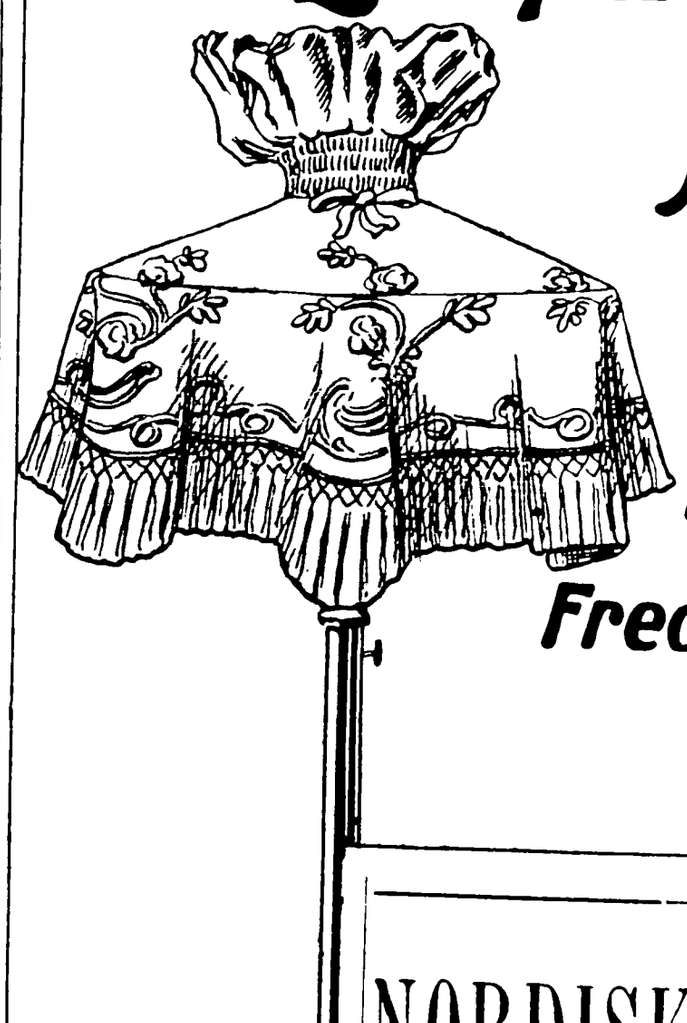
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Original-priser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade

27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)

TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND-
SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Telf. 7101

Væveri- & Manufacturhus

Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Senge-Udstyr

Søren Jensen

Piano-Fabrik — Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.
under Cafe „Tre Hjørnet"

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

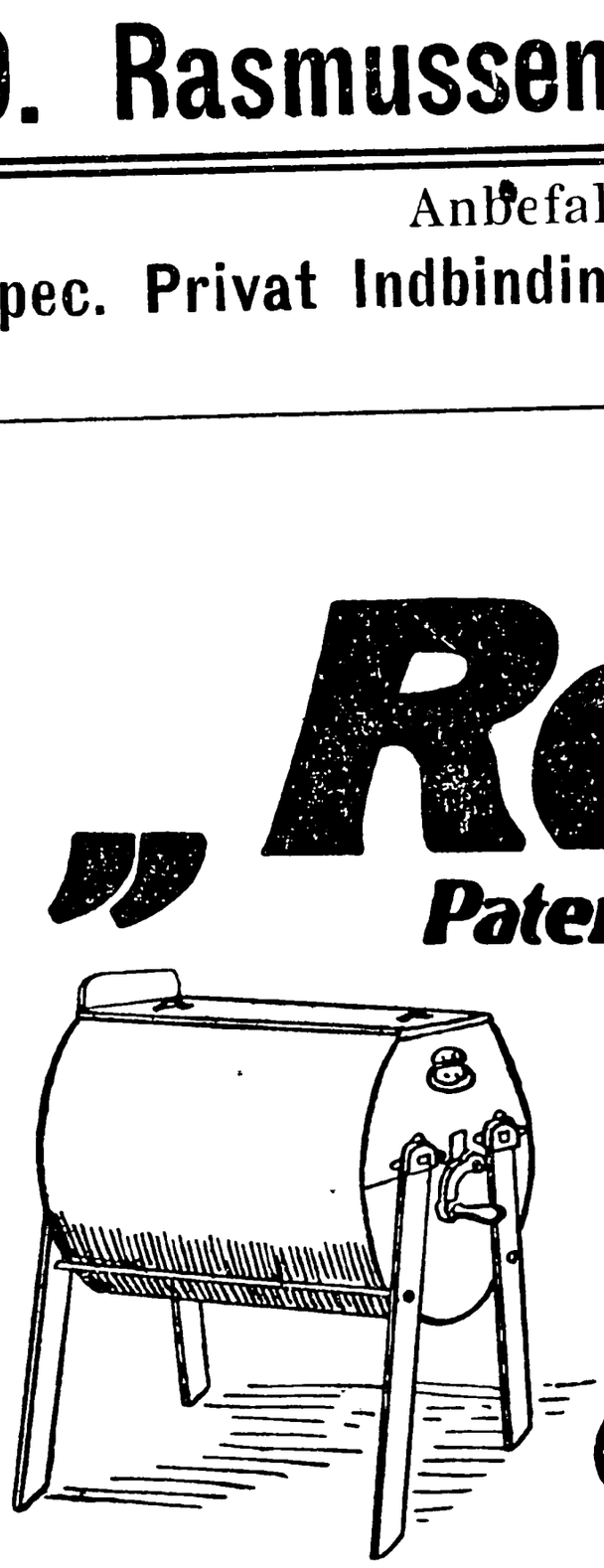
Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Byen 364 v

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen

er den bedste.

Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT

SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

247. HEFTE

30 ØRE

P. ANDERSEN. X.A.

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

F BRØNNUM & Co.s

styrslager,
olbergsgade 4
r Studenterforeningen)
anbefales:
il. Kogekar i **alle**
ørrelser og **Fa-**
ns,
llionskjedler,
ekjedler,
p Gemyse-
edler,
etkjedler med til-
rende **Kurve,**
terpander,
tpander,
dingforme,
nske Geléforme,
rik. Frysema-
kiner,
rme,
srande,
jepander med til-
rende **Forme.**
dknive,
sertknive,
nchersaxe,
jelaag,
letfade
samt
● ALT ● ●
henhørende til
is- & Køkken-
- Inventar . .

couranter over alle
kler med vedføjede
er over samlede Ud-
r tilsendes franco.

CARL G. SCHERFIN.

Østerbros Vinhandel.

Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Ait Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358 x

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens
Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. PLATE

C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

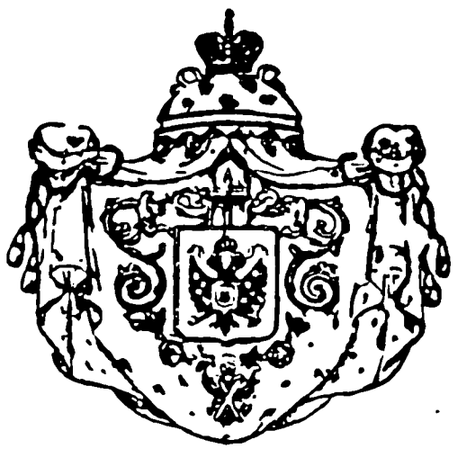
som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og
Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282,

Kejserlig russisk

Hofleverandør
C. R.
EVERS
& Co.
Maltextraktøl
(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. ½ Fl.
Export-Malt-Extrakt
(skattefrit)
à 25 Øre pr. ½ Fl.
Maltsaft
i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.
Malt-Bolscher
Menthol do.
Ingefær do.
m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.
Sodapastiller
(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.
Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✻ Telef 3282

A. J. JACOBSEN,
St. Strandstræde 6, 3. Sal
FOTOGRAFE
Anbefaler sig med alt til Fotografi
henh.: 12 Stk. Cabinet 6 Kr.
12 — Visit 3 —
12 — Empire Cabinet 3 —
12 — Visit 1½ —
12 — Visit og 3 Cabinet 4 —

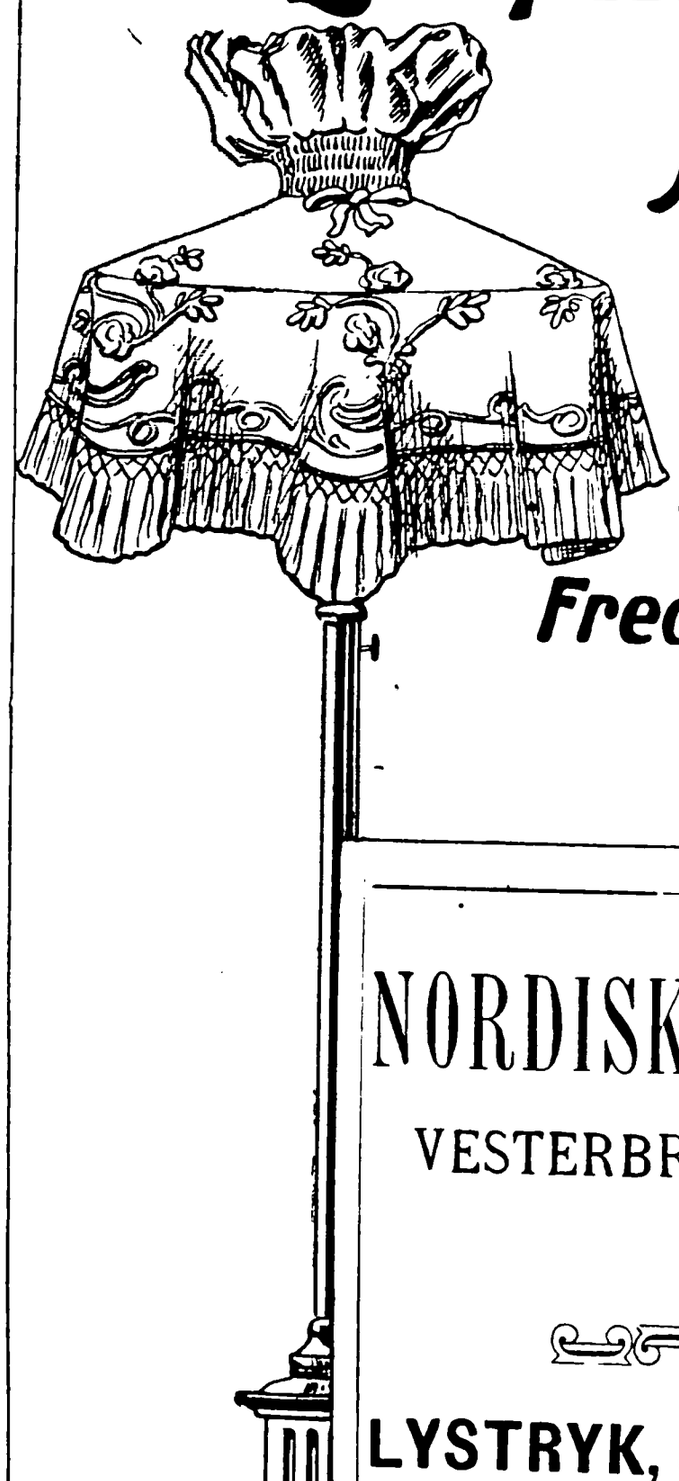

Købmagergade 38
Tlf. 593—594

Danske Argus
Nordisk Annoncebureaus
Afdeling for
Avisudklip

UNIVERSITETSBOGBINDER
D. L. CLÈMENTS EFTF.
IMM. PETERSEN
TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III
Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Originalpriser.
STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade
27.

NORDISK KUNSTANSTALT
VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481
LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND-SOM HURTIGPRESSE
CLICHEANSTALT
Telf 7101

LARSEN & NIELSEN,
Væveri- & Manufacturhus
Brude-Udstyr ◆ Linned-Udstyr ◆ Sengo-Udstyr
(tidligere Kronprinsensgade 6)
12 Pilestræde 12
Tillgsle

Søren Jensen

Piano-Fabrik — Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.
under Cafe „Tre Hjørnet"

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

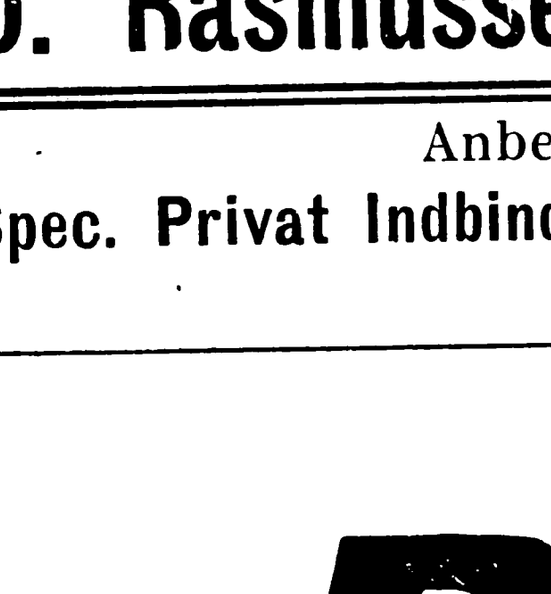
Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Byen 364 v

„Renvask"

Patent Dobbelt Vaskemaskinen

er den bedste.

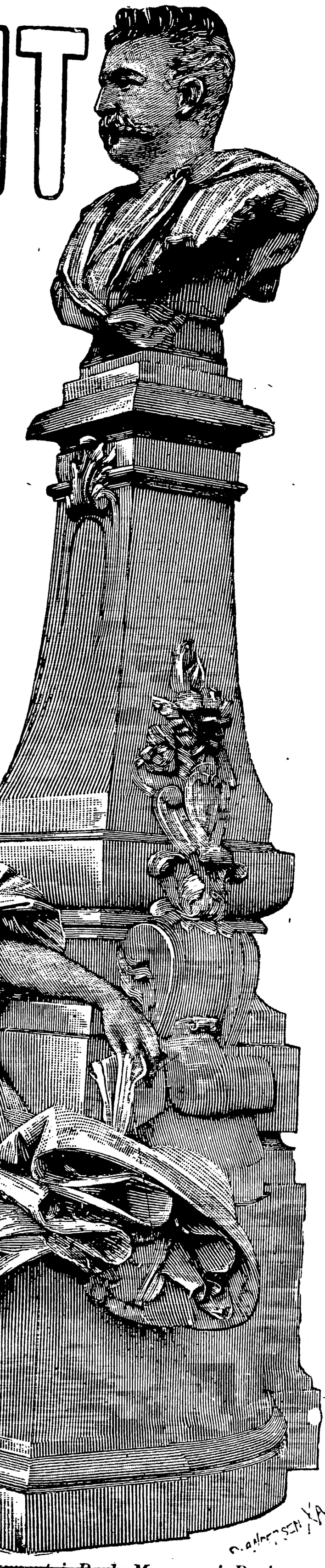

Forhandlere antages.

Mammen & Drescher

København K.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 9
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

---

orhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

248. HEFTE

30 ØRE

Andreas Hansens Bogbinderi

Købmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

UF BRØNNUM & Co.s

dstyrslager,
Holbergsgade 4
for Studenterforeningen)
anbefales:
hall.Kogekar i **alle Størrelser** og **Fa-cons,**
ullionskjedler,
kekjedler,
mp Gemyse- · · jedler,
aretkjedler med til-hørende **Kurve,**
uterpander,
hatpander,
ddingforme,
anske Geléforme,
nerik. Frysema-skiner,
orme,
rsrande,
ggepander med til-hørende **Forme.**
rdknive,
ssertknive,
anchersaxe,
ggelaag,
heletfade
samt
· ALT · ·
henhørende til
lus- & Køkken- · Inventar · ·

scouranter over alle ikler med vedføjede ter over samlede Ud-yr tilsendes franco.

Telef. 1255

CARL G. SCHERFIN.

Østerbros Vinhandel.

Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker).

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25

ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358

C. R. EVERS & Co's

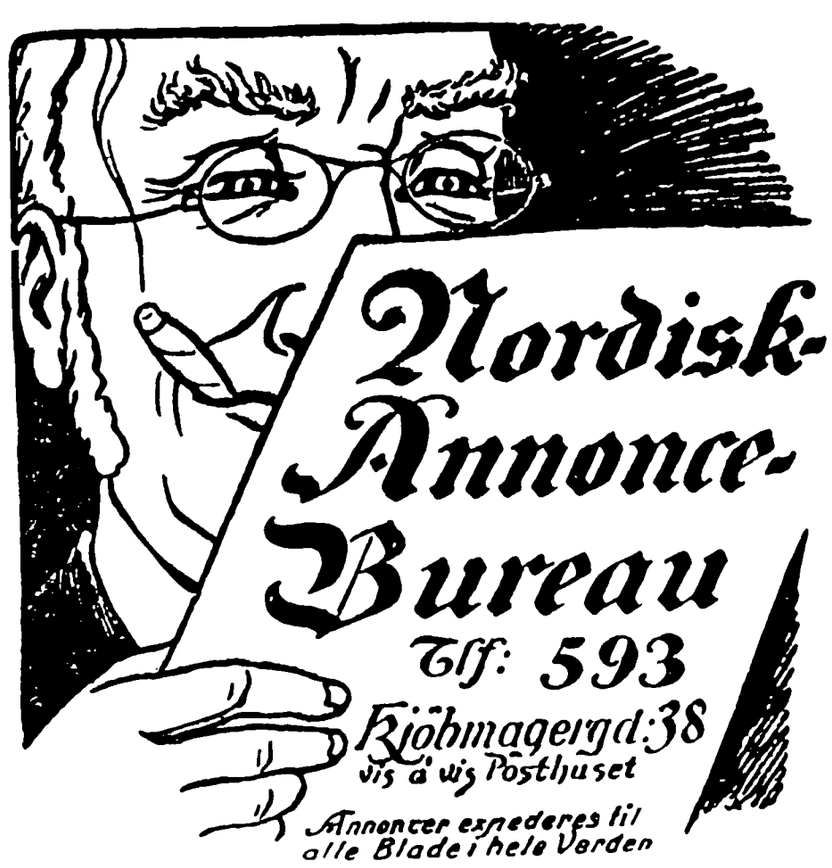
Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.

København F. Telef. 3282,

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✱ Telef 3282

A. J. A. JACOBSEN,

HOFFOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografering henh.:

12	—	12 Stk. Cabinet 6 Kr.
12	—	Visit 3 —
12	—	Empire Cabinet 3 —
12	—	Visit 1 1/2 —
12	—	Visit og 3 Cabinet 4 —

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus
Afdeling for

Avisudklip

Købmagergade 38
Tlf. 593—594

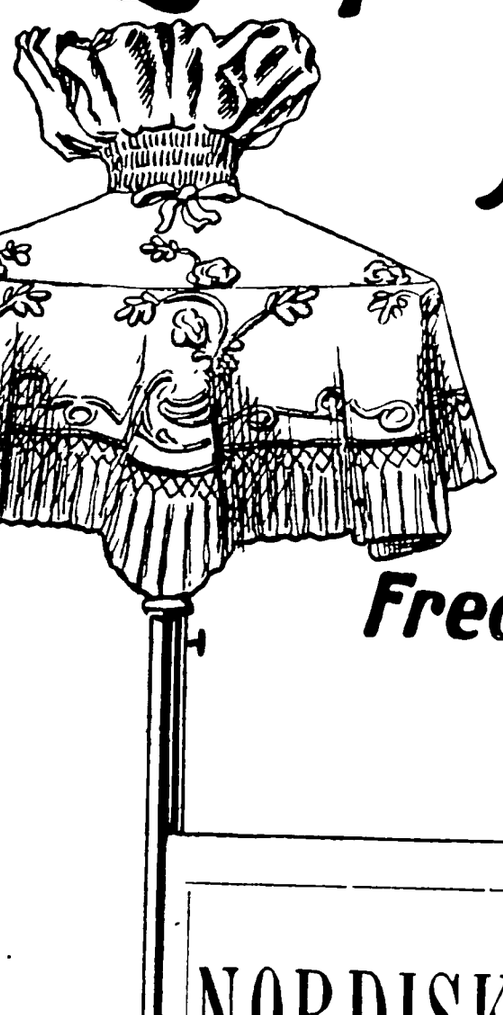
UNIVERSITETSBOGBINDER
D. L. CLEMENTS EFTF.
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Originalpriser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade

27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Telf. 7101

Sørensen & Jensen

Piano-Fabrik — Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

O. Rasmussens Bogbinderi Sølvtorvet 85 A, Kld.

under Cafe „Tre Hjørnet"

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Byen 364 v

HERRER MAMMEN & DRESCHER

St. Annæ Plads 26, København.

Det er mig en Glæde herved at bevidne, at Vaskemaskinen „RENVASK", som jeg købte hos Dem for 2 Maaneder siden, arbejder til min fulde Tilfredshed. Da jeg i 15 Aar har vasket for forskellige Herskaber her i Byen, véd jeg hvad der fordres, og jeg kan sige, at jeg med „Renvask" kan præstere en Vask, som er finere og klarere, end hvad man kan præstere uden Maskine. Jeg kan nu udføre Arbejdet langt hurtigere og lettere, og er ikke som før træt og ødelagt om Aftenen. Fine Gardiner og Sengetæpper kan jeg være sikker paa ikke at faa ødelagt, og Uldtøj bliver ganske anderledes blødt og behageligt end ved Haandvask. Da jeg købte Maskinen syntes jeg, det var mange Penge, men jeg vil nu ikke undvære den for nogen Pris.

Med Agtelse

København, den $^{22}/_{9}$ 1909

Johanne Mathiesen,

Langelandsvej.

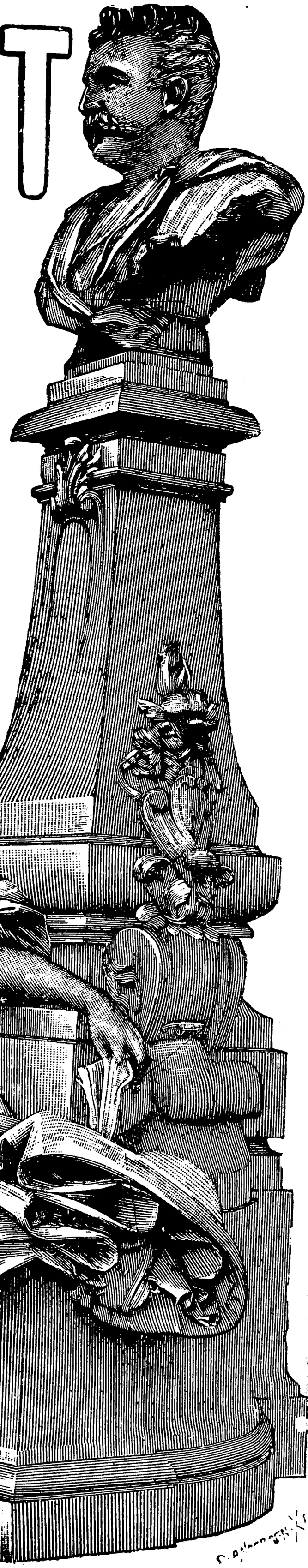
HERR CHR. M. DITLEVSEN, Næstved

I Svar paa Deres Forespørgsel angaaende Vaskemaskinen „RENVASK", kan jeg meddele Dem, at jeg har benyttet Maskinen til en Storvask, som jeg ellers havde bestilt Vaskekone til En saadan Vask plejer at vare fuldt en Dag, men jeg vaskede denne Gang alene ved Hjælp af Deres Vaskemaskine hele Vasken paa ca. 5 Timer, uden Brug af Vaskebrædt, og maa sige, at Maskinen arbejder godt og holder i enhver Retning, hvad den lover.

Fensmark Bageri pr. Olstrup, den $^{29}/_{11}$ 1909.

Kathrina Stigsen.

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 9
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

---

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

249. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris

Andreas Hansens Bogbinderi

Kobmagergade 25—27

Alle Bøger indbindes til allerbilligste Priser.
De komponerede Bind til Maupassants Værker haves.

Fra

UF BRØNNUM & Co.s

lstyrslager,
lolbergsgade 4
'or Studenterforeningen)
anbefales:
ail. Kogekar i **alle tørrelser** og **Fa-ons,**
illionskjedler,
kekjedler,
np Gemyse- jedler,
retkjedler med til-ørende **Kurve,**
iterpander,
atpander,
ldingforme,
nske Geléforme,
erik. Frysema-kiner,
rme,
srande,
gepander med til-ørende **Forme.**
dknive,
sertknive,
nchersaxe,
gelaag,
letfade
samt
● ALT ● ●
henhørende til
is- & Køkken- Inventar

:ouranter over alle kler med vedføjede r over samlede Ud- tilsendes franco.

Telef. 1255

CARL G. SCHERFIN.
Østerbros Vinhandel.
Østerbrogade 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker).
Champagne (51 Mærker).
Whisky (67 Mærker).

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaille.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Ait Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, **Nørrevoldgade 22** (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H. 223. Værksted Telf. 29536 x.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14 Fiolstræde **12-14**
vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt

Forlovelsesringe

Kontrolleret 14 og 18 Karat

Stort Udvalg i billige

Guld- og Sølv-Varer

25 - Grønnegade - 25
ligefor Ny Østergade

H. PLATE

Massage og svensk Sygegymnastik
Fodpleje
MARIE HANSEN
exam. Masseuse
Østergade 12 [3] — Telefon Byen 1358 x

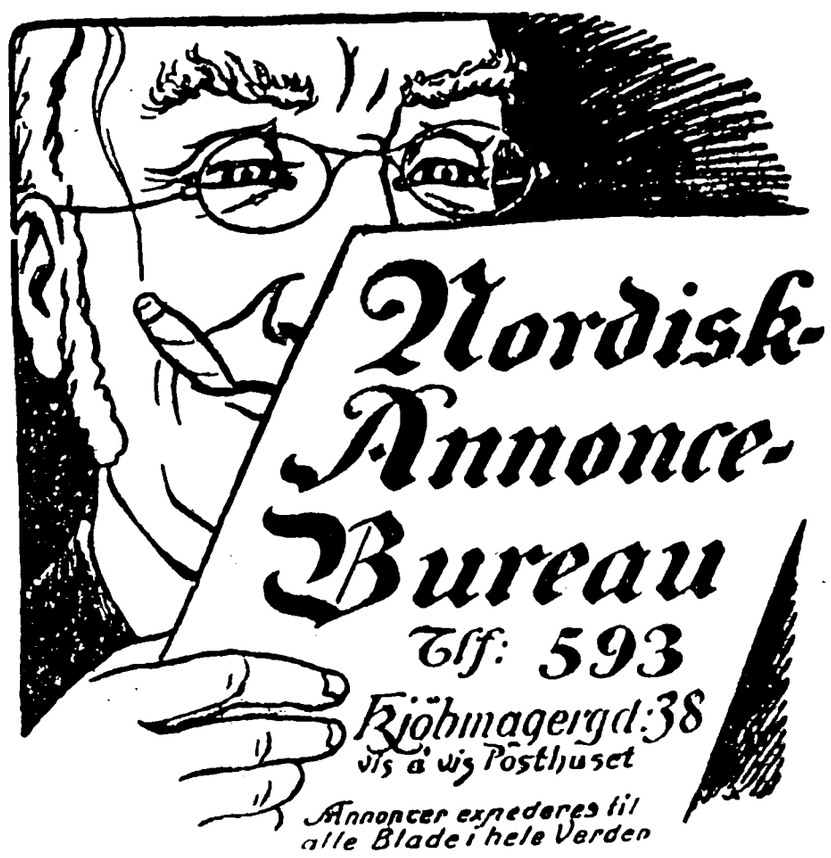
C. R. EVERS & Co's

Maltpræparater,

som er de bedste, bør altid benyttes i denne

Influenza og Forkølelsestid.

Fabrik: Ø. Fasanvej 15.
København F. Telef. 3282,

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
à 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. ✱ Telef 3282

A. J. A. JACOBSEN,

HOFFOTOGRAF

St. Strandstræde 6, 3. Sal

Anbefaler sig med alt til Fotografering henh.:

12	—	12 Stk. Cabinet 6 Kr.
12	—	Visit 3 —
12	—	Empire Cabinet 3 —
12	—	— Visit 1 1/2 —
12	—	Visit og 3 Cabinet 4 —

Danske Argus

Nordisk Annoncebureaus
Afdeling for

Avisudklip

Købmagergade 38
Tlf. 593—594

UNIVERSITETSBOGBINDER

D. L. CLEMENTS EFTF.

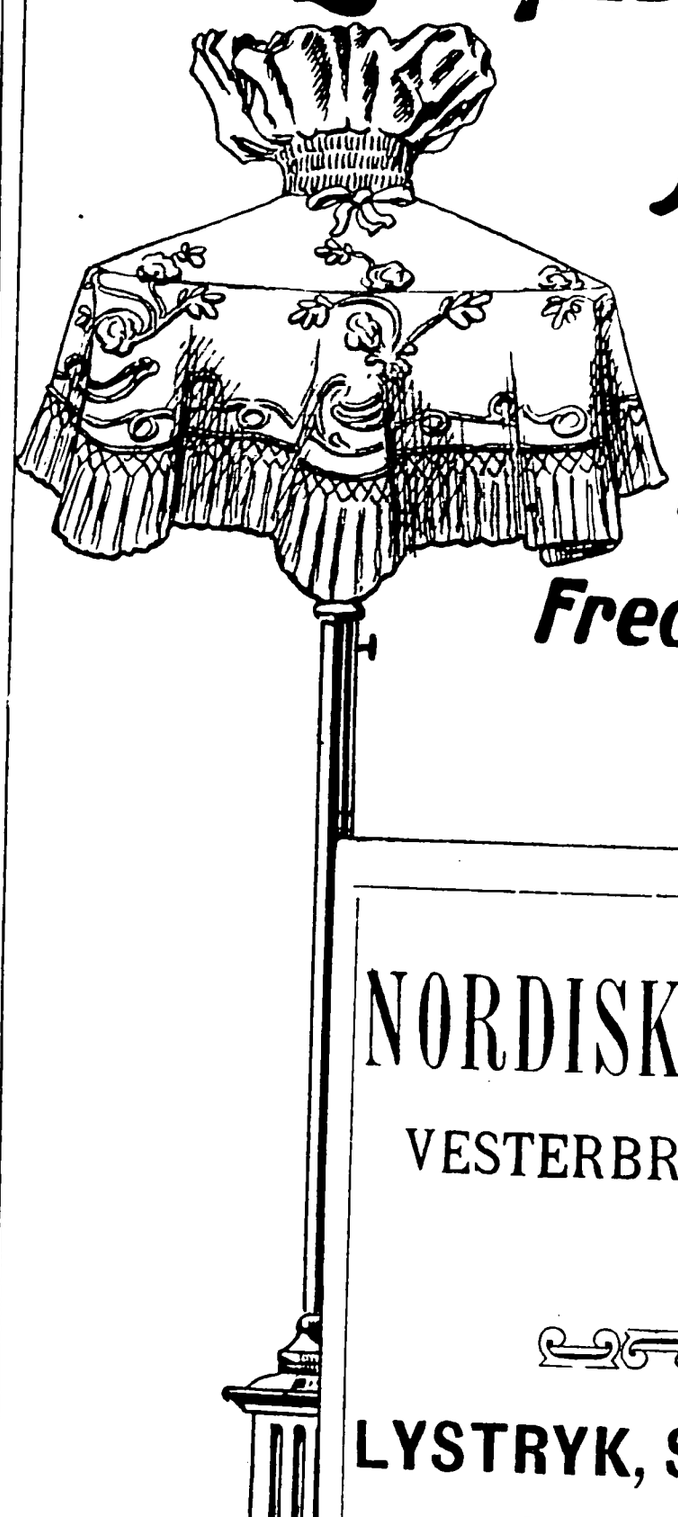
IMM. PETERSEN

TELEFON 3396 :: :: SILKEGADE 13 III

Alt Bogbinderarbejde udføres smukt og solidt til rimelige Priser. :: Alle komponerede Bind, ogsaa til nærværende Værk, leveres til Originalpriser.

STORT UDVALG I PRØVEBIND FOREFINDES.

Københavns Lampeskærmefabrik

Nyeste Modeller
billigste Priser
en gros & en detail
Lager og Udsalg 1ste S.
Frederiksberggade

27.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Telf. 7101

Sørensen

Piano-Fabrik ▭ Bredgade 33

National Pianoet 535 Kr.

Øvrige opretstaaende Pianoer 650, 750, 850, 950 Kr.

Flygler 1100, 1200, 1500 Kr.

O. Rasmussens Bogbinderi

Sølvtorvet 85 A, Kld.
under Cafe „Tre Hjørnet"

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende.

Spec. Privat Indbinding. **Komp. Bind til Værket leveres.**

Ring op: Tlf. Byen 364 v

HERRER MAMMEN & DRESCHER

St. Annæ Plads 26, København.

Jeg skal gerne bevidne, at Vaskemaskinen „RENVASK", som vi har benyttet her paa Vaskeriet siden Juli Maaned, er mig til særdeles stor Nytte. F. Eks. kan jeg anføre, at en Kone, som før kunde vaske for 15 Kroner Tøj en Dag, nu kan vaske for 30 Kroner, og som Følge af, at der bruges saa lidt Vand i denne Maskine, sparer jeg betydeligt baade paa Sæbe og Kul.

Fra et Vaskeri forlanger Folk jo altid „snehvidt" Tøj, men Maskinen vasker selv meget snavsede Linninger fuldstændig rene, ligesom den er ganske fortræffelig til Manchetlinned og al finere Vask.

Vaskeriet „Taga", Ægirsgade.
G. Lind.

København, den 24. September 1909.

Efter at have benyttet den af Dem tilsendte Prøvemaskine „RENVASK", er det mig en Glæde at kunne anbefale denne paa det bedste; den er meget let at trække, og vasker hurtigere og bedre end to andre Vaskemaskiner, som jeg før har haft Lejlighed til at prøve.

De bedes levere mig en Maskine af Ahorn og Cypres Træ, til den af Dem i Deres ærede Brev af 11. ds. tilbudte Pris. Jeg skal da snarest sende Dem Prøvemaskinen tilbage, og bringer Dem herved min Tak for Laanet af den.

Med megen Agtelse
Rasmus Andersens Enke.

Ringsbjerg, den $^{7}/_{11}$ 1909. Herfølge St.

J.V. RODES
EFTFLG.
J. SKRÆM
S
No 5
MØLLEGÅRDSTRADE